

การศึกษานักศึกษาวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น
ในวังหลวงนครศรีธรรมราช ในทัศนะของครู

ปริญญานิพนธ์

ของ

ศุภาภี . ชูวงศ์

พอสมมติศาสตราจารย์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

16 ก.ค. 19

เสนอตอนหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาค้นคว้า
ปัญหาการศึกษาตามหลักสูตร

๑๑ มีนาคม ๒๕๑๕

การศึกษาปัญหาทางวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น
ในจังหวัดนครศรีธรรมราช ในทัศนะของครู

บทคัดย่อ

ของ

ศุภาวที ชูวงศ์

เสนอต่อมหาวิทยาลัยกรีนกรีนทวีโรม
เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาดำเนินการ
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต

๑๑ มีนาคม ๒๕๖๕

การศึกษาหลักสูตรปริญญาตรีของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ในจังหวัดนครราชสีมา
ในทัศนะของครู

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาความเห็นของครูเกี่ยวกับบทบาทของครูที่มีต่อระเบียบ
โรงเรียน ความเหมาะสมของระเบียบ การแต่งกายของนักเรียน และระเบียบความประพฤติของ
นักเรียน การลงโทษนักเรียนผู้ประพฤติผิดระเบียบของโรงเรียน และความบกพร่องทางวินัยของ
นักเรียน โดยเปรียบเทียบตามระดับการศึกษา อายุ สังกัดโรงเรียน เพศ น้ำหนักในโรงเรียน
ของครู และชนิดของโรงเรียน กลุ่มตัวอย่างเป็นครู ๓๖๐ คน ที่กำลังสอนอยู่ในโรงเรียนระดับชั้น
มัธยมศึกษาตอนต้น กรมสามัญศึกษา ในจังหวัดนครราชสีมา จำนวน ๑๖ โรงเรียน เครื่องมือที่ใช้
ในการรวบรวมข้อมูล เป็นแบบสอบถามความเห็นของครู จำนวน ๘๒ ข้อ ซึ่งแบ่งออกเป็น ๕ ตอน
ตามจุดมุ่งหมายที่จะศึกษา

ผลจากการศึกษาพบว่า ครูทั้งชายหญิง ที่ทำหน้าที่ฝ่ายบริหาร ฝ่ายธุรการ ฝ่ายวิชาการ
ฝ่ายปกครอง ซึ่งสอนอยู่ในโรงเรียนชาย หญิง และสหศึกษา มีความเห็นเกี่ยวกับบทบาทของครู
ที่มีต่อระเบียบโรงเรียนแตกต่างกัน เมื่อเปรียบเทียบความเห็นของครูในเรื่องระเบียบการแต่งกาย
ของนักเรียนพบว่า ครูที่มีระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี และปริญญาตรีขึ้นไป มีอายุ ๒๑ - ๔๐ ปี
และ ๔๑ - ๖๐ ปี ทั้งครูชายและครูหญิง ในแต่ละฝ่าย แต่ละสังกัด และแต่ละชนิดโรงเรียนนั้น
มีความเห็นแตกต่างกัน สำหรับในก้นระเบียบความประพฤติของนักเรียนครู ที่ทำงานในโรงเรียนชาย
หญิง และสหศึกษา ซึ่งสังกัดโรงเรียนราษฎร์ และโรงเรียนรัฐบาล มีความเห็นแตกต่างกัน
เมื่อเปรียบเทียบครูที่มีระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี และปริญญาตรีขึ้นไป ซึ่งมีอายุ ๒๑ - ๔๐ ปี
และ ๔๑ - ๖๐ ปี ทำงานในโรงเรียนชาย หญิง และสหศึกษา มีความเห็นเกี่ยวกับการลงโทษ
นักเรียนที่ประพฤติผิดระเบียบโรงเรียนแตกต่างกัน และในด้านความบกพร่องทางวินัยของนักเรียนนั้น
ครูที่ทำงานในโรงเรียนราษฎร์ และโรงเรียนรัฐบาล ซึ่งทำหน้าที่ฝ่ายบริหาร ฝ่ายวิชาการ ฝ่ายปกครอง
และฝ่ายธุรการ มีความเห็นแตกต่างกัน นอกจากนี้ไม่พบความแตกต่าง.

A STUDY OF DISCIPLINARY PROBLEMS OF LOWER SECONDARY SCHOOL
STUDENTS IN NAKORN-SRITHAMRAJ AS VIEWED BY TEACHERS

ABSTRACT

BY

SUPAWADEE CHIWONG

Presented in partial fulfillment of the requirements
for the Master of Education Degree
Srinakharinwirot University

March 11, 1976

A Study of Disciplinary Problems of Lower Secondary School
Students in Nakornsrihumaraj as Viewed by Teacher.

The main purposes of this study were to investigate teachers' views on the teacher's roles in school rules and regulations, the practicality of the rules and regulations concerning student uniform and student conducts, the punishment of misbehaved students and the disciplinary problems of the students; and to compare the differences of those views by using educational level, age group, category of schools, sex, position and type of schools as independent variables. A random sample of 360 teachers from 16 lower secondary schools at Nakornsrihumaraj was selected. A questionnaire of 82 items comprising of 5 parts was given to each teacher to obtain the data.

The findings were as follows :-

The views on the teacher's roles in school rules and regulations of teachers who were of different sex, position and type of schools were significantly different. Most of the teachers' views on the student uniform were significantly different. Teachers of different education level, age group, sex and position had different views on the student conduct rules and regulations. The views on the punishment of misbehaved students of teachers who were of different educational level, age group and type of schools were significantly different. However; most teachers except those who worked in different positions and different categories of school agreed on the disciplinary problems of the students.

8

คณะกรรมการที่ปรึกษาประจำคณะศิลปศึกษาปริญญาโท
เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาค้นคว้าหลักสูตรปริญญาโทการศึกษาหาบัณฑิตของ
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้.

ประจักษ์

ประธาน

กรรมการ

กรรมการ

มีนาคม ๒๕๑๕

ประกาศนุญการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงได้ เนื่องจากผู้เขียนได้รับคำแนะนำและความช่วยเหลืออย่างดียิ่งจาก อาจารย์ ดร.วชิรญา บัวศรี และ อาจารย์ ทองหล่อ วิภาวีน ผู้เขียนจดหมายของพระองค์อย่างสูง

ขอกราบขอบพระคุณอาจารย์ทุก ๆ ท่านที่ได้กรุณาให้ความช่วยเหลือการเขียนปริญญานิพนธ์ฉบับนี้

ขอขอบพระคุณอาจารย์ใหญ่ และคณะครู, โรงเรียนเบญจมราชูทิศ โรงเรียนเข็ญไผ่ โรงเรียนทุ่งสง โรงเรียนรอนพิบูลย์วิทยา โรงเรียนสกลีบากพนัง โรงเรียนกัลยาณีศรีธรรมราช โรงเรียนมัธยมวัดพิบูลย์ โรงเรียนอามาศพิทยานุสรณ์ โรงเรียนอุบลวิทยา โรงเรียนสตรีจรัสพิชากร โรงเรียนจรัสพิชากร โรงเรียนนครวิทยา โรงเรียนนครฉวีวัฒนา โรงเรียนสุวรรณสิริวิทยา โรงเรียนศรีธรรมราชศึกษา และโรงเรียนคณาสิทธิ์วิทยา ที่ได้อำนวยความสะดวก และช่วยเหลืออย่างดียิ่งในการเก็บรวบรวมข้อมูล

นอกจากนี้ ผู้เขียนขอขอบคุณ พี่ ๆ เพื่อน ๆ ทุกคน ที่ได้กรุณาให้ความช่วยเหลือจนปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงด้วยดี.

ศุภวาทิ ชูวงศ์

สารบัญ

บทที่	บทนำ	หน้า
๑	บทนำ	
	ภูมิหลัง	๑
	ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	๔
	ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า	๕
	ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า	๕
	คานิยามศัพท์เฉพาะ	๖
๒	เอกสารและการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาค้นคว้า	๘
	เกี่ยวกับระเบียบของโรงเรียน	๘
	เกี่ยวกับการลงโทษนักเรียนผู้ซึ่งประพฤติผิดระเบียบโรงเรียน	๙
	เกี่ยวกับบทบาทของครูที่มีต่อระเบียบโรงเรียน	๑๑
	เกี่ยวกับความบกพร่องทางวินัยของนักเรียน	๑๒
	สมมุติฐานในการค้นคว้า	๑๔
๓	วิธีดำเนินการวิจัย	๑๕
	การเลือกกลุ่มตัวอย่าง	๑๕
	เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล	๑๘
	การเก็บรวบรวมข้อมูล	๒๓
	การจัดกระทำกับข้อมูล	๒๓
	สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	๒๔

บทที่

หน้า

๔	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	๓๑
	สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	๓๑
	การวิเคราะห์ข้อมูล	๓๒
	การทดสอบความแตกต่างความเห็นของครูระหว่างกลุ่มตัวอย่าง	๓๓
	การวิเคราะห์ความเห็นของครูที่เป็นกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด	๕๘
๕	การวิจัยไทยสังเขป อภิปราย และข้อเสนอแนะ	๓๐
	ความมุ่งหมาย	๓๐
	กลุ่มตัวอย่าง	๓๐
	เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล	๓๖
	การวิเคราะห์ข้อมูล	๓๑
	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	๓๒
	อภิปรายผล	๓๓
	ข้อเสนอแนะ	๘๕

บรรณานุกรม

ภาคผนวก

บัญชีตาราง

ตาราง		หน้า
๑	แสดงจำนวนนักเรียนอย่างแยกตามโรงเรียนและเพศ	๑๒
๒	ค่านัยสำคัญของความแตกต่างระหว่างความเห็นของกลุ่มครูที่มีระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี และกลุ่มครูที่สำเร็จปริญญาตรีขึ้นไป	๓๓
๓	ค่านัยสำคัญของความแตกต่างระหว่างความเห็นของกลุ่มครูที่มีอายุ ๒๑ - ๔๐ ปี และกลุ่มครูที่มีอายุ ๔๑ - ๖๐ ปี	๓๔
๔	ค่านัยสำคัญของความแตกต่างระหว่างความเห็นของกลุ่มครูที่ทำงานในโรงเรียนราษฎร์ และกลุ่มครูที่ทำงานในโรงเรียนรัฐบาล	๓๕
๕	ค่านัยสำคัญของความแตกต่างระหว่างความเห็นของกลุ่มครูหญิง และกลุ่มครูชาย	๓๖
๖	การวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อหาความแตกต่างของความเห็นของครูเกี่ยวกับบทบาทของครูที่มีต่อระเบียบโรงเรียน จำแนกตามหน้าที่ครูในโรงเรียน	๓๗
๗	เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยเป็นรายคู่จากความเห็นของครูเกี่ยวกับบทบาทของครูที่มีต่อระเบียบของโรงเรียน จำแนกตามหน้าที่ครูในโรงเรียน	๓๘
๘	การวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อหาความแตกต่างของความเห็นของครูเกี่ยวกับระเบียบการแต่งกายของนักเรียน จำแนกตามหน้าที่ครูในโรงเรียน	๓๙
๙	เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยเป็นรายคู่จากความเห็นของครูเกี่ยวกับระเบียบการแต่งกายของนักเรียน จำแนกตามหน้าที่ครูในโรงเรียน	๔๐

- ๑๐ คำการวิเคราะห์ความแปรปรวน เพื่อหาความแตกต่างของความเห็น
ของครูเกี่ยวกับระเบียบความประพฤติของนักเรียน จำแนกตามหน้าที่
ของครูในโรงเรียน ๔๑
- ๑๑ เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยเป็นรายคู่ จากความเห็นของครูเกี่ยวกับ
ระเบียบความประพฤติของนักเรียน จำแนกตามหน้าที่ครูในโรงเรียน ๔๒
- ๑๒ คำการวิเคราะห์ความแปรปรวน เพื่อหาความแตกต่างของความเห็น
ของครูเกี่ยวกับการลงโทษนักเรียนผู้ซึ่งประพฤติผิดระเบียบโรงเรียน
จำแนกตามหน้าที่ครูในโรงเรียน ๔๔
- ๑๓ คำการวิเคราะห์ความแปรปรวน เพื่อหาความแตกต่างของความเห็น
ของครูเกี่ยวกับความบกพร่องทางวินัยของนักเรียน จำแนกตามหน้าที่ครู
ในโรงเรียน ๔๕
- ๑๔ เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยเป็นรายคู่ จากความเห็นของครูเกี่ยวกับความบกพร่อง
ทางวินัยของนักเรียน จำแนกตามหน้าที่ครูในโรงเรียน ๔๖
- ๑๕ คำการวิเคราะห์ความแปรปรวน เพื่อหาความแตกต่างของความเห็นของครู
เกี่ยวกับบทบาทของครูที่มีต่อระเบียบโรงเรียน จำแนกตามชนิดโรงเรียน ๔๘
- ๑๖ เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยเป็นรายคู่ จากความเห็นของครูเกี่ยวกับบทบาทของครู
ที่มีต่อระเบียบโรงเรียน จำแนกตามชนิดโรงเรียน ๔๙
- ๑๗ คำการวิเคราะห์ความแปรปรวน เพื่อหาความแตกต่างของความเห็นของครู
เกี่ยวกับระเบียบการแต่งกายของนักเรียน จำแนกตามชนิดโรงเรียน ๕๐

๑๘	เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยเป็นรายคู่ จากความเห็นของครูเกี่ยวกับระเบียบ การแต่งกายของนักเรียน จำแนกตามชนิดโรงเรียน	๕๑
๑๙	ค่าการวิเคราะห์ความแปรปรวน เพื่อหาความแตกต่างของความเห็นของครู เกี่ยวกับระเบียบความประพฤติของนักเรียน จำแนกตามชนิดโรงเรียน	๕๓
๒๐	ค่าการวิเคราะห์ความแปรปรวน เพื่อหาความแตกต่างของความเห็นของครู เกี่ยวกับการลงโทษนักเรียนผู้ประพฤติผิดระเบียบโรงเรียน จำแนกตามชนิดโรงเรียน	๕๔
๒๑	เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยเป็นรายคู่ จากความเห็นของครูเกี่ยวกับ การลงโทษนักเรียนผู้ประพฤติผิดระเบียบโรงเรียน จำแนกตามชนิดโรงเรียน	๕๕
๒๒	ค่าการวิเคราะห์ความแปรปรวน เพื่อหาความแตกต่างของความเห็นของครู เกี่ยวกับความบกพร่องทางวินัยของนักเรียน จำแนกตามชนิดโรงเรียน	๕๗
๒๓	เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยบทบาทของครูที่มีต่อระเบียบของโรงเรียน โดยเรียงลำดับจากคะแนนเฉลี่ยสูงสุดไปหาคะแนนต่ำสุด	๕๘
๒๔	เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยระเบียบการแต่งกายของนักเรียน โดยเรียงลำดับจากคะแนนเฉลี่ยสูงสุดไปหาคะแนนต่ำสุด	๖๒
๒๕	เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยระเบียบความประพฤติของนักเรียน โดยเรียงลำดับจากคะแนนเฉลี่ยสูงสุดไปหาคะแนนต่ำสุด	๖๔
๒๖	เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยการลงโทษนักเรียนที่ประพฤติผิดระเบียบโรงเรียน โดยเรียงลำดับจากคะแนนเฉลี่ยสูงสุดไปหาคะแนนต่ำสุด	๖๖

๒๓	เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยความบกพร่องทางวินัยของนักเรียน โดยเรียงลำดับจากคะแนนเฉลี่ยสูงสุ่ต่ำไปหาคะแนนต่ำสุด	๒๔
๒๔	แสดงคำอ่านจากรายงานเป็นรายข้อของแบบสอบถาม ความเห็นของครู เกี่ยวกับบทบาทของครูที่มีต่อระเบียบโรงเรียน	ภาคผนวก ก.
๒๕	แสดงคำอ่านจากรายงานเป็นรายข้อของแบบสอบถาม ความเห็นของครู เกี่ยวกับระเบียบการแต่งกายของนักเรียน	ภาคผนวก ก.
๓๐	แสดงคำอ่านจากรายงานเป็นรายข้อของแบบสอบถาม ความเห็นของครู เกี่ยวกับระเบียบความประพฤติของนักเรียน	ภาคผนวก ก.
๓๑	แสดงคำอ่านจากรายงานเป็นรายข้อของแบบสอบถาม ความเห็นของครู เกี่ยวกับการลงโทษนักเรียนผู้ซึ่งประพฤติผิดระเบียบโรงเรียน	ภาคผนวก ก.
๓๒	แสดงคำอ่านจากรายงานเป็นรายข้อของแบบสอบถาม ความเห็นของครู เกี่ยวกับความบกพร่องทางวินัยของนักเรียน	ภาคผนวก ก.

แผนผัง

หน้า

แผนผังการประสานงานการควบคุมนักเรียน

๓

ภูมิหลัง

ในปัจจุบันนี้ การที่เด็กไม่ประพฤติตามระเบียบที่ทางโรงเรียนวางไว้เป็นปัญหาที่น่าสนใจมาก และมีความสำคัญอย่างยิ่ง ซึ่งผู้เกี่ยวข้องทั้งงานทางด้านการจัดการศึกษา จำเป็นต้องรีบแก้ไขโดยเร็วที่สุด ทั้งที่กระทรวงศึกษาธิการได้จัดตั้งศูนย์กวดขันความประพฤติของนักเรียนขึ้น ซึ่งทำหน้าที่ควบคุมติดตามสอดส่องความประพฤติของนักเรียนให้มากยิ่งขึ้น และจากคำขวัญวันเด็ก พ.ศ. ๒๕๑๕ ของนายกรัฐมนตรี ม.ร.ว.คึกฤทธิ์ ปราโมช ที่ว่า "เด็กที่ต้องการเห็นอนาคตของชาติรุ่งเรืองจะต้องทำตัวให้มีความรับผิดชอบ" ก็แสดงให้เห็นถึงเยาวชนของชาติจะต้องได้รับการฝึกให้เป็นคนมีวินัย และประพฤติตามระเบียบ เป็นประการสำคัญ ซึ่งอยู่ในความถ่วงการของสังคมไทยในขณะนี้

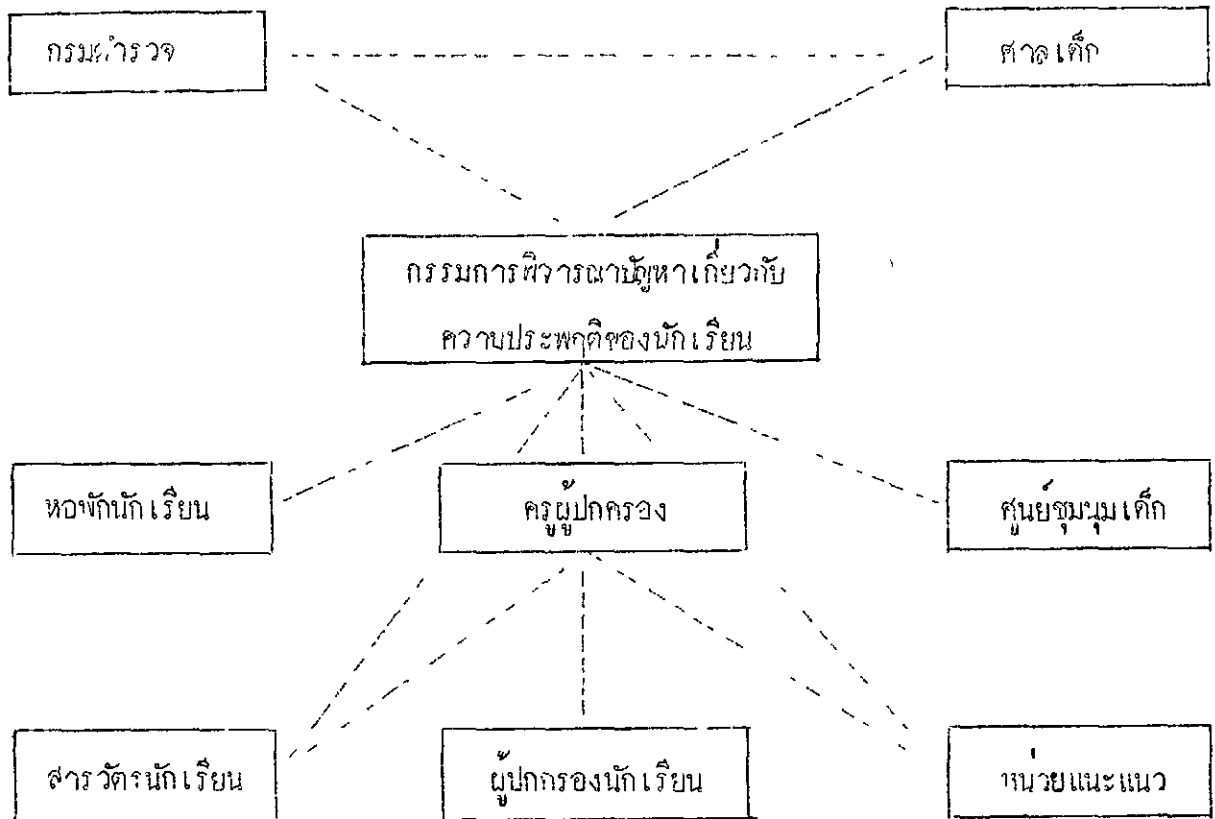
โรงเรียนเน้นสังคมหน่วยหนึ่ง ที่จำเป็นต้องมีระเบียบของโรงเรียนไว้เป็นแนวทางแก่นักเรียนในการประพฤติปฏิบัติ แต่เป็นการเตรียมพร้อมก่อนที่เด็กจะออกไปสู่โลกภายนอก ซึ่งมีพระบรมราชโองการของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดช (กรมการฝึกหัดครู, ๒๕๐๔ : ๔๓) ว่า "หลักในการปกครองนักเรียนนั้นควรคำนึงการในสายกลางไม่บังคับหรือปล่อยเด็กจนเกินไป โดยเฉพาะอย่างยิ่งทางโรงเรียนควรกวดขันนักเรียนเกี่ยวกับระเบียบของโรงเรียน ซึ่งเห็นได้เห็นว่าโรงเรียนมีส่วนสำคัญในการฝึกให้เด็กเป็นคนมีวินัย การทบทวนระเบียบ กฎต่าง ๆ ที่วางไว้และจากการแสดงปฏิกิริยาของพลเอกเนวิน (สนั่น สุมิตร, ๒๕๐๓ : ๓) ในวันมอบปริญญาที่มหาวิทยาลัยราชภัฏฯ เมื่อ พ.ศ. ๒๕๐๑ ให้ความสำคัญแก่โรงเรียนในการฝึกเด็กให้มีความรับผิดชอบสำเร็จหรือความล้มเหลวในการดำเนินชีวิตของผู้ที่จบจากสถานศึกษาไปแล้วนั้น ซึ่งเกี่ยวกับการฝึกอบรมเกี่ยวกับระเบียบวินัยของสถานศึกษาเหล่านั้นเป็นสิ่งสำคัญ

ถ้าเด็กเรียนจนไคร้ความประหลาดใจก็แผ่ไปจากกฎเกณฑ์ที่วางโรงเรียนไว้
ครูหรือผู้บริหารงานของโรงเรียนก็มักจะตัดสินว่า ความประพฤติของนักเรียนนั้นเป็นปัญหา
ซึ่ง วิทแมน (Wickman, 1928 : 119) ได้กล่าวไว้ว่า ครูมักจะพิจารณาพฤติกรรม
ของนักเรียนที่ขัดแย้งกับอุดมคติ หรือระเบียบของโรงเรียนว่าเป็นปัญหาที่ร้ายแรง

การที่เด็กประพฤติผิดระเบียบของโรงเรียนมากน้อยเพียงใดนั้น ส่วนหนึ่งก็ขึ้นอยู่กับ
ตัวครู ทั้งนี้ มีลลิกา เกาฬจิตร (มีลลิกา เกาฬจิตร, ๒๕๐๖ : ๑) มีความเห็น
สอดคล้องกับ ประสาท หลักศิลา (ประสาท หลักศิลา, ๒๕๐๔ : ๑๓๑ - ๑๓๓) ว่า
ครูทุกคนในโรงเรียนจะต้องรับผิดชอบเกี่ยวกับการควบคุมเด็กให้อยู่ในระเบียบวินัย ซึ่งจะต้อง
คำนึงถึงพัฒนาการและจิตวิทยาของเด็กวัยต่าง ๆ ถ้าครูไม่อบรมเด็กก็มักจะเกิดปัญหาทางวินัยขึ้น
หนึ่ง ข้อบกพร่องของครู ก็อาจทำให้เกิดความยุ่งยากทางวินัยของนักเรียน เช่นในกรณีที่ครู
เข้มงวดกวดขันวินัยในเรื่องหุ้มหมิ่มจนเกินไป การเลือกที่รักมักที่ชังของครูที่มีต่อนักเรียน
ครูบางคนไม่มีความคงเส้นคงวา และใช้วาจาพูดว่ากล่าวเบา ๆ อย่างใจดี ทั้งความเห็นของ
สมควร อภัยพันธ์ (สมควร อภัยพันธ์, ๒๕๐๗ : ๒๓๐) ที่ว่า วิธีการที่ครูจะฝึกให้เด็ก
เป็นคนมีวินัยที่ดีที่สุดอันหนึ่งก็คือ การหาตนให้เป็นตัวอย่างแก่นักเรียน ดังนั้นจะเห็นได้ว่า
ในโรงเรียนครูเป็นบุคคลที่มีความสำคัญอย่างยิ่งในการช่วยเหลือให้เด็กบรรลุเป้าหมายแห่ง
การเป็นผู้นับวินัย

บุคลากรทุกฝ่ายในโรงเรียนมีหน้าที่เกี่ยวข้องกันทั้งงานทางด้านวินัยของนักเรียน
ไม่มากก็น้อย โดยเฉพาะอย่างยิ่งครูแนะแนวซึ่งมีหน้าที่โดยตรงในการพัฒนาเด็กทุก ๆ ด้าน
รวมทั้งด้านการเป็นพลเมืองที่มีวินัยของประเทศไทย ครูแนะแนวจะต้องทำการวิจัย หาสาเหตุ
ของเด็กที่ประพฤติผิดระเบียบของโรงเรียน เพื่อค้นหาวิธีการที่จะแก้ปัญหานั้น และรวมทั้ง
การประสานงานกับหน่วยงานอื่น ๆ ในการควบคุมนักเรียน ปรากฏถึงแม้จะดังต่อไปนี้
(กรมการฝึกหัดครู, ๒๕๐๔ : ๒)

แผนผังการประสานงานการควบคุมนักเรียน

จากแผนผังนี้ แสดงให้เห็นว่าครูแนะแนวจะทำงานร่วมกับครูผู้ปกครอง และกรรมการพิจารณาปัญหาเกี่ยวกับความประพฤติของนักเรียน เพื่อพิจารณาแนวทางการดำเนินงานวินัยอย่างมีประสิทธิภาพ

วิลเลียมสัน (Williamson, 1955 : 74) ได้กล่าวไว้ในกระบวนการให้คำปรึกษาว่า ครูแนะแนวมีหน้าที่เกี่ยวข้องกับวินัยอยู่ ๓ ประการคือ

๑. การให้คำปรึกษาเป็นการช่วยให้ผู้กระทำผิดกลับตัว
๒. ช่วยให้เกิดหลักเคียงการทำความผิดโดยการให้คำปรึกษา
๓. เป็นวิธีทางที่จะช่วยให้เด็กยอมรับอำนาจภายนอก ซึ่งมีอิทธิพลต่อการพัฒนาการภายใน

นอกจากนี้ คาร์สัน (Carson) อาจารย์แห่งมหาวิทยาลัยบร็อคสตัน นิวยอร์ก (Williamson, 1955 : 79) ได้เน้นให้เห็นว่าวินัยจะก่อให้เกิดในรูปแบบของความรัก โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เกี่ยวกับการต้องการความรักและความอบอุ่น ถ้าหากทางโรงเรียนทอดทิ้งไม่เอาใจใส่กับเด็กที่หาความฉีก แล้วครูแนะแนวจะต้องทดแทนให้รับเด็ก เช่นการให้ความรู้สึกอบอุ่น ความรัก และการมีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี ซึ่งจะช่วยให้การให้คำปรึกษาเป็นวิธีการรักษาวินัยของเด็กได้อย่างดีที่สุด แทนที่จะหมายถึงการโทษผู้ประพฤตินั้น

ผู้วิจัยตระหนักถึงความสำคัญดังกล่าว จึงได้ทำการศึกษาค้นคว้าทางวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในทัศนะของครู เพื่อให้ได้ข้อมูลปัญหาทางวินัยจากครูทุกคนในโรงเรียน ซึ่งจะก่อให้เกิดประกอบการพิจารณาและเป็นแนวทางในการสร้างระเบียบของโรงเรียนที่เหมาะสมกับสภาพสังคม วัฒนธรรม และพฤติกรรมของนักเรียน อีกทั้งจะได้เสนอแนะวิธีการศึกษาในระดับสูงขึ้นไป ให้ทราบถึงความเห็นของครูเกี่ยวกับระเบียบของโรงเรียน ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยจะยึดถือระเบียบของกระทรวงศึกษาธิการ เป็นหลักในการสร้างแบบสอบถามความเห็นของครู เกี่ยวกับบทบาทของครูที่มีต่อระเบียบโรงเรียน การลงโทษนักเรียน ผู้ซึ่งประพฤติผิดระเบียบโรงเรียน และความบกพร่องทางวินัยของนักเรียน ผลที่ได้ก็จะเสนอเป็นข้อพิจารณาในการปรับปรุงระเบียบของโรงเรียนให้มีความเหมาะสม อันจะมีผลสะท้อนไปถึงการยกระดับคุณภาพของการศึกษาในโรงเรียนมัธยมศึกษาให้ดียิ่งขึ้น

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

๑. เพื่อศึกษาความเห็นของครูเกี่ยวกับบทบาทของครูที่มีต่อระเบียบโรงเรียน
 ๒. เพื่อศึกษาความเห็นของครูเกี่ยวกับระเบียบของโรงเรียนซึ่งใช้อยู่ในปัจจุบัน
- ในเรื่องต่อไปนี้

- ๒.๑ ระเบียบการแต่งกายของนักเรียน
- ๒.๒ ระเบียบความประพฤติของนักเรียน

๓. เพื่อศึกษาความเห็นของครูเกี่ยวกับการลงโทษนักเรียนผู้ซึ่งประพฤติดังระเบียนโรงเรียน

๔. เพื่อศึกษาความเห็นของครูเกี่ยวกับความบกพร่องทางวินัยของนักเรียน

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

๑. ผลจากการศึกษาเป็นข้อเสนอแนะในการพิจารณาปรับปรุง แก้ไข เปลี่ยนแปลงระเบียบที่ใช้อยู่ในปัจจุบันให้เหมาะสมยิ่งขึ้น

๒. เป็นแนวทางในการพิจารณาลกปัญหาดังวินัยของนักเรียน

๓. ผลจากการศึกษาใช้ประกอบการแนะแนว การให้คำปรึกษา และการประสานงานระหว่างครูแนะแนวกับครูผู้ปกครอง ครูผู้ปกครองกับนักเรียน

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

๑. กลุ่มตัวอย่าง เป็นครูที่สอนในโรงเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น กรมสามัญศึกษา ในจังหวัดนครศรีธรรมราช จำนวน ๑๖ โรงเรียน เป็นโรงเรียนรัฐบาล ๖ โรงเรียน และโรงเรียนราษฎร์ ๑๐ โรงเรียน

๒. การศึกษาในครั้งนี้จะกระทำในขอบเขตที่วางไว้ ในความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เท่านั้น ตัวแปรอื่น ๆ ที่ไม่ได้กล่าวไว้ไม่อยู่ในขอบข่ายที่จะศึกษา

๓. ตัวแปรที่ทำการศึกษา แบ่งออกเป็น ๒ ประเภทคือ

ก. ตัวแปรอิสระ

เพศ

อายุ

ระดับการศึกษา

ประเภทของโรงเรียน

หน้าที่ของครูในโรงเรียน

ข. ตัวแปรตาม

ความเห็นของครูเกี่ยวกับบทบาทของครูที่มีต่อระเบียบโรงเรียน

ความเห็นของครูเกี่ยวกับระเบียบของโรงเรียน

ความเห็นของครูเกี่ยวกับการลงโทษนักเรียนผู้ประพฤติผิดระเบียบโรงเรียน

ความเห็นของครูเกี่ยวกับความบกพร่องทางวินัยของนักเรียน

คำนิยามศัพท์เฉพาะ

เพื่อให้การศึกษาค้นคว้ามีความเข้าใจตรงกัน ผู้วิจัยจึงให้คำนิยามศัพท์เฉพาะที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า ดังนี้

๑. ระเบียบ หมายถึง ข้อบังคับของโรงเรียนที่ว่าด้วยการแต่งกาย ความประพฤติ และการลงโทษนักเรียน

๒. วินัย หมายถึง การปฏิบัติตามระเบียบของโรงเรียน

๓. ความบกพร่องทางวินัยของนักเรียน หมายถึง การที่นักเรียนไม่ประพฤติตามระเบียบ หรือฝ่าฝืนระเบียบของโรงเรียน

๔. ความเหมาะสมของระเบียบ หมายถึง ความเห็นของครูที่เห็นว่าระเบียบมีความเหมาะสม

๕. บทบาทของครูที่มีต่อระเบียบของโรงเรียน หมายถึง การที่ครูรู้ เข้าใจ และช่วยเหลือดำเนินการให้เป็นไปตามระเบียบ

๖. ครู หมายถึง ครูที่กำลังสอนอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนรัฐบาล และโรงเรียนราษฎร์ จังหวัดนครราชสีมา

๗. นักเรียนในมัธยมศึกษาตอนต้น หมายถึง นักเรียนที่กำลังเรียนอยู่ในระดับมัธยมศึกษาปีที่ ๑ ถึง มัธยมศึกษาปีที่ ๓ ในโรงเรียนรัฐบาล และโรงเรียนราษฎร์ จังหวัดนครราชสีมา

๘. ระดับการศึกษา หมายถึง ระดับการศึกษาของกลุ่มตัวอย่างซึ่งแบ่งไว้ ๒ ระดับ
คือต่ำกว่าระดับปริญญาตรี และค่าเฉลี่ยปริญญาศรีขึ้นไป

๙. หน้าที่ในโรงเรียน หมายถึง หน้าที่ในโรงเรียนของกลุ่มตัวอย่างซึ่งแบ่งไว้
เป็น ๔ ฝ่ายคือ

๙.๑ ฝ่ายบริหาร หมายถึง ครูที่ได้รับการแต่งตั้งให้ทำหน้าที่ฝ่ายบริหาร
ในโรงเรียน

๙.๒ ฝ่ายวิชาการ หมายถึง ครูที่ได้รับการแต่งตั้งให้ทำหน้าที่ฝ่ายวิชาการ
ในโรงเรียน

๙.๓ ฝ่ายธุรการ หมายถึง ครูที่ได้รับการแต่งตั้งให้ทำหน้าที่ฝ่ายธุรการ
ในโรงเรียน

๙.๔ ฝ่ายปกครอง หมายถึง ครูที่ได้รับการแต่งตั้งให้ทำหน้าที่ฝ่ายปกครอง
ในโรงเรียน

๑๐. อายุ หมายถึง อายุของกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งแบ่งเป็น ๒ ตอน โดยยึด
หลักการแบ่งของ เฮิร์ลอค (Harlock, 1959 : 372 - 382)

๑๐.๑ วัยผู้ใหญ่ตอนต้น (Early Adulthood) อายุระหว่าง ๒๑ - ๔๐ ปี

๑๐.๒ วัยกลางคน (Middle Age) อายุระหว่าง ๔๑ - ๖๐ ปี

๑๑. ประเภทของโรงเรียน หมายถึง ในการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยแบ่งประเภทของโรงเรียน
ไว้ ๒ ตอนคือ

ตอนที่ ๑ แบ่งตามสังกัดของโรงเรียน

ก. โรงเรียนราษฎร์

ข. โรงเรียนรัฐบาล

ตอนที่ ๒ แบ่งตามชนิดของโรงเรียน

ก. โรงเรียนชาย

ข. โรงเรียนหญิง

ค. โรงเรียนสหศึกษา

เอกสารและการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาครั้งนี้

การศึกษาเรื่องว. ระเบียบของโรงเรียนในถิ่น การคงโทษผู้ซึ่งประพฤติผิดระเบียบของโรงเรียน ความบกพร่องทางวินัยของนักเรียน และบทบาทของครูที่มีต่อระเบียบของโรงเรียนนี้ มีผู้ทำการวิจัยหลายท่าน ทั้งภายในประเทศและต่างประเทศ แต่ยังไม่เคยมีผู้ใดได้ศึกษาเรื่องระเบียบทางวินัยในทัศนะของครูในประเทศไทยมาก่อน ผู้วิจัยได้ชักกลุ่มเอกสารและการวิจัยที่เกี่ยวข้องโดยอาศัยตัวแปร เป็นหลัก

เกี่ยวกับระเบียบของโรงเรียน

✓ สแตนเลว (Stanley, 1955 : 184 - 192, ได้ศึกษาวิธีการที่ครูใช้ในการควบคุมปัญหาทางพฤติกรรมของเด็ก - โดยออกแบบสอบถามเกี่ยวกับปัญหาทางพฤติกรรมรวม ๒๕ ปัญหา ส่งไปยังครู ๑๕๗ คน ที่สอนอยู่ในโรงเรียนประถมในภาคตะวันออกเฉียงเหนือของสหรัฐอเมริกา ผลจากการวิจัยพบว่าในการควบคุมปัญหาทางพฤติกรรมของเด็ก ครูใช้วิธีต่าง ๆ กันดังนี้คือ วิธีชี้แจงให้เด็กเห็นถูก ๓๖.๔ % วิธีเพิ่มหรือลดงานที่มอบหมายให้ทำ ๓๖.๔ % ใช้วิธีค้นหาสาเหตุว่าทำไมเด็กจึงประพฤติเช่นนั้นแล้วแนะนำแก้ไขเสียใหม่ ๑๔.๖ % ใช้วิธีลงโทษ ๑๓.๔ % ใช้วิธียกย่องหรือกระตุ้นเตือนให้เกิดความภูมิใจ ๔.๑ % ใช้วิธีส่งไปให้แพทย์หาการรักษา ๒.๗ % และครูอีก ๓.๔ % ไม่มีคำตอบแต่อย่างใด

บราวน์ นิตเชล และคิมบราว (Brownie, nitcell and Lombrough, 1970 : 67) ศึกษาทัศนคติของนักเรียนครูที่มีต่อวินัยของเด็กในรัฐมิชิแกน (Michigan) พบว่า นักเรียนครูทั้งก่อนและหลังฝึกสอน จะมีทัศนคติต่อวินัยของเด็กในโรงเรียนที่ตนทำการฝึกสอนคล้ายคลึงกัน

สนั่น สุมิตร (สนั่น สุมิตร, ๒๕๐๓ : ๖๐) ได้ให้ทัศนะไว้ว่า ระเบียบจะต้องมาจากน้ำเย็น ความสำคัญอยู่ที่การฝึกให้นักเรียนมีวินัย เพื่อจะได้มีความประพฤติในทางที่ถูก และมีมารยาทอันงดงาม มีวินัยจะปฏิบัติตามกฎข้อบังคับของโรงเรียน เห็นแก่

ประปรายส่วนรวมมากกว่าส่วนตัว ทั้งสอดคล้องกับ กาญจนา หาดิระพันธุ์ (กาญจนา หาดิระพันธุ์, กรมสามัญศึกษา, ๒๕๑๐ : ๑๕๓ - ๒๐๑) ที่ว่า ระเบียบซึ่งเหมาะสมที่สุดนั้น จะต้องให้นักเรียนมีอิสระเสรี อภิปราย และเห็นชอบ จึงจะเป็นสิ่งที่นักเรียนพร้อมที่จะปฏิบัติตาม เพราะการฝืนหนายถึงการไปเคารพตัวของเพื่อน ๆ และไปเคารพตนเองอีกด้วย

เกี่ยวกับลักษณะของระเบียบที่ดี พนัส หันนาคินท์ (พนัส หันนาคินท์, ๒๕๑๓ : ๑๔๖ - ๒๑๗) และ กานดา ณ ถาง (กานดา ณ ถาง, ๒๕๑๕ : ๕๑) มีความคิดเห็นที่สอดคล้องกันว่า จะต้องเหมาะสมกับ วัย และวุฒิภาวะของนักเรียน สังคม ที่มีวัฒนธรรมต่างกันย่อมมีระเบียบที่แตกต่างกันไปด้วย ดังนั้นระเบียบของแต่ละโรงเรียนจึงมีความแตกต่างกันไปบ้างเพื่อให้สอดคล้องกันกับ ปรัชญา และวัฒนธรรมในโรงเรียนนั้น ๆ

ประเภทของวินัยที่ควรปลูกฝังให้กับเด็ก เชเวียคอฟ และฟริทซ์ (Sheviakov and Fritz, 1955 : 8 - 14) ทำการศึกษา พบว่า ควรจะเน้นในเรื่องวินัยในตนเอง ซึ่งตั้งอยู่บนรากฐานแห่งความซื่อสัตย์ และความรักในอุดมคติ หรือการยึดมั่นในจุดมุ่งหมาย ที่เด็กมีลัทธิสวามิภักดิ์

ดังนั้นจะเห็นได้ว่าครูมีบทบาทสำคัญในการควบคุมวินัยทางวินัยของนักเรียน และระเบียบที่เหมาะสมนั้นควรจะได้ให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการสร้าง และสอดคล้องกันกับวัย วุฒิภาวะ ของนักเรียน ตลอดจนสภาพสังคมปัจจุบัน

เกี่ยวกับการลงโทษนักเรียนผู้ประพฤติผิดระเบียบโรงเรียน

ดุษฎา จันทรเอน (ดุษฎา จันทรเอน, ๒๕๑๖ : ๑๕๐ - ๑๕๗) ได้ให้ทัศนะว่า เมื่อเกิดฝ่าฝืนระเบียบของโรงเรียนครูควรใช้วิธีการอบรมสั่งสอน แทนการลงโทษอย่างรุนแรง และควรที่จะลงโทษหนักหลังจากเกิดเหตุผิด ซึ่งเกี่ยวกับความคิดเห็นในระเบียบการลงโทษนักเรียน ที่กรมรณรงค์วินัยนั้น พนัส หันนาคินท์ (พนัส หันนาคินท์, ๒๕๑๓ : ๒๑๑ - ๒๑๒) ได้เสนอวิธีการลงโทษตามลำดับความหนักเบาของความผิด ดังต่อไปนี้คือ การลงโทษให้เจ็บกาย (Corporal Punishment) การลงโทษโดยการกักขัง (Detention) การจำคุกเสียหาย (Restitution) การให้สังคมลงโทษ (Social Disapproval) การขู่หรือการทำได้โดยง่าย (Treats or Humiliation) การพักการเรียนและไล่ออก (Suspension and Expulsion)

เมื่อศึกษาความนึกทางวินัย กาญจนา หาสิตะพันธุ์ (กาญจนา หาสิตะพันธุ์, ๒๕๑๐ : ๑๕๓ - ๒๐๑) ได้ให้ความเห็นไว้ว่า ครูควรพิจารณาเหตุการณ์ที่ละเอียดอย่าง ตลอดจนถึงความต้องการและประวัติดีรวิคของบุคคลที่เกี่ยวข้องกับการเอาผิดนั้น จะไม่มีการลงโทษเป็นตัวอย่างแก่กลุ่ม แต่จะให้มีการเรียนรู้ เพื่อเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของบุคคลที่ทำความผิด เกี่ยวกับการลงโทษเด็กที่ประพฤติผิดระเบียบนั้น เพ็ญแข ประจวบจันทน์ (เพ็ญแข ประจวบจันทน์, ๒๕๑๕ : ๕๑) ได้เสนอว่า ครูควรใช้วิธีการลงโทษที่พอที่ และพอเหมาะกับความผิดของเด็ก ไม่ทำจนกว่าเมื่อผู้ทำโทษต้องไม่ใช้อารมณ์ และควรที่จะลงโทษทันทีที่เด็กทำผิด สิ่งเหล่านี้ จะช่วยให้การลงโทษมีความหมายต่อเด็กยิ่งขึ้น

วิธีการลงโทษนักเรียนผู้ประพฤติผิด ชำรง บัวศรี (ชำรง บัวศรี, ๒๕๐๖ : ๑๔๙) - ๑๖๒) ได้เสนอแนะไว้ว่า ควรใช้วิธีการดังต่อไปนี้คือ การแสดงความสำคัญผิด เ็นข้อโทษและควรชี้แจงให้เด็กทราบเกี่ยวกับความผิดของตนด้วย ศักดิ์สิทธิ์บางอย่างทั้งส่วนรวมและส่วนตัว การภาคทัณฑ์ การลงโทษเขียนคำ การตักเตือน การกักขัง การเปลี่ยนที่นั่งในชั้นเรียน การกล่าวทำให้หาย การสนทนาแนะนำเป็นส่วนตัว และการยกย่องสรรเสริญ นอกจากนี้ ประสาท หลักศิลา (ประสาท หลักศิลา, ๒๕๐๔ : ๑๓๒) ก็ได้เสนอความเห็นเกี่ยวกับการลงโทษนักเรียนที่ประพฤติผิดไว้ว่า ครูควรใช้การว่ากล่าวตักเตือนไม่ได้รับสิทธิบางอย่าง การลงโทษเด็กโดยวิธีการเขียนคำ ก็เป็นความรับผิดชอบของครูคนนั้นแต่เพียงผู้เดียว สำหรับความผิดที่ร้ายแรง ครูควรลงโทษไปหาครูใหญ่ หรือครูผู้รับผิดชอบเรื่องนี้โดยตรง พร้อมกับรายงานเรื่องราวที่เกิดขึ้นให้ทราบโดยละเอียด

ฉะนั้นความเห็นเกี่ยวกับระเบียบการลงโทษนักเรียน พลที่จะสรุปได้ว่า ส่วนใหญ่มีความมุ่งหวังที่จะให้ครูลงโทษนักเรียนที่ทำความผิด โดยใช้การลงโทษสถานเบา ก่อน และควรบอกเล่าให้นักเรียนทราบว่าอะไรผิดอะไรถูก อะไรควรอะไรไม่ควร ปรีชา ชรรมา (ปรีชา ชรรมา, ๒๕๑๔ : ๔๕) การลงโทษเป็นการย้ำให้เห็นความสำคัญของระเบียบวินัย

แต่ระวังไปให้นักเรียนเข้าใจว่าการลงโทษเป็นการแก้แค้น ซึ่งจะทำให้เกิดการลงมือ และก่อให้เกิดความกลัว (Jersild, 1960 : 89 - 95)

เกี่ยวกับบทบาทของครูที่มีต่อระเบียบโรงเรียน

สมาคมครูแห่งแคลิฟอร์เนีย (Larson, 1963 : 11) ได้ให้ทัศนะว่า ครูควรจะมีส่วนรับผิดชอบในการรักษาระเบียบและวินัยของโรงเรียน โดยทำหน้าที่เป็นผู้ปกครองให้เด็กปฏิบัติตามระเบียบ และสามารถที่จะลงโทษเด็กได้อย่างมีประสิทธิภาพเหมาะสมที่สุด

✱ บีคาร์ท (Bedard, 1964 : 288) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการเขียนนโยบายทางวินัยของโรงเรียนมัธยม ๑๒ แห่ง ในรัฐแคลิฟอร์เนีย ปรากฏผลการศึกษาดังนี้ ผู้บริหารในโรงเรียนส่วนใหญ่ จะเป็นผู้กำหนดนโยบายทางวินัยของนักเรียน โดยจัดให้มีการประชุมเพื่อแสดงความคิดเห็นร่วมกันระหว่าง ครู ผู้ปกครอง และเด็ก

คณะกรรมการวิเคราะห์ปัญหาเยาวชน กองการวิจัย กรมวิชาการ (กรมวิชาการ, ๒๕๑๕ : ๗๕) ได้ทำการศึกษาโดยใช้กลุ่มตัวอย่างนักเรียนจากโรงเรียนชาย โรงเรียนหญิง และโรงเรียนแบบสหศึกษา พบว่า นักเรียนโรงเรียนชาย ๓๕.๑ % นักเรียนหญิง ๒๔.๕ % และนักเรียนโรงเรียนแบบสหศึกษา ๒๕.๑ % ที่ไม่ชอบกฎข้อบังคับของโรงเรียนบางประการ ซึ่งคณะกรรมการวิเคราะห์ปัญหาเยาวชนได้สรุปไว้ว่า ในโรงเรียนเรามีเวลาประพฤติดีกได้มาก ถ้าครูไม่ช่วยอบรมให้เด็กมีเวลาเด็กทำอะไรที่ไม่ดี จะพยายามปกปิด เพราะกลัว บางโรงเรียนระเบียบไม่ดี ไม่มีวินัย หรือใช้วินัยอย่างไม่เสมอคนเสมอไป

เกี่ยวกับระดับความมุ่งหวังทางวินัยของเด็ก โจนส์ (Jones, 1967 : 39 - 45) ได้ศึกษาจากนักเรียนระดับชั้น ๔ จำนวน ๔๖ คน เป็นนักเรียนชาย ๒๖ คน และนักเรียนหญิง ๒๐ คน ผลจากการวิจัยพบว่าระดับความมุ่งหวังทางวินัยของเด็กจะเกี่ยวข้องกับพฤติกรรมของครูด้วย

วารินทร์ ม่วงสุวรรณ (วารินทร์ ม่วงสุวรรณ, ๒๕๑๗ : ๑๘๕)

ไต่ถามการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเชิงปฏิบัติการ แบบให้ความรัก และแบบควบคุม ความเอื้อเอื้อ และวินัยทางสังคม โดยใช้กลุ่มตัวอย่างนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ ในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา และต่างจังหวัด จำนวน ๔๕๐ คน ผลจากการวิจัยพบว่า วินัยทางสังคมจะมีความสัมพันธ์ทางลบกับการควบคุม และไว้วางใจได้ว่าสาเหตุที่ทำให้เด็ก ฝ่าฝืนกฎ หรือระเบียบต่าง ๆ ทั้งนี้เนื่องมาจากการบังคับให้เด็กทำตาม โดยไม่คิดว่า ลักษณะอย่างนั้นจะทำให้เด็กขาดวินัยทางสังคม ครูควรจะได้เข้าใจหลักที่ว่า การสั่งสอนได้ คนประพฤติปฏิบัติตามระเบียบควรจะให้ยอมรับ เข้าไปด้วยความเต็มใจ ด้วยการเลียนแบบ เจริญเปรียบเทียบกับครู พร้อมกับการได้รับความรักและความอบอุ่นจากครูไปด้วยพร้อม ๆ กัน ประการสำคัญครูจะต้อง เป็นแบบอย่างที่ดีแก่เด็ก

ความสัมพันธ์ระหว่างวินัยกับการให้คำปรึกษา โทนาฮี (Donahue, 1968 : 91) ได้ศึกษาโดยใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นครูในโรงเรียนมัธยมศึกษาที่เข้าร่วมสัมมนา จำนวน ๑๘๕ คน พบว่าจำนวน ๘๔ % ตอบว่า การให้คำปรึกษาควรแยกอย่างเด็ดขาด กับเรื่องวินัยของเด็ก จำนวน ๘ % ตอบว่า การให้คำปรึกษาควรจะมีความสัมพันธ์กับ วินัยของเด็ก นอกจากนี้ยังให้ข้อเสนอแนะว่า ผู้แนะแนวควรจะทำหน้าที่เป็นที่ปรึกษาทางด้าน วินัยของเด็กอีกด้วย และครูจำนวน ๘ % ไม่สามารถที่จะตัดสินใจได้

ดังนั้นสรุปได้ว่ากรูมีบทบาทสำคัญอย่างยิ่งต่อระเบียบของโรงเรียน ในฐานะที่เป็นผู้ช่วยเหลือดำเนินการให้เด็กประพฤติเป็นไปตามระเบียบ โดยเฉพาะอย่างยิ่งครูทุกคน ในโรงเรียนก็ควรที่จะมีส่วนร่วมรับรู้ เข้าใจ และพิจารณาระเบียบของโรงเรียนร่วมกัน

เกี่ยวกับความบกพร่องบางวินัยของนักเรียน

บุญกอบ เกตะวันที (บุญกอบ เกตะวันที, ๒๕๐๖ : ๑๕ - ๑๖) ได้ศึกษา ทัศนคติของครูที่มีต่อนักเรียน โดยใช้กลุ่มตัวอย่างครู ๕๐๐ คน เป็นนักศึกษามหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ในปีการศึกษา ๒๕๐๔ ผลจากการวิจัยสรุปได้ว่า

เส่งี่ยม อินทิมย์ (เส่งี่ยม อินทิมย์, ๒๕๐๕ : ๔๓ - ๔๔) ซึ่งได้ทำการสำรวจ
ความเห็นของครูเกี่ยวกับปัญหาทางพฤติกรรมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ในโรงเรียน
รัฐบาล และโรงเรียนราษฎร์ ในจังหวัดพะเยา โดยได้กลุ่มตัวอย่างเป็นครูจำนวน ๑๐๐ คน
ปรากฏผลดังนี้ ครูที่ต่างเพศกัน ครูที่มีอายุต่างกัน และครูที่สอนในแต่ละประเภทของโรงเรียน
ต่างกัน จะเรียงลำดับความสำคัญของปัญหาความบกพร่องทางวินัยของนักเรียนแตกต่างกันไปด้วย

มิทเชล (Mitchell, 1940 : 292 - 307) แมนเฟรด และเคลตัน
(Manfred and Kelton, 1955 : 173) ได้สำรวจความคิดเห็นของครูที่สอนในโรงเรียน
ประถมศึกษา และโรงเรียนมัธยมศึกษา ในรัฐแคลิฟอร์เนีย เกี่ยวกับปัญหาทางพฤติกรรม
ของเด็ก แล้วนำมาเปรียบเทียบกับความคิดเห็นของนักสุขวิทยาจิต ผลจากการวิจัยพบว่า
ครูและนักสุขวิทยาจิตมีความเห็นสอดคล้องกันเป็นส่วนใหญ่ ซึ่งขัดแย้งกันกับผลการวิจัยของ
วิกแมน (Wickman, 1928 : 119 - 121) ที่ได้รายงานไว้ว่า ครูและนักสุขวิทยาจิต
มีความเห็นเกี่ยวกับปัญหาทางพฤติกรรมของเด็กแตกต่างกัน

เมอร์ริล หลุย และบีแมน (Merril, Louis and Bevan อ้างจาก
Coladareci, Arthur P., 1955 : 192) ได้ร่วมมือกันกันหาว่าปัญหาทางพฤติกรรมของเด็ก
ที่เกิดขึ้นในโรงเรียน โดยสัมภาษณ์ครูจำนวน ๓๐ คน ที่สอนในโรงเรียนภาคฤดูร้อน พบว่า
การนำแผนกข้อบังคับของโรงเรียน และความประพฤติที่ขัดต่อศีลธรรมอันดีงาม แบ่งความสนใจ
ต่าง ๆ ได้ดังนี้ ในชั้น ๑ - ๖ ร้อยละ ๙๓, ในชั้น ๗ - ๘ ร้อยละ ๙๙ และในชั้น ๑๐ - ๑๒
ร้อยละ ๙๔

จากผลการวิจัยต่าง ๆ ถึงการวิจัยอาจเห็นได้ว่า ครูที่มีอายุต่างกัน ครูที่
ต่างเพศกัน และครูที่สอนในโรงเรียนต่างประเภทกัน มีความเห็นเกี่ยวกับความบกพร่องของ
นักเรียนต่างกัน

สมมุติฐานในการค้นคว้า

จากผลการวิจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับ การศึกษาก่อนหน้าที่ได้กล่าวมาแล้ว รวมทั้ง การคาดคะเน จากความเห็นต่าง ๆ ได้นำมาประกอบในการตั้งสมมุติฐานดังนี้

๑. ครูที่ประจำการศึกษากันมีความเห็นแตกต่างกันเกี่ยวกับบทบาทของครูที่มีต่อ ระเบียบโรงเรียน ความเหมาะสมของระเบียบ การลงโทษนักเรียนผู้ซึ่งประพฤติผิดระเบียบ โรงเรียน และความบกพร่องทางวินัยของนักเรียน

๒. ครูที่อยู่ในวัยต่างกัน มีความเห็นแตกต่างกันเกี่ยวกับบทบาทของครูที่มีต่อระเบียบ โรงเรียน ความเหมาะสมของระเบียบ การลงโทษนักเรียนผู้ซึ่งประพฤติผิดระเบียบโรงเรียน และ ความบกพร่องทางวินัยของนักเรียน

๓. ครูที่สอนในสังกัดโรงเรียนต่างกัน มีความเห็นแตกต่างกันเกี่ยวกับบทบาทของครู ที่มีต่อระเบียบโรงเรียน ความเหมาะสมของระเบียบ การลงโทษนักเรียนผู้ซึ่งประพฤติผิด ระเบียบโรงเรียน และความบกพร่องทางวินัยของนักเรียน

๔. ครูที่เพศต่างกัน มีความเห็นไม่แตกต่างกันเกี่ยวกับบทบาทของครูที่มีต่อระเบียบ โรงเรียน ความเหมาะสมของระเบียบ การลงโทษนักเรียนผู้ซึ่งประพฤติผิดระเบียบโรงเรียน และ ความบกพร่องทางวินัยของนักเรียน

๕. ครูที่มีหน้าที่ในโรงเรียนต่างกัน มีความเห็นแตกต่างกันเกี่ยวกับ บทบาทของครู ที่มีต่อระเบียบโรงเรียน ความเหมาะสมของระเบียบ การลงโทษนักเรียนผู้ซึ่งประพฤติผิด ระเบียบโรงเรียน และความบกพร่องทางวินัยของนักเรียน

๖. ครูที่สอนในชั้นโรงเรียนต่างกัน มีความเห็นแตกต่างกันเกี่ยวกับ บทบาทของครู ที่มีต่อระเบียบโรงเรียน ความเหมาะสมของระเบียบ การลงโทษนักเรียนผู้ซึ่งประพฤติผิด ระเบียบโรงเรียน และความบกพร่องทางวินัยของนักเรียน

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามลำดับขั้นดังนี้

๑. การเลือกกลุ่มตัวอย่าง
๒. เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล
๓. การรวบรวมข้อมูล

๑. การเลือกกลุ่มตัวอย่าง

เหตุที่เลือกกลุ่มตัวอย่าง เป็นครูในจังหวัดนครศรีธรรมราช เพราะว่าจังหวัดนี้เป็นจังหวัดที่เป็นศูนย์กลางของภาคการศึกษา ๔ มีจำนวนประชากรมากถึง ๑,๑๖๔,๕๘๕ คน (กรมการปกครอง, ๒๕๑๖)

ผู้วิจัยได้สุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบ Simple Random Sampling โดยมีลำดับขั้นดังนี้

๑. ผู้วิจัยได้ศึกษาจำนวนโรงเรียนและจำนวนครูในจังหวัดนครศรีธรรมราชปรากฏรายละเอียดดังนี้

จำนวนโรงเรียนรัฐบาลทั้งหมด	๑๙ โรงเรียน
จำนวนโรงเรียนราษฎร์ทั้งหมด	๔๙ โรงเรียน
จำนวนครูโรงเรียนรัฐบาลทั้งหมด	๓๓๔ คน
จำนวนครูโรงเรียนราษฎร์ทั้งหมด	๘๔๐ คน

(กรมสามัญศึกษา, ๒๕๑๗)

๒. ผู้วิจัยจับฉลากโรงเรียนรัฐบาลจำนวน ๖ โรงเรียน และโรงเรียนราษฎร์จำนวน ๑๐ โรงเรียนทั้งสิ้น ๑๖ โรงเรียน กลุ่มตัวอย่างในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นครูจำนวน ๓๒๐ คน จำนวนตามโรงเรียนและเพศดังตาราง ๑

ตาราง ๑ แสดงจำนวนกลุ่มตัวอย่างแยกตามโรงเรียน และเพศ

ชื่อโรงเรียน	ครูชาย	ครูหญิง	รวม
เบญจมาภรณ์	๑๒	๑๒	๒๖
เขียวใหญ่	๑๑	๑๐	๒๑
ทุ่งสง	๑๔	๑๓	๒๗
รอนวิบูลย์วิทยาคม	๒	๔	๖
สตรีปากพนัง	๘	๑๔	๒๒
กัลยาณิเรศวรธรรมราช	๓	๒๕	๒๘
มัธยมวิเศษนิคม	๑๓	๒๑	๓๔
อำเภอดำรงวิทยานุสรณ์	๑๔	๑๔	๒๘
อุบลวิทยา	๔	๑๓	๑๗
สตรีจรัสพิชากร	๑	๒๔	๒๕
จรัสพิชากร	๑๓	๘	๒๑
นครวิทยา	๔	๑๐	๑๔
ครูวัฒนา	๒	๖	๘
สุวรรณศิลป์วิทยา	๔	๖	๑๐
ศรีธรรมราชศึกษา	๒๑	๒๔	๔๕
พนาลัยวิทยา	๖	๔	๑๐
รวม	๑๔๕	๒๑๕	๓๖๐

กลุ่มตัวอย่าง แยกตามชนิดของโรงเรียน

๑. โรงเรียนชาย	จำนวน	๗๕ คน
๒. โรงเรียนหญิง	จำนวน	๔๐ คน
๓. โรงเรียนสหศึกษา	จำนวน	๒๐๒ คน

กลุ่มตัวอย่างแยกตามสังกัดโรงเรียน

๑. โรงเรียนรัฐบาล	จำนวน	๑๓๔ คน
๒. โรงเรียนราษฎร์	จำนวน	๒๒๒ คน

กลุ่มตัวอย่างแยกตามระดับการศึกษา

๑. คำว่าระดับปริญญาตรี	จำนวน	๒๒๔ คน
๒. สำเร็จปริญญาตรีขึ้นไป	จำนวน	๔๒ คน

กลุ่มตัวอย่างแยกตามอายุ

๑. อายุ ๒๑ - ๔๐ ปี	จำนวน	๓๓๖ คน
๒. อายุ ๔๑ - ๖๐ ปี	จำนวน	๒๔ คน

กลุ่มตัวอย่างแยกตามหน้าที่ของครูในโรงเรียน

๑.	ฝ่ายบริหาร	จำนวน	๖ คน
๒.	ฝ่ายธุรการ	จำนวน	๑๐ คน
๓.	ฝ่ายปกครอง	จำนวน	๒๒ คน
๔.	ฝ่ายวิชาการ	จำนวน	๓๒๒ คน

๒. เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล

๑. การสร้างแบบสอบถาม

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถาม ซึ่งผู้วิจัยได้สร้างขึ้น
ตามลำดับขั้นดังนี้

๑.๑ ศึกษาระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ ระเบียบของโรงเรียนมัธยมศึกษา
ว่าด้วยการแต่งกาย ความประพฤติ การลงโทษนักเรียน และศึกษาเกี่ยวกับบทบาทของครูที่มีต่อ
ระเบียบเหล่านี้ จากเอกสารที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งรวบรวมความคิดเห็นจากท่านผู้รู้อื่น ๆ

๑.๒ กำหนดขอบเขตของระเบียบต่าง ๆ ที่จะศึกษา

๑.๓ กำหนดขอบเขตบทบาทของครูที่มีต่อระเบียบที่จะศึกษา

๑.๔ อากัฏยความรู้ ความเข้าใจจากข้อ ๑.๑ มาดัดแปลงแบบสอบถามขึ้น
ในขอบเขตข้อ ๑.๒ และข้อ ๑.๓

๑.๕ นำแบบสอบถามที่สร้างได้แล้วไปทดลองสอบก่อนนำไปใช้จริงกับครู
ที่กำลังสอนในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสตรีภูเก็ต และภูเก็ตวิทยาลัย จังหวัดภูเก็ต
แล้วนำไปวิเคราะห์หาอำนาจจำแนกของแบบสอบถาม โดยใช้สูตร (Mc Nemar, 1959:109)

$$t = \frac{M_1 - M_2}{\sqrt{\frac{s_1^2}{n_1} + \frac{s_2^2}{n_2}}}$$

เมื่อ t แทน อ่านค่าจากแจกของแบบสอบถาม

M_1, M_2 แทน คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มสูง และกลุ่มต่ำ ตามลำดับ

s_1^2, s_2^2 แทน ความแปรปรวนของคะแนนในกลุ่มสูง และกลุ่มต่ำ ตามลำดับ

n_1, n_2 แทน จำนวนครูในกลุ่มสูง และกลุ่มต่ำ ตามลำดับ

แล้วตัดเลือกเฉพาะข้อที่มีค่า $t \geq ๑.๖๘$ ได้แบบสอบถามจริงทั้งหมด ๔๒ ข้อ
จึงแสดงไว้ในภาคผนวก

๑.๖ นำแบบสอบถามฉบับที่ปรับปรุงสมบูรณ์แล้วนี้ไปทดสอบกับกลุ่มตัวอย่าง
และผู้วิจัยก็นำมาหาความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับ โดยวิธีแบ่งครึ่ง แบบข้อคู่ - ข้อคี่
(Split - half) โดยใช้สูตร (Garrett, 1962 : 143)

$$r_{\frac{1}{2}} = \frac{I}{II} = \frac{N \sum XY - \sum X \sum Y}{\sqrt{[N \sum X^2 - (\sum X)^2] [N \sum Y^2 - (\sum Y)^2]}}$$

เมื่อ $r_{\frac{1}{2} \frac{I}{II}}$	แทน	ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบครั้งฉบับ
$\Sigma X, \Sigma Y$	แทน	ผลรวมของคะแนนข้อที่ ข้อคู่ ตามลำดับ
$\Sigma X^2, \Sigma Y^2$	แทน	ผลรวมกำลังสองของคะแนนข้อที่ ข้อคู่ ตามลำดับ
N	แทน	จำนวนนักเรียนในกลุ่ม

เมื่อได้ค่าความเชื่อมั่นของข้อทดสอบครั้งฉบับแล้ว นามารายให้เป็นความเชื่อมั่นของข้อทดสอบทั้งฉบับ โทย์ใช้สูตร (Garrett, 1962 : 33)

$$r_{II} = \frac{2r_{\frac{1}{2} \frac{I}{II}}}{1 + r_{\frac{1}{2} \frac{I}{II}}}$$

เมื่อ r_{II}	แทน	ค่าความเชื่อมั่นของข้อทดสอบทั้งฉบับ
$r_{\frac{1}{2} \frac{I}{II}}$	แทน	ค่าความเชื่อมั่นของข้อทดสอบครั้งฉบับ

แบบสอบถามฉบับนี้มีความเชื่อมั่นเท่ากับ .๘๔๐๖

๒. ลักษณะของแบบสอบถาม

แบบสอบถามที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูลครั้งนี้แบ่งเป็น ๔ ชุด

ชุดที่ ๑ แบบสอบถามเพื่อวัดความเห็นของครูเกี่ยวกับบทบาทของครูที่มีต่อระเบียบโรงเรียน แบบสอบถามชุดนี้แบ่งเป็น ๒ ตอน คือ

ตอนที่ ๑ เป็นคำถามเกี่ยวกับรายละเอียดของครู โทย์ให้ครูเขียนเครื่องหมาย / ลงในกรอบ หน้าข้อที่เป็นสัจพจน์ ๆ ของครู ส่วนคำตอบที่เว้นช่องไว้ั้น ให้ครูเติมคำตอบของครูลงไป คำถามในตอนี่ ๑ มี ๕ ข้อ

ตอนที่ ๒ เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale)
โดยกำหนดให้ผู้ตอบ ตอบเป็นความถี่จากน้อยตามที่คนได้ปฏิบัติ โดยกาเครื่องหมาย X
ลงในช่องคำถามดังตัวอย่าง

ข้อความ	เป็น ประจำ ๕	บ่อยๆ ๔	บาง ครั้ง ๓	นานๆ ครั้ง ๒	ไม่ เคยเลย ๑
๑. ข้าพเจ้ารับผิดชอบเรื่องการดูแล ความประพฤติของนักเรียนหอ ๆ กัมมงานทางด้านการสอน					
๒. ข้าพเจ้าเขียนรายงานความประพฤติ ของนักเรียนลงในสมุดพกตามความ เห็นจริงของนักเรียนตามที่ข้าพเจ้า สังเกตเห็น					
ฯลฯ					

ชุดที่ ๒ แบบสอบถามเพื่อวัดความเหมาะสมและไม่เหมาะสมของระเบียบ
ในทัศนะของครู แบบสอบถามชุดนี้ เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า ซึ่งมี ๒ หมวด
เกี่ยวกับระเบียบการแต่งกายของนักเรียน และระเบียบความประพฤติของนักเรียน ในแต่ละหมวด
ก็แบ่งเป็นข้อย่อย ในการตอบแบบสอบถามชุดที่ ๒ นี้ ได้กำหนดให้ผู้ตอบตอบเป็นน้ำหนักมากน้อย
ตามความเห็นของตน โดยการกาเครื่องหมาย X ลงในช่องคำถาม ดังตัวอย่าง

๒.๑ ระเบียบการแต่งกายของนักเรียน

ข้อความ	เห็นด้วย มากที่สุด ๕	เห็นด้วย มาก ๔	เห็นด้วย ๓	ไม่ค่อย เห็นด้วย ๒	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง ๑
๑. ให้เด็กเรียนตกแต่งมมาโรงเรียนได้					
๒. กำหนดรูปทรงและสีของเท้าของ นักเรียนหญิง					
ฯลฯ					

๒.๒ ระเบียบความประพฤติของนักเรียน

ข้อความ	เห็นด้วย มากที่สุด ๕	เห็นด้วย มาก ๔	เห็นด้วย ๓	ไม่ค่อย เห็นด้วย ๒	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง ๑
๑. นักเรียนต้องเข้าวมกิจกรรมที่ทาง โรงเรียนจัดขึ้นทุกครั้ง					
๒. อนุญาตให้นักเรียนหญิงประหวทนางงาม และแสดงแฟชั่นโชว์ได้					
ฯลฯ					

ชุดที่ ๓ แบบสอบถามเพื่อวัดความเห็นของครูเกี่ยวกับการลงโทษนักเรียน
ผู้ซึ่งประพฤติผิดระเบียบโรงเรียนเป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า ตอบเป็น
ความหนัก เบา ของการลงโทษ ตามความเห็นของตน โดยกาเครื่องหมาย X ลงใน
ช่องคำถาม ดังตัวอย่าง

ข้อคำถาม	วากลา ดักเตือน ๑	เขียน ๒	ทำ ทัณฑ์บน ๓	สั่งพัก การเรียน ๔	ให้ออก ๕	ตัดชื่อ ออก ๖
๑. นักเรียนชายไว้หนวดเครา						
๒. นักเรียนพกอาวุธมา โรงเรียน						
ฯลฯ						

ชุดที่ ๔ แบบสอบถามเพื่อวัดความเห็นของครูในเรื่องความบกพร่องทางวินัย
ของนักเรียนเป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า ได้กำหนดให้ผู้ตอบ ตอบเป็นความถี่
มากน้อยตามความเห็นของตน โดยกาเครื่องหมาย X ลงในช่องคำถาม ดังตัวอย่าง

ข้อคำถาม	เห็นบ่อย ที่สุด ๕	เห็น บ่อยๆ ๔	เห็น บางครั้ง ๓	เห็น นานๆครั้ง ๒	ไม่เคย เห็นเลย ๑
๑. นักเรียนเล่นการพนัน					
๒. นักเรียนหนีโรงเรียน					
ฯลฯ					

ความหมายของมาตราส่วน

ความหมายของมาตราส่วนประมาณค่าทั้งหมดมีความหมาย ดังนี้

- ก. เป็นประจำ หมายถึง การที่ครูปฏิบัติ เป็นไปตามข้อความนั้น ไม่เคยขาดเลย
 บ่อย ๆ หมายถึง การที่ครูปฏิบัติ เป็นไปตามข้อความนั้นบ่อย ๆ
 บางครั้ง หมายถึง การที่ครูปฏิบัติ เป็นไปตามข้อความนั้นบางครั้ง
 นาน ๆ ครั้ง หมายถึง การที่ครูปฏิบัติ เป็นไปตามข้อความนั้นนาน ๆ ครั้ง
 ไม่เคยเลย หมายถึง การที่ครูไม่ปฏิบัติ เป็นไปตามข้อความนั้นเลย
- ข. เห็นด้วยมากที่สุด หมายถึง ความเห็นของครูเกี่ยวกับระเบียบนั้นว่ามีความเหมาะสมมากที่สุด
 เห็นด้วยมาก หมายถึง ความเห็นของครูเกี่ยวกับระเบียบนั้นว่ามีความเหมาะสมมาก
 เห็นด้วย หมายถึง ความเห็นของครูเกี่ยวกับระเบียบนั้นว่ามีความเหมาะสม
 ไม่ค่อยเห็นด้วย หมายถึง ความเห็นของครูเกี่ยวกับระเบียบนั้นว่าไม่ค่อยเหมาะสม
 ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง หมายถึง ความเห็นของครูเกี่ยวกับระเบียบนั้นว่าไม่เหมาะสมมากที่สุด
- ค. ว่ากล่าวตักเตือน หมายถึง การลงโทษสถานเบาที่สุด
 เตือน หมายถึง การลงโทษซึ่งหนักกว่าการว่ากล่าวตักเตือน
 ทำทัณฑ์บน หมายถึง การลงโทษซึ่งหนักกว่าการเตือน
 สั่งพักการเรียน หมายถึง การลงโทษซึ่งหนักกว่าการทำทัณฑ์บน
 ให้ออก หมายถึง การลงโทษซึ่งหนักกว่าการสั่งพักการเรียน
 ไล่ออก หมายถึง การลงโทษสถานหนักที่สุด
- ง. เห็นบ่อยที่สุด หมายถึง ความเห็นของครูที่เห็นว่านักเรียนได้ประพฤติผิด : เบี่ยงตามข้อความนั้นบ่อยที่สุด
 เห็นบ่อย ๆ หมายถึง ความเห็นของครูที่เห็นว่านักเรียนได้ประพฤติผิด : เบี่ยงตามข้อความนั้นบ่อย ๆ

เห็นบางครั้ง หมายถึง ความเห็นของครูที่เห็นว่านักเรียนได้ประพฤติ
ดีควร เบี่ยงตามข้อความนี้บางครั้ง

เห็นบ่อย ๆ ครั้ง หมายถึง ความเห็นของครูที่เห็นว่านักเรียนได้ประพฤติ
ดีควร เบี่ยงตามข้อความนั้นนาน ๆ ครั้ง

ไม่เคยเห็นเลย หมายถึง ความเห็นของครูที่เห็นว่านักเรียนไม่ได้ประพฤติ
ดีควร เบี่ยงตามข้อความนั้นเลย

๓. การตรวจให้คะแนน

ก. การให้คะแนนชุดที่ ๑ ตอนที่ ๒

ข้อความที่สร้างขึ้นจะมีอยู่ ๒ ลักษณะคือ ข้อความที่ ๑ แสดงว่าครู
มีบทบาทกระเบี่ยงข้อความเช่นนี้ให้คะแนน ๕ เมื่อตอบในช่อง ๕ ให้คะแนน ๔,๓,๒,๑
เมื่อครูตอบในช่อง ๔ ของ ๓ ของ ๒ และของ ๑ ตามลำดับ

ข้อความอีกชนิดหนึ่ง เป็นข้อความที่แสดงว่าครูไม่มีบทบาทกระเบี่ยง
ข้อความเช่นนี้ ให้คะแนน ๕ เมื่อครูตอบในช่อง ๑ ให้คะแนน ๔,๓,๒,๑ เมื่อครูตอบใน
ช่อง ๒ ของ ๓ ของ ๔ และของ ๕ ตามลำดับ

แล้วจึงรวมคะแนนในตอนนี ครูที่ได้คะแนนสูงแสดงว่ามีบทบาทกระเบี่ยง
ของโรงเรียนมาก ส่วนครูที่ได้คะแนนต่ำแสดงว่ามีบทบาทกระเบี่ยงของโรงเรียนน้อย

ข. การให้คะแนนชุดที่ ๒ ในหมวดที่ว่าด้วยการแต่งกายของนักเรียน
และกระเบี่ยงความประพฤติของนักเรียน

ข้อความที่สร้างขึ้นจะมีอยู่ ๒ ลักษณะคือ ข้อความที่เป็นไปทางกระเบี่ยง
ของโรงเรียน ข้อความเช่นนี้ให้คะแนน ๕ เมื่อตอบในช่อง ๕ ให้คะแนน ๔,๓,๒,๑ เมื่อครู
ตอบในช่อง ๔ ของ ๓ ของ ๒ และของ ๑ ตามลำดับ

ข้อความอีกชนิดหนึ่ง เป็นข้อความที่ขัดแย้งกับกระเบี่ยงของโรงเรียน
ข้อความเช่นนี้ให้คะแนน ๕ เมื่อครูตอบในช่อง ๑ ให้คะแนน ๔,๓,๒,๑ เมื่อครูตอบในช่อง ๒
ของ ๓ ของ ๔ และของ ๕ ตามลำดับ

แล้วจึงรวมคะแนนในหมวดนี้ แยกให้คะแนนสูง แสดงว่าเห็นด้วยกับ
ระเบียบของโรงเรียนมาก ส่วนครูที่ให้คะแนนต่ำ แสดงว่าเห็นด้วยกับระเบียบของโรงเรียนน้อย

ค. การให้คะแนนชุดที่ ๓

ข้อความที่ร่างขึ้นในหมวดนี้ เป็นลักษณะของการปฏิบัติที่มีระเบียบ
และดำเนินระเบียบของโรงเรียน โดยถามให้ครูได้ออกความเห็นว่ามีข้อเสนอแนะควร
ลงโทษสถานใดกับนักเรียนจะเหมาะสมที่สุด มาตราส่วนของหมวดนี้มี ๒ มาตรา โดยเรียง
ตามลำดับน้ำหนักของการลงโทษ จากการลงโทษสถานเบาที่สุดไปหาการลงโทษสถานหนักที่สุด
ฉะนั้นถ้าครูตอบในข้อ ๑ ก็ให้คะแนน ๑ ถ้าตอบในข้อ ๒ ข้อ ๓ ข้อ ๔ ข้อ ๕ และข้อ ๖
ก็ให้คะแนน ๒, ๓, ๔, ๕, ๖ ตามลำดับ

การแปลความหมายของคะแนน

แปลความหมายของคะแนนตามค่าของคะแนนที่ให้ในตอนแรก ถือว่าครูตอบใน
ข้อ ๑ ก็ให้คะแนน ๑ หมายความว่าครูเห็นว่าการปฏิบัติมีระเบียบหรือดำเนินระเบียบตามข้อความนั้น
ควรจะได้รับลงโทษสถานเบาที่สุด ถือว่ากล่าวตักเตือนเท่านั้น ถ้าครูตอบในข้อ ๒ ก็ให้คะแนน ๒
แสดงว่าครูเห็นว่านักเรียนผู้กระทำผิดระเบียบ หรือดำเนินระเบียบตามข้อความนั้นควรได้รับการลงโทษ
โดยการเขียน ถ้าครูตอบในข้อ ๓, ข้อ ๔, ข้อ ๕, ข้อ ๖ ก็ให้คะแนน ๓, ๔, ๕, ๖ แสดงว่า
ครูเห็นว่านักเรียนผู้กระทำผิดระเบียบ หรือดำเนินระเบียบตามข้อความนั้นควรได้รับการลงโทษโดย
การหาข้อบกพร่อง สิ่งผิดกรเรียน ให้ออก และคัดข้อออก ตามลำดับ

สำหรับคะแนนในชุดนี้ จะเปรียบเทียบกันในเรื่องตัวแปรต่าง ๆ เป็นรายข้อ
เพื่อจะให้เราทราบว่าในแต่ละลักษณะของการกระทำผิดระเบียบหรือดำเนินระเบียบนั้นครูในแต่ละตัวแปร
จะมีความเห็นในการลงโทษเหมือนกันหรือต่างกันอย่างไร

๒. การให้คะแนนชุดที่ ๔

ข้อความที่สร้างขึ้นในชุดนี้ เป็นลักษณะของการปฏิบัติที่ผิดระเบียบและฝ่าฝืนระเบียบของโรงเรียน โดยถามให้ครูได้แสดงความคิดเห็นว่าในแต่ละข้อความนั้นนักเรียนประพฤติบ่อยครั้งเพียงไร มาตราส่วนของชุดนี้มี ๕ มาตรา โดยเรียงตามลำดับ จากเห็นบ่อยที่สุดไปจนถึงไม่เคยเห็นเลย ฉะนั้นถ้าครูตอบในช่อง ๑ ก็ให้คะแนน ๑ ถ้าตอบในช่อง ๒ ก็ให้คะแนน ๒ ถ้าตอบในช่อง ๓ ของ ๔ และบาง ๕ ก็ให้คะแนน ๓, ๔, ๕ ตามลำดับ แล้วจึง เปรียบเทียบกันในระหว่างตัวแปรต่าง ๆ เพื่อจะได้ทราบว่าครูในแต่ละตัวแปรจะมีความเห็นต่อความบกพร่องทางวินัย เหมือนกันหรือแตกต่างกันอย่างไร

๓. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้เดินทางไปรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง ที่จังหวัดนครศรีธรรมราช จากจำนวนกลุ่มตัวอย่าง ๒๐๐ คน ได้รับแบบสอบถามที่สมบูรณ์มา ๓๒๐ ชุด และได้จัดกระทำกับข้อมูลดังนี้

๑. พิจารณาข้อสอบทุกฉบับว่าได้คำตอบที่สมบูรณ์หรือไม่ แล้วคัดเลือกเอาแต่ฉบับที่สมบูรณ์ไว้
๒. นำแบบสอบถามฉบับที่สมบูรณ์มาตรวจให้คะแนนตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดไว้
๓. ว่าแนกแบบสอบถามออกตามตัวแปรที่จะวิเคราะห์
๔. วิเคราะห์ข้อมูล โดยใช้สูตรทางสถิติ
๕. เสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

๑. รายเฉลี่ยของคะแนน (Mean) โดยใช้นสูตร (McClenar, 1959 : 16)

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{N}$$

เมื่อ $\bar{X}$ แทน คะแนนเฉลี่ย

$\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนน

N แทน จำนวนกรณีในแต่ละกลุ่มตัวแปร

๒. ความแปรปรวน (Variance) ของคะแนน โดยใช้นสูตร (Ferguson, 1966:67)

$$s^2 = \frac{N\sum X^2 - (\sum X)^2}{N(N-1)}$$

เมื่อ s^2 แทน ค่าความแปรปรวนของคะแนน

$\sum X^2$ แทน ผลรวมของคะแนนแต่ละรายยกกำลังสอง

$(\sum X)^2$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งกลุ่มยกกำลังสอง

N แทน จำนวนกรณีในแต่ละกลุ่มตัวแปร

๓. ทดสอบความแตกต่างของกลุ่มตัวแปร ๒ กลุ่ม โดยใช้น Two - Tailed Test โดยใช้นสูตร (McClenar, 1959 : 109)

$$t = \frac{M_1 - M_2}{\sqrt{\frac{s_1^2}{N_1} + \frac{s_2^2}{N_2}}}$$

เมื่อ t แทน ค่าที่จะพิจารณาใน t - distribution

M_1 แทน ค่าเฉลี่ยของคะแนนของกลุ่มตัวแปรที่ ๑

M_2 แทน ค่าเฉลี่ยของคะแนนของกลุ่มตัวแปรที่ ๒

s_1^2 แทน ค่าความแปรปรวนของคะแนนของกลุ่มตัวแปรที่ ๑

s_2^2 แทน ค่าความแปรปรวนของคะแนนของกลุ่มตัวแปรที่ ๒

N_1 แทน จำนวนผู้ปกครองในกลุ่มตัวแปรที่ ๑

N_2 แทน จำนวนผู้ปกครองในกลุ่มตัวแปรที่ ๒

๔. ทดสอบความแตกต่างของกลุ่มตัวแปรที่มีมากกว่า ๒ กลุ่ม โดยใช้วิธีวิเคราะห์ความแปรปรวน แบบ One - Way Classification Design ใช้สูตร (Landquist, 1956 : 56)

Source of Variation	df	SS	MS
Treatment (A)	a-1	$SS_A = \sum_{j=1}^a \frac{T_j^2}{n_j} - T^2/N$	$MS_A = SS_A/a-1$
Within - group (W)	N-a	$SS_W = SS_t - SS_A$	$MS_W = SS_W/N-a$
Total	N-1	$SS_t = \sum_{j=1}^a \sum X^2 - T^2/N$	

$$F = \frac{MS_A}{MS_W}$$

เมื่อ F แทน ค่าที่หาได้จาก F - distribution

MS_A แทน ค่า Mean Square ระหว่างตัวแปร

MS_W แทน ค่า Mean Square ภายในตัวแปร

จึงกล่าวได้ว่าคะแนนเฉลี่ยของตัวแปรที่ทำการทดสอบ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จะทำการทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยเป็นรายคู่ โดยใช้ Studentized q - statistic แบบ Newman - Keul Method ซึ่งใช้สูตร (Winer, 1971 : 210 - 213)

$$q = \frac{\bar{T}_{\text{largest}} - \bar{T}_{\text{smallest}}}{\sqrt{MS_{\text{error}} / \tilde{n}}}$$

$\bar{T}_{\text{largest}}$	แทน	คะแนนเฉลี่ยของ Treatment	ที่มากที่สุด
$\bar{T}_{\text{smallest}}$	แทน	คะแนนเฉลี่ยของ Treatment	ที่น้อยที่สุด
$\tilde{n}$	แทน	Harmonic mean	ของจำนวนกลุ่มตัวอย่าง
MS_{error}	แทน	Square Error	

บทที่ ๔

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

เพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงกัน จึงได้กำหนดสัญลักษณ์ต่าง ๆ ในการวิเคราะห์ข้อมูลดังต่อไปนี้

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

$\bar{X}$	แทน ค่าเฉลี่ย (Arithmetic Mean)
s^2	แทน ความแปรปรวน (Variance)
df	แทน degree of freedom
t	แทน ค่าที่พิจารณาใน T - distribution
F	แทน ค่าที่พิจารณาใน F - distribution
SS	แทน Sum Square
MS	แทน Mean Square
$\bar{h}$	แทน Hamonic Mean
q	แทน Studentized q - statistic
บทบาท	แทน ความเห็นของครูเกี่ยวกับบทบาทของครูที่มอบระเบียบโรงเรียน
การแต่งกาย	แทน ความเห็นของครูเกี่ยวกับระเบียบการแต่งกายของนักเรียน
ความประพฤติ	แทน ความเห็นของครูเกี่ยวกับระเบียบความประพฤติของนักเรียน
การลงโทษ	แทน ความเห็นของครูเกี่ยวกับการลงโทษนักเรียนผู้ซึ่งประพฤติผิดระเบียบโรงเรียน
ความบกพร่องทางวินัย	แทน ความเห็นของครูเกี่ยวกับความบกพร่องทางวินัยของนักเรียน

วิชาการ	แทน	ครูที่ทำหน้าที่ฝ่ายวิชาการในโรงเรียน
ธุรการ	แทน	ครูที่ทำหน้าที่ฝ่ายธุรการในโรงเรียน
ปกครอง	แทน	ครูที่ทำหน้าที่ฝ่ายปกครองในโรงเรียน
บริหาร	แทน	ครูที่ทำหน้าที่ฝ่ายบริหารในโรงเรียน
โรงเรียนชาย	แทน	ครูที่สอนในโรงเรียนชาย
โรงเรียนหญิง	แทน	ครูที่สอนในโรงเรียนหญิง
สหศึกษา	แทน	ครูที่สอนในโรงเรียนสหศึกษา

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลและการแปลความหมายจะเสนอเป็นตอน ๆ ดังนี้

ตอนที่ ๑ การทดสอบความแตกต่างของรายเฉลี่ยของความเห็นของครู ระหว่าง
กลุ่มตัวอย่างดังต่อไปนี้

๑.๑ กลุ่มครูที่มีระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี และกลุ่มครูที่สำเร็จ
ปริญญาตรีขึ้นไป

๑.๒ กลุ่มครูที่มีอายุ ๒๑ - ๔๐ ปี และกลุ่มครูที่มีอายุ ๔๑ - ๖๐ ปี

๑.๓ กลุ่มครูที่ทำงานในโรงเรียนราษฎร์ และกลุ่มครูที่ทำงานในโรงเรียนรัฐบาล

๑.๔ กลุ่มครูหญิง และกลุ่มครูชาย

๑.๕ กลุ่มครูที่ทำหน้าที่ฝ่ายบริหาร ฝ่ายธุรการ ฝ่ายปกครอง และฝ่ายวิชาการ

๑.๖ กลุ่มครูที่ทำงานในโรงเรียนชาย โรงเรียนหญิง และโรงเรียนสหศึกษา

ตอนที่ ๒ การวิเคราะห์ความเห็นของครูที่เป็นกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด

ตอนที่ ๑ การทดสอบความแตกต่างความเห็นของครูระหว่างกลุ่มตัวอย่าง

ตาราง ๒ ถ้านัยสำคัญของความแตกต่างระหว่างความเห็นของกลุ่มครูที่ระดับ
การศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี และกลุ่มครูที่สำเร็จปริญญาตรีขึ้นไป

$$df = ๓๕๘$$

ตัวแปร	ครูที่ระดับการศึกษา ต่ำกว่าปริญญาตรี		ครูที่สำเร็จปริญญาตรีขึ้นไป		t - test
	$\bar{X}$	S^2	$\bar{X}$	S^2	
บทบาท	๓๖.๔๘๑๓	๕๐๘.๕๘๐๒	๔๒.๐๐๐๕	๓๘๕.๑๐๕๘	๐.๔๒๕๒
การแต่งกาย	๔๒.๕๔๓๘	๕๑๘.๓๓๑๘	๖๑.๖๔๒๖	๒๒๑.๐๔๖๕	๗.๓๖๖๓**
ความประพฤติ	๔๖.๑๐๐๓	๒๖๖.๔๕๘๐	๕๖.๔๕๖๕	๑๕๘.๔๒๖๓	๔.๘๐๕๓**
การลงโทษ	๓๐.๐๖๓๔	๑๕๕.๑๔๘๒	๓๖.๓๘๐๔	๓๔.๘๓๑๓	๒๓.๓๐๐๒**
ความบกพร่อง ทางวินัย	๕๑.๓๖๘๔	๔๓๕.๘๖๖๓	๕๒.๔๓๔๓	๓๓๖.๒๖๓๓	๐.๓๒๔๖

* มีนัยสำคัญที่ .๐๕

** มีนัยสำคัญที่ .๐๑

จากตาราง ๒ แสดงให้เห็นว่า

ครูที่ระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี และครูที่สำเร็จปริญญาตรีขึ้นไปมีความเห็น
แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเกี่ยวกับการแต่งกายของนักเรียน ($t = ๗.๓๖๖๓$
 $P < .๐๑$) ระเบียบความประพฤติของนักเรียน ($t = ๔.๘๐๕๓$ $P < .๐๑$) และ
การลงโทษนักเรียนผู้ซึ่งประพฤติผิดระเบียบของโรงเรียน ($t = ๒๓.๓๐๐๒$ $P < .๐๑$)

ตาราง ๓ คำนัยสำคัญของความแตกต่าง ระหว่างความเห็นของกลุ่มครูที่มีอายุ
๒๑ - ๔๐ ปี และกลุ่มครูที่มีอายุ ๔๑ - ๖๐ ปี

$$df = ๓๕๘$$

ตัวแปร	ครูที่มีอายุ ๒๑ - ๔๐ ปี		ครูที่มีอายุ ๔๑ - ๖๐ ปี		t - test
	$\bar{X}$	S^2	$\bar{X}$	S^2	
บทบาท	๕๐.๒๖๑๕	๑๒๑.๖๓๘๗	๔๐.๔๑๖๗	๑๑๓.๑๒๓๒	๐.๐๖๔๗
การแต่งกาย	๖๓.๕๓๔๕	๒๔๔.๐๖๑๔	๖๕.๔๕๘๓	๔๑.๔๔๘๒	๓.๗๖๔๕**
ความประพฤติ	๕๕.๕๖๒๕	๕๓.๔๔๐๕	๖๕.๐๔๑๗	๑๕.๗๘๐๘	๖.๐๖๓๗**
การลงโทษ	๓๓.๕๒๘๘	๑๐๑.๔๗๕๗	๓๑.๖๖๖๗	๑๔๘.๓๑๘๘	๑๓.๗๖๖๓**
ความบกพร่อง ทางวินัย	๕๗.๘๓๔๓	๑๕๐.๖๕๖๕	๕๗.๒๐๘๓	๒๖๓.๔๗๖๔	๐.๑๘๕๕

* มีนัยสำคัญที่ .๐๕

** มีนัยสำคัญที่ .๐๑

จากตาราง ๓ แสดงให้เห็นว่า

ครูที่มีอายุ ๒๑ - ๔๐ ปี และครูที่มีอายุ ๔๑ - ๖๐ ปี มีความเห็นแตกต่างกัน
อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เกี่ยวกับระเบียบการแต่งกายของนักเรียน ($t = ๓.๗๖๔๕$ $P < .๐๑$)
ระเบียบความประพฤติของนักเรียน ($t = ๖.๐๖๓๗$ $P < .๐๑$) และการลงโทษนักเรียน
ผู้ประพฤติผิดระเบียบของโรงเรียน ($t = ๑๓.๗๖๖๓$ $P < .๐๑$)

ตาราง ๔ กำนัยสำคัญของความแตกต่างระหว่างความเห็นของกลุ่มครูที่ทำงานใน
โรงเรียนราษฎร์ และกลุ่มครูที่ทำงานในโรงเรียนรัฐบาล

$$df = ๓๕๘$$

ตัวแปร	ครูที่ทำงานในโรงเรียนราษฎร์		ครูที่ทำงานในโรงเรียนรัฐบาล		t - test
	$\bar{X}$	S^2	$\bar{X}$	S^2	
บทบาท	๕๑.๑๕๓	๘๑.๓๓๐๐	๕๕.๓๖๕๓	๑๐๕.๕๐๕๔	๑.๖๘๐๐
การแต่งกาย	๖๗.๕๖๔๐	๖๖.๕๖๓๕	๖๔.๔๘๕๑	๑๓๕.๑๓๘๕	๒.๓๒๓๘**
ความประพฤติ	๕๕.๕๔๖๕	๕๖.๖๐๑๖	๖๐.๓๓๕๘	๓๘.๑๔๕๕	๐.๕๓๑๖
การลงโทษ	๓๒.๖๓๗๒	๕๑.๕๙๕๔	๓๔.๐๕๒๒	๖๕.๔๔๘๔	๑.๔๓๑๐
ความบกพร่องทางวินัย	๕๕.๖๑๐๖	๑๐๕.๕๖๓๕	๕๕.๓๓๕๘	๒๑๘.๖๔๕๘	๒.๖๔๐๘**

* มีนัยสำคัญที่ .๐๕

** มีนัยสำคัญที่ .๐๑

จากตาราง ๔ แสดงให้เห็นว่า

ครูที่ทำงานในโรงเรียนราษฎร์ และครูที่ทำงานในโรงเรียนรัฐบาล มีความเห็น
แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเกี่ยวกับระเบียบการแต่งกายของนักเรียน ($t = ๒.๓๒๓๘$
 $P < .๐๑$) และความบกพร่องทางวินัยของนักเรียน ($t = ๒.๖๔๐๘$ $P < .๐๑$)

ตาราง ๕ คำนัยสำคัญของความแตกต่างระหว่างความเห็นของกลุ่มครูหญิงและกลุ่มครูชาย

$$df = ๓๕๘$$

ตัวแปร	ครูหญิง		ครูชาย		t - test
	$\bar{X}$	S^2	$\bar{X}$	S^2	
บทบาท	๔๕.๘๔๘๑	๘๖.๑๐๓๖	๕๑.๓๖๕๕	๕๓.๘๘๕๑	๒.๑๕๖๓*
การแต่งกาย	๖๘.๔๓๗๒	๓๘.๕๕๔๕	๖๕.๐๑๓๘	๘๒.๓๗๗๖	๓.๕๓๔๔**
ความประพฤติ	๖๑.๐๘๘๘	๓๘.๒๘๖๕	๕๗.๕๑๐๓	๑๓๐.๔๖๐๐	๓.๔๖๖๘**
การลงโทษ	๓๒.๓๘๑๔	๘๓.๕๓๘๐	๓๒.๘๔๑๔	๘๕.๑๗๖๑	๐.๔๖๐๕
ความบกพร่องทางวินัย	๕๗.๓๑๑๖	๑๖๓.๐๔๓๓	๕๗.๕๕๑๗	๑๗๕.๕๔๓๕	๐.๑๗๑๐

* มีนัยสำคัญที่ .๐๕

** มีนัยสำคัญที่ .๐๑

จากตาราง ๕ แสดงให้เห็นว่า

ครูหญิง และครูชายมีความเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เกี่ยวกับบทบาทของครูที่มีต่อระเบียบของโรงเรียน ($t = ๒.๑๕๖๓$. $P < .๐๕$) ระเบียบการแต่งกายของนักเรียน ($t = ๓.๕๓๔๔$ $P < .๐๑$) และระเบียบความประพฤติของนักเรียน ($t = ๓.๔๖๖๘$ $P < .๐๑$)

ตาราง ๖ ค่าการวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อหาความแตกต่างของความเห็นของครู
เกี่ยวกับบทบาทของครูที่มีต่อระเบียบโรงเรียน จำแนกตามหน้าที่ครู
ในโรงเรียน

Source of Variation	df	SS	MS	F
Treatment	๓	๒๘๐๗๔.๓๒๑๑	๙๓๕๘.๐๓๓๗	๑๖.๘๓๖๒**
Within - group	๓๕๖	๑๙๓๘๗๕.๑๑๙๕	๕๔๕.๘๒๘๐	
Total	๓๕๙	๒๒๑๙๕๘.๓๔๐๖		

* มีนัยสำคัญที่ .๐๕

** มีนัยสำคัญที่ .๐๑

จากตาราง ๖ แสดงให้เห็นว่าครูที่ทำหน้าที่ฝ่ายวิชาการ ฝ่ายธุรการ ฝ่ายปกครอง
และฝ่ายบริหารในโรงเรียน มีความเห็นเกี่ยวกับบทบาทของครูที่มีต่อระเบียบโรงเรียน แตกต่างกัน
อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($F = ๑๖.๘๓๖๒$ $P < .๐๑$)

เมื่อให้นำความเห็นของครูเกี่ยวกับบทบาทของครูที่มีต่อระเบียบของโรงเรียน จำแนกตาม
หน้าที่ครูในโรงเรียนมาเปรียบเทียบทีละคู่ด้วย Studentized q - statistic ปรากฏผล
ดังตาราง ๗

ตาราง ๓ เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยเป็นรายคู่จากความเห็นของครูเกี่ยวกับบทบาทของครู
ที่มีต่อระเบียบของโรงเรียน จากเกณฑ์การให้คะแนนในโรงเรียน

Treatment		วิชาการ	ธุรการ	ปกครอง	บริหาร
	$\bar{X}$	๒๖.๔๓๔๔	๔๒.๕๐๐๐	๕๔.๕๐๔๑	๕๔.๕๐๐๐
วิชาการ	๒๖.๔๓๔๔	—	๑๕.๕๖๕๖	๓๑.๕๗๔๓**	๓๒.๐๖๕๒**
ธุรการ	๔๒.๕๐๐๐		—	๑๒.๐๐๔๑	๑๒.๑๐๐๐
ปกครอง	๕๔.๕๐๔๑			—	๐.๐๔๐๔
บริหาร	๕๔.๕๐๐๐				—
		$r = ๒$		$r = ๓$	$r = ๔$
$q_{.99}(r, 356)$		๓.๖๔		๔.๑๒	๔.๔๐
$\sqrt{MS_{error}/n} \cdot q_{.99}(r, 356)$		๒๔.๐๔๓๕		๒๗.๒๗๐๗	๒๘.๑๖๔๐

* มีนัยสำคัญที่ .๐๕

** มีนัยสำคัญที่ .๐๑

จากตาราง ๓ แสดงให้เห็นว่า

๑. ครูที่ทำหน้าที่ฝ่ายวิชาการในโรงเรียน และครูที่ทำหน้าที่ฝ่ายปกครองในโรงเรียน
มีความเห็นเกี่ยวกับบทบาทของครูที่มีต่อระเบียบของโรงเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
($q = ๓๑.๕๗๔๓$ $P < .๐๑$)

๒. ครูที่ทำหน้าที่ฝ่ายวิชาการในโรงเรียน และครูที่ทำหน้าที่ฝ่ายบริหารในโรงเรียน
มีความเห็นเกี่ยวกับบทบาทของครูที่มีต่อระเบียบของโรงเรียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
($q = ๓๒.๐๖๕๒$ $P < .๐๑$)

ตาราง ๔ การวิเคราะห์ความแปรปรวน เพื่อหาความแตกต่างของความเห็นของครู
เกี่ยวกับระเบียบการแต่งกายของนักเรียน จำแนกตามหน้าที่ครูในโรงเรียน

Source of Variation	df	SS	MS	F
Treatment	๓	๑๕๕๕.๘๑๓๕	๕๑๗.๒๗๑๒	๒.๔๖๕๔ *
Within + group	๓๔๖	๗๓๐๑๐.๘๐๘๓	๒๑๖.๓๒๒๕	
Total	๓๕๙	๗๔๖๑๐.๖๒๒๒		

* มีนัยสำคัญที่ .๐๕

** มีนัยสำคัญที่ .๐๑

จากตาราง ๔ แสดงให้เห็นว่าครูที่ทำหน้าที่ฝ่ายวิชาการ ฝ่ายธุรการ ฝ่ายปกครอง
และฝ่ายบริหารในโรงเรียน มีความเห็นเกี่ยวกับระเบียบการแต่งกายของนักเรียนแตกต่างกันอย่าง
มีนัยสำคัญทางสถิติ ($F = ๒.๔๖๕๔$ $P < .๐๕$)

เมื่อได้นำความเห็นของครูเกี่ยวกับระเบียบการแต่งกายของนักเรียน จำแนกตามหน้าที่ครู
ในโรงเรียนมาเปรียบเทียบทีละคู่ ด้วย Studentized q - statistic ปรากฏดังตาราง ๕

ตาราง ๔ เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยเป็นรายคู่จากความเห็นของครูเกี่ยวกับระเบียบ
การแต่งกายของนักเรียน จากנקถามหน้าที่ครูในโรงเรียน

Treatment		ปกครอง	วิชาการ	ธุรการ	บริหาร
	$\bar{X}$	๕๐.๒๒๓๓	๕๖.๓๙๙๕	๖๒.๐๐๐๐	๖๕.๑๖๖๗
ปกครอง	๕๐.๒๒๓๓	—	๖.๑๗๐๒	๑๑.๗๗๖๗	๑๔.๙๓๙๔*
วิชาการ	๕๖.๓๙๙๕		—	๕.๖๐๒๕	๘.๗๖๙๒
ธุรการ	๖๒.๐๐๐๐			—	๓.๑๖๖๗
บริหาร	๖๕.๑๖๖๗				—
		r = ๒ r = ๓ r = ๔			
		q.95(r, 356)			
		๒.๙๙ ๓.๓๑ ๓.๖๓			
		$\sqrt{MS_{\text{error}}/n} \cdot q.95(r, 356)$			
		๑๑.๔๓๘๒ ๑๓.๖๕๔๐ ๑๔.๙๓๙๔			

* มีนัยสำคัญที่ .๐๕

** มีนัยสำคัญที่ .๐๑

จากตาราง ๔ แสดงให้เห็นว่า

๑. ครูที่ทำหน้าที่ฝ่ายปกครองในโรงเรียน และครูที่ทำหน้าที่ฝ่ายบริหารในโรงเรียน มีความเห็นเกี่ยวกับระเบียบการแต่งกายของนักเรียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

(q = ๑๔.๙๓๙๔ P < .๐๕)

ตาราง ๑๑ เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยเป็นรายคู่ จากความเห็นของครูเกี่ยวกับระเบียบ
ความประพฤติของนักเรียน จากแนกตามหน้าที่ครูในโรงเรียน

Treatment		ธุรการ	วิชาการ	บริหาร	ปกครอง
	$\bar{X}$	๔๓.๕๐๐๐	๕๖.๓๐๘๑	๕๕.๑๖๖๗	๖๒.๔๐๘๑
ธุรการ	๔๓.๕๐๐๐	—	๑๒.๘๐๘๑**	๑๕.๒๖๖๗**	๑๘.๕๐๘๑**
วิชาการ	๕๖.๓๐๘๑		—	๒.๕๕๘๖	๕.๓๐๑๐
บริหาร	๕๕.๑๖๖๗			—	๓.๒๔๑๔
ปกครอง	๖๒.๔๐๘๑				—
			r = ๒	r = ๓	r = ๔
q.99(r, 356)			๓.๗๕	๔.๓๔	๔.๖๕
$\sqrt{MS_{\text{error}}/n} \cdot q.99(r, 356)$			๗.๕๑๖๗	๘.๕๗๑๒	๙.๐๘๔๖

* มีนัยสำคัญที่ .๐๕

** มีนัยสำคัญที่ .๐๑

จากตาราง ๑๑ แสดงให้เห็นว่า

๑. ครูที่ทำหน้าที่ฝ่ายธุรการในโรงเรียน และครูที่ทำหน้าที่ฝ่ายวิชาการในโรงเรียน
มีความเห็นเกี่ยวกับระเบียบความประพฤติของนักเรียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

(q = ๑๒.๘๐๘๑ P < .๐๑)

๒. ครูที่ทำหน้าที่ฝ่ายธุรการในโรงเรียน และครูที่ทำหน้าที่ฝ่ายบริหารในโรงเรียน มีความเห็นเกี่ยวกับระเบียบความประพฤติของนักเรียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

($q = ๑๔.๒๖๒๗$ $P < .๐๑$)

๓. ครูที่ทำหน้าที่ฝ่ายธุรการในโรงเรียน และครูที่ทำหน้าที่ฝ่ายปกครองในโรงเรียน มีความเห็นเกี่ยวกับระเบียบความประพฤติของนักเรียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

($q = ๑๔.๕๐๘๑$ $P < .๐๑$)

ตาราง ๑๒ ค่าการวิเคราะห์ความแปรปรวน เพื่อหาความแตกต่างของความเห็นของครู
เกี่ยวกับการลงโทษนักเรียนผู้ซึ่งประพฤติผิดระเบียบโรงเรียน จำแนกตาม
หน้าที่ครูในโรงเรียน

Source of Variation	df	SS	MS	F
Treatment	๓	๓๓๙.๘๘๙๕	๑๒๖.๖๒๙๘	๐.๐๘๘๖
Within - group	๓๕๖	๕๐๘๕๘๕.๘๘๙๔	๑๔๒๘.๖๑๒๑	
Total	๓๕๙	๕๐๘๙๖๕.๗๗๘๙		

จากตาราง ๑๒ แสดงให้เห็นว่าครูที่ทำหน้าที่ฝ่ายวิชาการ ฝ่ายธุรการ ฝ่ายปกครอง
และฝ่ายบริหาร ในโรงเรียนมีความเห็นเกี่ยวกับการลงโทษนักเรียนผู้ซึ่งประพฤติผิดระเบียบโรงเรียน
แตกต่างกันอย่าง ไม่นับนัยสำคัญทางสถิติ

ตาราง ๑๓ ค่าการวิเคราะห์ความแปรปรวน เพื่อหาความแตกต่างของความเห็นของครู
เกี่ยวกับความบกพร่องทางวินัยของนักเรียน จำแนกตามหน้าที่ครูในโรงเรียน

Source of Variation	df	SS	MS	F
Treatment	๓	๗๓๕๕.๕๖๐๙	๒๔๖๖.๕๒๓๖	๒๑๕๖.๑๕๔๐**
Within - group	๓๔๖	๔๐๗๒๓.๘๑๔๓	๑๑๘.๓๕๒๗	
Total	๓๕๙	๔๘๐๖๘.๓๗๕๐		

* มีนัยสำคัญที่ .๐๕

** มีนัยสำคัญที่ .๐๑

จากตาราง ๑๓ แสดงให้เห็นว่า ครูที่ทำหน้าที่ฝ่ายวิชาการ ฝ่ายธุรการ ฝ่ายปกครอง
และฝ่ายบริหาร ในโรงเรียนมีความเห็นเกี่ยวกับความบกพร่องทางวินัยของนักเรียน แตกต่างกันอย่าง
มีนัยสำคัญทางสถิติ ($F = ๒๑๕๖.๑๕๔๐$ $P < .๐๑$)

เมื่อได้ความเห็นของครูเกี่ยวกับความบกพร่องทางวินัยของนักเรียน จำแนกตามหน้าที่ของ
ครูในโรงเรียน มาเปรียบเทียบทีละคู่ด้วย Studentized q - statistic ปรากฏผลดัง
ตาราง ๑๔

ตาราง ๑๔ เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยเป็นรายกลุ่มจากความเห็นของครูเกี่ยวกับความบกพร่องทางวินัยของนักเรียน จำแนกตามหน้าที่ครูในโรงเรียน

Treatment		ปกครอง	วิชาการ	บริหาร	ธุรการ
--	$\bar{X}$	๓๓.๓๒๓๓	๓๘.๖๕๕๗	๔๕.๖๖๖๗	๖๔.๑๐๐๐
ปกครอง	๓๓.๓๒๓๓	—	.๕๖๘๘	๑๓.๕๓๕๔**	๒๖.๓๓๒๓**
วิชาการ	๓๘.๖๕๕๗		—	๑๖.๕๓๓๑๐**	๒๕.๔๐๔๓**
บริหาร	๔๕.๖๖๖๗			—	.๘.๔๓๓๓
ธุรการ	๖๔.๑๐๐๐				—
		r = ๒		r = ๓	r = ๔
q.99(r, 356)		๓.๖๔		๔.๑๒	๕.๕๐
$\sqrt{MS_{error}/n} \cdot q.99(r, 356)$		๑๐.๕๓๐๒		๑๒.๓๓๑๕	๑๓.๒๑๒๓

* มีนัยสำคัญที่ .๐๕

** มีนัยสำคัญที่ .๐๑

จากตาราง ๑๔ แสดงให้เห็นว่า

๑. ครูที่ทำหน้าที่ฝ่ายปกครองในโรงเรียน และครูที่ทำหน้าที่ฝ่ายบริหารในโรงเรียน มีความเห็นเกี่ยวกับความบกพร่องทางวินัยของนักเรียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

(q = ๑๓.๕๓๕๔ P < .๐๑)

๒. ครูที่ทำหน้าที่ฝ่ายปกครองในโรงเรียน และครูที่ทำหน้าที่ฝ่ายธุรการในโรงเรียน มีความเห็นเกี่ยวกับความบกพร่องทางวินัยของนักเรียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

($q = 22.3727$ $P < .01$)

๓. ครูที่ทำหน้าที่ฝ่ายวิชาการในโรงเรียน และครูที่ทำหน้าที่ฝ่ายบริหารในโรงเรียน มีความเห็นเกี่ยวกับความบกพร่องทางวินัยของนักเรียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

($q = 16.8790$ $P < .01$)

๔. ครูที่ทำหน้าที่ฝ่ายวิชาการในโรงเรียน และครูที่ทำหน้าที่ฝ่ายธุรการในโรงเรียน มีความเห็นเกี่ยวกับความบกพร่องทางวินัยของนักเรียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

($q = 24.6063$ $P < .01$)

ตาราง ๑๕ ทำการวิเคราะห์ความแปรปรวน เพื่อหาความแตกต่างของความเห็นของครู
เกี่ยวกับบทบาทของครูที่มีต่อระเบียบโรงเรียน จำแนกตามชนิดโรงเรียน

Source of Variation	df	SS	MS	F
Treatment	๒	๔๑๒๒๒.๖๔๔๓	๒๐๖๑๑.๓๒๒๑	๓๐.๔๑๓๖ **
Within - group	๓๕๓	๒๔๑๕๓๔.๐๘๒๕	๖๘๓.๓๐๐๔	
Total	๓๕๕	๒๘๒๗๖๖.๖๔๖๘		

* มีนัยสำคัญที่ .๐๕

** มีนัยสำคัญที่ .๐๑

จากตาราง ๑๕ แสดงให้เห็นว่า ครูที่สอนในโรงเรียนชาย โรงเรียนหญิง
และโรงเรียนสหศึกษา มีความเห็นเกี่ยวกับบทบาทของครูที่มีต่อระเบียบโรงเรียน แตกต่างกัน
อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($F = ๓๐.๔๑๓๖$ $P < .๐๑$)

เมื่อได้นำความเห็นของครูเกี่ยวกับบทบาทของครูที่มีต่อระเบียบโรงเรียน จำแนกตามชนิด
โรงเรียน มาเปรียบเทียบทีละคู่ด้วย studentized q - statistic ปรากฏผลดังตาราง ๑๖

ตาราง ๑๖ เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยเป็นรายคู่ ว่าความเห็นของครูเกี่ยวกับบทบาท
ของครูที่มีต่อระเบียบโรงเรียน จำแนกตามชนิดโรงเรียน

Treatment		โรงเรียนหญิง	สหศึกษา	โรงเรียนชาย
	$\bar{X}$	๒๑.๖๒๕๐	๒๖.๖๕๕๕	๕๐.๙๔๓๖
โรงเรียนหญิง	๒๑.๖๒๕๐	—	๕.๐๓๔๕	๒๙.๑๑๔๖**
สหศึกษา	๒๖.๖๕๕๕		—	๒๔.๐๘๔๑**
โรงเรียนชาย	๕๐.๙๔๓๖			—
			$r = ๒$	$r = ๓$
$q_{.99}(r, 357)$			๓.๖๔	๔.๑๒
$\sqrt{MS_{error}/n} \cdot q_{.99}(r, 357)$			๕.๕๒๓๐	๑๐.๙๗๔๗

* มีนัยสำคัญที่ .๐๕

** มีนัยสำคัญที่ .๐๑

จากตาราง ๑๖ แสดงให้เห็นว่า

๑. ครูที่สอนในโรงเรียนหญิง และครูที่สอนในโรงเรียนชาย มีความเห็นเกี่ยวกับ
บทบาทของครูที่มีต่อระเบียบโรงเรียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($q = ๒๙.๑๑๔๖$
 $P < .๐๑$)

๒. ครูที่สอนในโรงเรียนสหศึกษา และครูที่สอนในโรงเรียนชาย มีความเห็นเกี่ยวกับ
บทบาทของครูที่มีต่อระเบียบโรงเรียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($q = ๒๔.๐๘๔๑$
 $P < .๐๑$)

ตาราง ๑๗ การวิเคราะห์ความแปรปรวน เพื่อหาความแตกต่างของความเห็นของครู
เกี่ยวกับการแต่งกายของนักเรียน จำแนกตามชนิดโรงเรียน

Source of Variation	df	SS	MS	F
Treatment	๒	๑๔๑๘๑๗.๔๗๗๒	๗๐๙๐๘.๗๓๘๖	๑๓๔.๘๒๔**
Within - group	๓๕๗	๑๘๗๗๕๘.๖๖๓๔	๕๒๕.๖๓๔๑	
Total		๓๒๙๕๗๕.๑๔๐๖		

* มีนัยสำคัญที่ .๐๕

** มีนัยสำคัญที่ .๐๑

จากตาราง ๑๗ แสดงให้เห็นว่า ครูที่สอนในโรงเรียนชาย โรงเรียนหญิง
และโรงเรียนสหศึกษา มีความเห็นเกี่ยวกับระเบียบการแต่งกายของนักเรียน แตกต่างกันอย่าง
มีนัยสำคัญทางสถิติ ($F = ๑๓๔.๘๒๔$ $P < .๐๑$)

เมื่อได้นำความเห็นของครูเกี่ยวกับระเบียบการแต่งกายของนักเรียน จำแนกตามชนิด
โรงเรียน มาเปรียบเทียบทีละคู่ด้วย Studentized q - statistic ปรากฏผลดังตาราง ๑๘

ตาราง ๑๘ เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยเป็นรายคู่จากความเห็นของครูเกี่ยวกับระเบียบ
การแต่งกายของนักเรียน จำแนกตามชนิดโรงเรียน

Treatment		โรงเรียนชาย	สหศึกษา	โรงเรียนหญิง
	$\bar{X}$	๑๑.๐๘๕๓	๒๖.๓๓๓๖	๕๔.๕๘๓๕
โรงเรียนชาย	๑๑.๐๘๕๓	—	๑๕.๖๔๓๕**	๔๓.๕๙๓๕**
สหศึกษา	๒๖.๓๓๓๖		—	๒๘.๕๙๕๕**
โรงเรียนหญิง	๕๔.๕๘๓๕			—
			$r = ๒$	$r = ๓$
$q_{.99}(r, 357)$			๓.๖๔	๔.๑๒
$\sqrt{MS_{error}/n} \cdot q_{.99}(r, 357)$			๘.๓๘๕๑	๘.๔๕๕๔

* มีนัยสำคัญที่ .๐๕

** มีนัยสำคัญที่ .๐๑

จากตาราง ๑๘ แสดงให้เห็นว่า

- ครูที่สอนในโรงเรียนชาย และครูที่สอนในโรงเรียนสหศึกษา มีความเห็นเกี่ยวกับ
ระเบียบการแต่งกายของนักเรียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($q = ๑๕.๖๔๓๕$
 $P < .๐๑$)

๒. ครูที่สอนในโรงเรียนชาย และครูที่สอนในโรงเรียนหญิง มีความเห็นเกี่ยวกับระเบียบการแต่งกายของนักเรียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($q = ๘๓.๘๙๗$, $P < .๐๑$)

๓. ครูที่สอนในโรงเรียนสหศึกษา และครูที่สอนในโรงเรียนหญิง มีความเห็นเกี่ยวกับระเบียบการแต่งกายของนักเรียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($q = ๒๘.๒๔๙๙$, $P < .๐๑$)

ตาราง ๑๕ การวิเคราะห์ความแปรปรวน เพื่อหาความแตกต่างของความเห็นของครู
เกี่ยวกับระเบียบความประพฤติของนักเรียน จำแนกตามชนิดโรงเรียน

Source of Variation	df	SS	MS	F
Treatment	๒	๓๑๐๘.๓๘๘๕	๑๕๕๔.๑๙๔๓	๒.๑๖๖๘
Within - group	๓๕๓	๒๕๖๑๕๕.๐๘๐๔	๗๑๓.๕๒๑๓	
Total	๓๕๕	๒๕๙๒๖๔.๔๘๘๙		

จากตาราง ๑๕ แสดงให้เห็นว่า ครูที่สอนในโรงเรียนชาย โรงเรียนหญิง และ
โรงเรียนสหศึกษา มีความเห็นเกี่ยวกับระเบียบความประพฤติของนักเรียนแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ
ทางสถิติ

ตาราง ๒๐ การวิเคราะห์ความแปรปรวน เพื่อหาความแตกต่างของความเห็นของครู
เกี่ยวกับการลงโทษนักเรียนผู้ซึ่งประพฤติผิดระเบียบโรงเรียน จำแนกตาม
ชนิดโรงเรียน

Source of Variation	df	SS	MS	F
Treatment	๒	๕๒๔๖.๖๖๕๒	๒๖๒๓.๐๓๒๖	๑๓๒.๔๒๘๕**
Within - group	๓๕๓	๕๔๓๑๓.๐๕๐๔	๑๕๓.๒๖๔๒	
Total	๓๕๕	๑๐๗๕๗๙.๗๑๕๖		

* มีนัยสำคัญที่ .๐๕

** มีนัยสำคัญที่ .๐๑

จากตาราง ๒๐ แสดงให้เห็นว่า ครูที่สอนในโรงเรียนชาย โรงเรียนหญิง
และโรงเรียนสหศึกษา มีความเห็นเกี่ยวกับการลงโทษนักเรียนผู้ซึ่งประพฤติผิดระเบียบโรงเรียน
แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($F = ๑๓๒.๔๒๘๕$ $P < .๐๑$)

เมื่อได้นำความเห็นของครูเกี่ยวกับการลงโทษนักเรียนผู้ซึ่งประพฤติผิดระเบียบโรงเรียน
จากแนกตามชนิดโรงเรียน มาเปรียบเทียบทีละคู่ด้วย Studentized q - statistic
ปรากฏดังตาราง ๒๑

ตาราง ๒๑ เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยเป็นรายคู่ จากความเห็นของครูเกี่ยวกับการลงโทษนักเรียนผู้ซึ่งประพฤติผิดระเบียบโรงเรียน จากนกตามชนิดโรงเรียน

Treatment		โรงเรียนชาย	โรงเรียนหญิง	สหศึกษา
	$\bar{X}$	๑๒.๖๗๕๕	๒๓.๐๗๕๐	๒๕.๐๒๔๗
โรงเรียนชาย	๑๒.๖๗๕๕	—	๕.๓๙๘๕**	๑๖.๓๔๕๒*
โรงเรียนหญิง	๒๓.๐๗๕๐	—	—	๖.๕๔๙๗**
สหศึกษา	๒๕.๐๒๔๗	—	—	—
		$r = ๒$		$r = ๓$
$q_{.99}(r, 357)$		๓.๖๔		๔.๑๒
$\sqrt{MS_{error}/n} \cdot q_{.99}(r, 357)$		๔.๕๒๔๕		๕.๑๒๕๖

* มีนัยสำคัญที่ .๐๕

** มีนัยสำคัญที่ .๐๑

จากตาราง ๒๑ แสดงให้เห็นว่า

๑. ครูที่สอนในโรงเรียนชาย และครูที่สอนในโรงเรียนหญิง มีความเห็นเกี่ยวกับการลงโทษนักเรียนผู้ซึ่งประพฤติผิดระเบียบโรงเรียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

($q = ๕.๓๙๘๕$ $P < .๐๑$)

๒. ครูที่สอนในโรงเรียนชาย และครูที่สอนในโรงเรียนสหศึกษา มีความเห็นเกี่ยวกับการลงโทษนักเรียนผู้ซึ่งประพฤติผิดระเบียบโรงเรียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
($q = ๑๖.๓๔๔๒$ $P < .๐๑$)

๓. ครูที่สอนในโรงเรียนหญิง และครูที่สอนในโรงเรียนสหศึกษา มีความเห็นเกี่ยวกับการลงโทษนักเรียนผู้ซึ่งประพฤติผิดระเบียบโรงเรียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
($q = ๒.๕๘๕๗$ $P < .๐๑$)

ตาราง ๒๒ ค่าการวิเคราะห์ความแปรปรวน เพื่อหาความแตกต่างของความเห็นของครู
เกี่ยวกับความบกพร่องทางวินัยของนักเรียน จำแนกตามชนิดโรงเรียน

Source of Variation	df	Ss	MS	F
Treatment	๒	๑๗๕๕.๓๕๑๒	๘๗๗.๖๗๐๖	๑.๒๕๑๗
Within - group	๓๕๗	๒๕๘๐๕๗.๘๕๖๐	๖๙๕.๙๕๒๐	
Total	๓๕๙	๒๕๙๘๑๓.๑๙๗๒		

จากตาราง ๒๒ แสดงให้เห็นว่า ครูที่สอนในโรงเรียนชาย โรงเรียนหญิง
และโรงเรียนสหศึกษา มีความเห็นเกี่ยวกับความบกพร่องทางวินัยของนักเรียน แตกต่างกันอย่าง
มีนัยสำคัญทางสถิติ

ตอนที่ ๒ การวิเคราะห์ความเห็นของครูที่เป็นกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด

ข้อความที่สร้างขึ้นมี ๒ ลักษณะคือ

ข้อความทางบวกจะแปลความหมายตามน้ำหนักของคะแนนเฉลี่ย ทั้งที่กำหนดไว้สำหรับข้อความเพิกเฉย เพื่อไว้ตัดคล้องกับเกณฑ์การให้คะแนน และเพื่อความสะดวกในการแปลความหมายของคะแนน ผู้วิจัยจึงให้น้ำหนักคะแนนที่ได้ ให้ตรงกันข้ามกับข้อความทางบวก

๒.๑ บทบาทของครูที่มีต่อระเบียบโรงเรียน

ความหมายของน้ำหนักคะแนนเฉลี่ย

๑. น้ำหนักคะแนนเฉลี่ย .๕๐ – ๑.๔๔

หมายความว่า การที่ครูไม่เคยปฏิบัติตามข้อความนั้นเลย

๒. น้ำหนักคะแนนเฉลี่ย ๑.๕๐ – ๒.๔๔

หมายความว่า การที่ครูปฏิบัติตามข้อความนั้นนาน ๆ ครั้ง

๓. น้ำหนักคะแนนเฉลี่ย ๒.๕๐ – ๓.๔๔

หมายความว่า การที่ครูปฏิบัติตามข้อความนั้นบ้างบางครั้ง

๔. น้ำหนักคะแนนเฉลี่ย ๓.๕๐ – ๔.๔๔

หมายความว่า การที่ครูปฏิบัติตามข้อความนั้นบ่อย ๆ

๕. น้ำหนักคะแนนเฉลี่ย ๔.๕๐ – ๕.๔๔

หมายความว่า การที่ครูปฏิบัติตามข้อความนั้นเป็นประจำ

ตาราง ๒๓ เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยบทบาทของครูที่มีต่อระเบียบของโรงเรียน
โดยเรียงลำดับจากคะแนนเฉลี่ยสูงสุดไปหาคะแนนต่ำสุด

ลำดับที่	ข้อความ	$\bar{X}$	ระดับความเห็น
๑	ข้าพเจ้าจะพิจารณายอมรับฟังความเห็นของนักเรียน	๔.๗๔๑๓	เป็นประจำ
๒	ข้าพเจ้าให้ความสำคัญแก่ครูฝ่ายปกครองและผู้บริหาร เมื่อมีการชี้แจงเกี่ยวกับระเบียบของโรงเรียนให้นักเรียนทราบ	๔.๓๗๓๓	น้อย ๆ
๓	ข้าพเจ้าเขียนรายงานความประพฤติของนักเรียนลงในสมุดพกตามความเป็นจริงของนักเรียนตามที่ข้าพเจ้าสังเกตเห็น	๔.๓๓๓๓	
๔	ทุกครั้งที่มีการกำหนดระเบียบของโรงเรียน ข้าพเจ้ามีความสนใจอ่านระเบียบเหล่านั้น	๔.๒๙๔๔	
๕	ผู้บริหารจะปล่อยให้โอกาสให้คณะครูแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องระเบียบของโรงเรียนได้อย่างเต็มที่	๔.๒๔๑๓	
๖	ข้าพเจ้ารับนิทราเรื่องการดูแลความประพฤติของนักเรียนพอ ๆ กับงานทางด้านการสอน	๔.๑๕๘๓	
๗	ถ้าข้าพเจ้ามีโอกาสประชุมนักเรียน ข้าพเจ้าจะมีการว่ากล่าวตักเตือนให้ปฏิบัติอยู่ในระเบียบของโรงเรียนด้วย	๓.๙๔๔๔	
๘	เมื่อทางโรงเรียนกำหนดระเบียบการแต่งกายของโรงเรียนขึ้นมาใหม่ ข้าพเจ้าสังเกตการแต่งกายของนักเรียนต่อระเบียบเหล่านั้น	๓.๘๘๘๔	
๙	ข้าพเจ้าเข้าร่วมประชุมกับคณะครูในโรงเรียนเกี่ยวกับการกำหนดระเบียบการแต่งกายของนักเรียน	๓.๘๕๐๐	
๑๐	ข้าพเจ้าให้โอกาสแก่นักเรียนพิจารณาโทษที่ควรจะได้รับจากการกระทำผิดแล้วจึงลงโทษนักเรียนตามนั้น	๓.๘๐๕๖	

ลำดับที่	ข้อความ (ต่อ)	$\bar{X}$	ระดับความเห็น
๑๑	ข้าพเจ้าเรียกนักเรียนเข้าพบเป็นการส่วนตัว เพื่อซักถามในเรื่อง ความประพฤติ หรือการ แ่่งกาย	๓.๗๘๖๑	
๑๒	ข้าพเจ้ามีโอกาสดูแสดงความคิดเห็นต่อที่ประชุม เมื่อมีการพิจารณา ลงโทษนักเรียนที่ฝ่าฝืนระเบียบ	๒.๗๔๗๒	บางครั้ง
๑๓	ข้าพเจ้ามีโอกาสดูแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับระเบียบการลงโทษ นักเรียนในที่ประชุม	๒.๖๘๖๑	
๑๔	ข้าพเจ้ามีโอกาสดูแสดงความคิดเห็นในการ เข้าร่วมประชุมกับ นักเรียนเมื่อมีการอภิปรายถึงระเบียบของโรงเรียน	๒.๖๗๗๔	

จากตาราง ๒ แสดงให้เห็นว่าครูในกลุ่มตัวอย่างมีความเห็นเกี่ยวกับบทบาทของครู
ที่มีต่อระเบียบของโรงเรียนว่าสิ่งที่ครูได้ปฏิบัติเป็นประจำ คือการพิจารณายอมรับฟังความเห็นของ
นักเรียน สิ่งที่ได้ปฏิบัติบ่อย ๆ เช่น การให้ความร่วมมือแก่ครูฝ่ายปกครอง และผู้บริหาร
ในการชี้แจงระเบียบโรงเรียนให้นักเรียนทราบ การเขียนรายงานความประพฤติของนักเรียนลงใน
สมุดพกตามความเป็นจริงที่ได้สังเกตเห็น สนใจอ่านระเบียบใหม่ ๆ ที่ทางโรงเรียนกำหนดขึ้น
เป็นต้น และสิ่งที่ครูได้ปฏิบัติบางครั้ง ได้แก่ การแสดงความคิดเห็นต่อที่ประชุม เมื่อมีการพิจารณา
ลงโทษนักเรียนที่ฝ่าฝืนระเบียบการ แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับระเบียบการลงโทษนักเรียนในที่ประชุม
และการแสดงความคิดเห็นในการ เข้าร่วมประชุมกับนักเรียนเมื่อมีการอภิปรายถึงระเบียบของโรงเรียน

๒.๒ ความเหมาะสมของระเบียบการแต่งกาย

ความหมายของน้ำหนักระแนนเฉลี่ย

๑. น้ำหนักระแนนเฉลี่ย .๕๐ - ๑.๔๕

หมายความว่า กรณีที่ความเห็นวาระเบียบนั้นไม่มีความเหมาะสมมากที่สุด

๒. น้ำหนักระแนนเฉลี่ย ๑.๕๐ - ๒.๔๕

หมายความว่า กรณีที่ความเห็นวาระเบียบนั้นไม่ค่อยจะเหมาะสม

๓. น้ำหนักระแนนเฉลี่ย ๒.๕๐ - ๓.๔๕

หมายความว่า กรณีที่ความเห็นวาระเบียบนั้นเหมาะสม

๔. น้ำหนักระแนนเฉลี่ย ๓.๕๐ - ๔.๔๕

หมายความว่า กรณีที่ความเห็นวาระเบียบนั้นเหมาะสมมาก

๕. น้ำหนักระแนนเฉลี่ย ๔.๕๐ - ๕.๔๕

หมายความว่า กรณีที่ความเห็นวาระเบียบนั้นเหมาะสมมากที่สุด

ตาราง ๒๔ เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยระดับการแต่งกายของนักเรียน
โดยเรียงลำดับจากคะแนนเฉลี่ยสูงสุดไปหาคะแนนต่ำสุด

ลำดับที่	ข้อความ	$\bar{X}$	ระดับความเห็น
* ๑	ให้นักเรียนตกแต่งผมมาโรงเรียนได้	๘.๖๒๒๒	เหมาะสมมาก
* ๒	นักเรียนหญิงไว้ผมยาวได้	๘.๕๙๕๕	เหมาะสมมาก
* ๓	นักเรียนชายสวมกางเกงขากว้างเท่าใดก็ได้	๘.๕๙๕๐	
* ๔	นักเรียนใช้เครื่องสำอางและสิ่งปลอมเพื่อการเสริมสวยได้	๘.๕๕๕๕	
* ๕	นักเรียนชายสวมถุงเท้าสีอื่น ๆ นอกจากสีน้ำตาลและสีฟ้าก็ มาโรงเรียนได้	๘.๕๐๒๕	
* ๖	นักเรียนหญิงนุ่งกระโปรงสั้นหรือยาวก็ได้แล้วแต่ความต้องการ เพื่อความสวยงาม	๘.๓๕๑๓	
* ๗	เสื้อนักเรียนควรเป็นสีขาวและมีฉลากยี่ห้อเล็กน้อยได้	๘.๒๕๓๓	
* ๘	ให้สวมเสื้อสีอื่น ๆ เช่นสีฟ้ามาโรงเรียนได้	๘.๒๕๐๐	
๙	ทางโรงเรียนควรกำหนดความยาว และทรงผมของนักเรียน	๘.๒๒๒๒	
๑๐	นักเรียนหญิงควรจะนุ่งกระโปรงสีอื่นนอกจากสีกรมท่าและสีดำ มาเรียนหนังสือได้	๘.๑๕๕๓	
๑๑	กำหนดรูปทรงและสีรองเท้าของนักเรียนหญิง	๘.๑๑๑๑	
๑๒	นักเรียนต้องมีป้ายชื่อของตนบนหน้าอกเสื้อกันหนาว	๘.๐๕๕๓	
* ๑๓	นักเรียนชายไว้ผมยาวได้ตามที่ตัวเองเห็นว่าเหมาะสม	๘.๐๓๔๔	
๑๔	นักเรียนชายสวมกางเกงขาสั้นสีฟ้าก็	๓.๖๕๙๒	
๑๕	หาบนักเรียนสวมเสื้อที่รัดรูปจนเกินไป	๓.๕๐๒๕	
* ๑๖	อนุญาตให้นักเรียนชายสวมกางเกงที่มีกระเป๋าลังได้	๓.๕๓๓๓	เหมาะสม

* หมายความว่า เป็นข้อความทางลบ

จากตาราง ๒๔ แสดงให้เห็นว่าครูในกลุ่มตัวอย่างมีความเห็นว่าการที่ห้ามนักเรียนพกถุงขนมไปโรงเรียนนั้นมีความเหมาะสมมากที่สุด ข้อที่เห็นเหมาะสมมากที่สุด ห้ามนักเรียนหญิงไว้เส้นยาว ห้ามนักเรียนชายสวมกางเกงขากว้างเกิน ๔ - ๑๒ เซนติเมตร ห้ามนักเรียนใช้เครื่องสำอาง และสิ่งประดับเพื่อการเสริมสวย เป็นต้น และข้อที่ครูในกลุ่มตัวอย่างมีความเห็นว่าเหมาะสมคือ ห้ามนักเรียนชายสวมกางเกงที่มีกระเป๋าล้าง

๒.๓ ความเหมาะสมของระเบียบความประพฤติ

ความหมายของน้ำหนักระเบียบเฉลี่ย

๑. น้ำหนักระเบียบเฉลี่ย ๑.๕๐ - ๑.๘๕

หมายความว่า ครูมีความเห็นว่าระเบียบนั้นไม่มีความเหมาะสมมากที่สุด

๒. น้ำหนักระเบียบเฉลี่ย ๑.๕๐ - ๒.๘๕

หมายความว่า ครูมีความเห็นว่าระเบียบนั้นไม่ค่อยจะเหมาะสม

๓. น้ำหนักระเบียบเฉลี่ย ๒.๕๐ - ๓.๘๕

หมายความว่า ครูมีความเห็นว่าระเบียบนั้นเหมาะสม

๔. น้ำหนักระเบียบเฉลี่ย ๓.๕๐ - ๔.๘๕

หมายความว่า ครูมีความเห็นว่าระเบียบนั้นเหมาะสมมาก

๕. น้ำหนักระเบียบเฉลี่ย ๔.๕๐ - ๕.๘๕

หมายความว่า ครูมีความเห็นว่าระเบียบนั้นเหมาะสมมากที่สุด

ตาราง ๒๕ เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยระเบียบความประพฤติของนักเรียน
โดยเรียงลำดับจากคะแนนเฉลี่ยสูงสุกลงหาคะแนนต่ำสุด

ลำดับที่	ข้อความ	$\bar{X}$	ระดับความเห็น
* ๑	เล่นการพนันในวันเสาร์หรือวันอาทิตย์ได้เพื่อเป็นการพักผ่อน	๔.๗๓๖๑	เหมาะสม มากที่สุด
* ๒	ให้นักเรียนเที่ยวเตร่โดยที่ไม่ได้ไปกับผู้ปกครองหลังเที่ยงคืน	๔.๗๐๒๔	
๓	ห้ามนักเรียนฝ่าฝืนระเบียบวินัยของโรงเรียน	๔.๕๐๒๒	เหมาะสมมาก
๔	ทางโรงเรียนต้องเคร่งครัดในเรื่องความประพฤติของนักเรียน	๔.๔๑๑๑	
๕	ห้ามนักเรียนแสดงกิริยาจาหยาบคาย เช่น รุก มุ่ง ทุ เป็นต้น	๔.๓๐๐๐	
๖	ห้ามนักเรียนเสพยาเสพติด เครื่องทองของเมา ผิวกัญชาและเฮโรอีน	๔.๒๕๓๓	
* ๗	ให้นักเรียนสูบบุหรี่ได้เมื่ออยู่นอกโรงเรียน	๔.๒๓๒๒	
๘	ห้ามนักเรียนสูบบุหรี่	๔.๒๓๒๒	
๙	นักเรียนต้องเข้าร่วมกิจกรรมที่ทางโรงเรียนจัดขึ้นทุกครั้ง	๔.๑๗๗๔	
๑๐	ห้ามนักเรียนชกต่อยหรือก่อการวิวาทกับผู้อื่น	๔.๐๘๖๑	
* ๑๑	ทางโรงเรียนไม่ควรบังคับกวดขันเรื่องความสะอาดของนักเรียน ให้มากนัก	๔.๐๖๔๔	
* ๑๒	อนุญาตให้นักเรียนหญิงประกวดนางงามและแสดงแฟชั่นโชว์ได้	๔.๐๕๐๐	
๑๓	ด้านนักเรียนคบค้าสมาคมกับหญิงโสเภณีเว้นแต่เป็นญาติกับหญิงนั้น	๓.๖๖๓๔	
๑๔	ห้ามนักเรียนประพฤติตนในทางอนาจาร	๓.๕๘๘๕	

* หมายความว่า เป็นข้อความทางลบ

จากตาราง ๒๕ แสดงให้เห็นว่า ครูในกลุ่มตัวอย่างมีความเห็นเกี่ยวกับระเบียบ
ความประพฤติของนักเรียนในข้อที่ห้ามนักเรียนเล่นการพนัน และห้ามนักเรียนเที่ยวเตร่หลังเที่ยงคืน
โลกที่ไม่ได้ไปกับผู้ปกครอง ว่ามีความเหมาะสมมากที่สุด และข้อที่เหมาะสมมาก เช่น
ห้ามนักเรียนฝ่าฝืนระเบียบวินัย ของโรงเรียน ทางโรงเรียนควรเคร่งครัดในเรื่องความประพฤติ
ของนักเรียน ห้ามนักเรียนแสดงกิริยาจาจบบคาย ห้ามนักเรียนเสพยาสุรา เครื่องทองทองเมา
ดื่ม กล้วยา และเฮโรอีน เป็นต้น

๒.๔ การลงโทษนักเรียนที่ประพฤติผิดระเบียบของโรงเรียน

ความหมายของน้ำหนักคะแนนเฉลี่ย

๑. น้ำหนักคะแนนเฉลี่ย ๑.๕๐ - ๑.๘๘

หมายความว่า การลงโทษด้วยการว่ากล่าวตักเตือน

๒. น้ำหนักคะแนนเฉลี่ย ๑.๘๐ - ๒.๔๘

หมายความว่า การลงโทษด้วยการเขียน

๓. น้ำหนักคะแนนเฉลี่ย ๒.๕๐ - ๓.๔๘

หมายความว่า การลงโทษด้วยการทำทัณฑ์บน

๔. น้ำหนักคะแนนเฉลี่ย ๓.๕๐ - ๔.๔๘

หมายความว่า การลงโทษด้วยการสั่งพักการเรียน

๕. น้ำหนักคะแนนเฉลี่ย ๔.๕๐ - ๕.๔๘

หมายความว่า การลงโทษด้วยการให้ออก

๖. น้ำหนักคะแนนเฉลี่ย ๕.๕๐ - ๖.๔๘

หมายความว่า การลงโทษด้วยการคัดชื่อออก

ตาราง ๒๖ เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยการคงโทษนักเรียนที่มีประพฤติดีกระเบียบโรงเรียน
โทษเรียงลำดับจากคะแนนเฉลี่ยสูงสุดไปหาคะแนนต่ำสุด

ลำดับที่	ข้อความ	$\bar{X}$	ระดับความเห็น
๑	นักเรียนเพิ่มจำนวนสถานศึกษา	๓.๐๐๘๓	พหุคูณ
๒	เกินการพนัน	๒.๖๗๒๒	
๓	นักเรียนประพฤติตนในทางอวดดี	๒.๖๕๔๖	
๔	นักเรียนพกอาวุธมาโรงเรียน	๒.๖๐๘๓	
๕	นักเรียนเข้าไปในสถานค้าประเวณี	๒.๔๕๑๒	เพิ่ม
๖	นักเรียนสูบบุหรี่ขณะที่อยู่ในห้องเรียน	๒.๔๒๖๒	
๗	นักเรียนฝ่าฝืนระเบียบวินัยของโรงเรียน	๒.๒๐๐๐	
๘	นักเรียนเที่ยวเตร่จนอยู่ไม่เรียบร้อยตามในระหว่างเวลาเรียน	๒.๐๖๒๗	
๙	นักเรียนเที่ยวเตร่โดยที่ไม่ได้ไปกับครูหรือรองหลังเที่ยงคืน	๑.๙๕๑๔	
๑๐	ส่งเสียงดังและก่อความรำคาญให้กับผู้อื่นในสถานศึกษา	๑.๓๕๑๗	วากา คักได้
๑๑	นักเรียนขายไอศกรีมหรือขนมขบเคี้ยวและเครื่องดื่ม	๑.๓๒๔๐	
๑๒	นักเรียนไปซื้อหรือครอบครองของโรงเรียนตามที่โรงเรียนกำหนดให้	๑.๓๐๕๖	
๑๓	นักเรียนหญิงสวมรองเท้าส้นสูงเกิน ๓ เซนติเมตรมาโรงเรียน	๑.๒๕๐๐	
๑๔	นักเรียนแสดงกิริยาอาการลามก เช่น พุก มึง กู เป็นต้น	๑.๒๓๘๕	
๑๕	นักเรียนใช้เครื่องสำอางและสิ่งปลอมเพื่อการเสริมสวย	๑.๑๖๕๔	
๑๖	นักเรียนเบียดเบียนบริเวณโรงเรียนไม่แสดงความเคารพ	๑.๑๔๔๔	
๑๗	นักเรียนขายไอศกรีมหรือขนม	๑.๑๑๕๔	
๑๘	นักเรียนขายของนอกเวลาเรียน	๑.๑๐๘๓	

รายการ ๒๒ แสดงให้เห็นว่า รัฐบาลคว่ำงบประมาณเห็นว่าการกระทำผิดของนักเรียนที่ควรลงโทษสถานหนักที่สุดช่วยการหาทุนขึ้นคือ ตั้งสุราในสถานศึกษา เล่นการพนัน ประพฤติตนไม่ทำนองสุภาพ และพกอาวุธมาโรงเรียน การกระทำผิดที่ควรลงโทษด้วยการเขียนทัณฑ์ เช่น เข้าไปในสถานกักบริเวณ ลอบดูหรือซ่อนอยู่ในห้องเรียน ผ่าฝักระเบียบวินัยของโรงเรียน เที่ยวเร่ร่อนอยู่ในที่สาธารณะสถานในระหว่างเวลาเรียน เที่ยวเตร่โดยที่มิได้ไปกับผู้ปกครองหลักทีเดียว และการกระทำผิดที่ควรลงโทษอย่างมีความเห็นว่า ควรลงโทษสถานเบา เพียงแต่กล่าวตักเตือน ได้แก่ ส่งเสียงดัง และก่อความรำคาญให้กับผู้อื่นในสถานศึกษา นักเรียนชายไว้ผมยาว โดยไว้ผมข้างหน้า และกลางศีรษะเกิน ๕ เซนติเมตร ไม่ปักชื่อหรือเครื่องหมายของโรงเรียนตามที่โรงเรียนกำหนด เป็นต้น

๒.๕ ความบกพร่องทางวินัยของนักเรียน

ความหมายของน้ำหนักระแนงเฉลี่ย

๑. น้ำหนักระแนงเฉลี่ย ๑.๕๐ - ๑.๕๕

หมายความว่า นักเรียนไม่มีความบกพร่องทางวินัยเลย

๒. น้ำหนักระแนงเฉลี่ย ๑.๕๐ - ๒.๕๕

หมายความว่า นักเรียนมีความบกพร่องทางวินัยตามข้อความนั้น นาน ๆ ครั้ง

๓. น้ำหนักระแนงเฉลี่ย ๒.๕๐ - ๓.๕๕

หมายความว่า นักเรียนมีความบกพร่องทางวินัยตามข้อความนั้น บางครั้ง

๔. น้ำหนักระแนงเฉลี่ย ๓.๕๐ - ๔.๕๕

หมายความว่า นักเรียนมีความบกพร่องทางวินัยตามข้อความนั้นบ่อย ๆ

๕. น้ำหนักระแนงเฉลี่ย ๔.๕๐ - ๕.๕๕

หมายความว่า นักเรียนมีความบกพร่องทางวินัยตามข้อความนั้น เป็นประจำ

ตาราง ๒๗ เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยความบกพร่องทางวินัยของนักเรียน โดยเรียงลำดับ
จากคะแนนเฉลี่ยสูงที่สุดไปหาคะแนนต่ำสุด

ลำดับที่	ข้อความ	$\bar{X}$	ระดับความเห็น
๑	นักเรียนแต่งกายเรียบร้อยตามระเบียบโรงเรียน	๓.๘๘๓๓	น้อย ๆ
๒	นักเรียนพูด	๓.๙๐๕๖	
๓	นักเรียนนั่งเรียนและถือความสะอาดในห้องเรียน	๓.๖๑๕๔	
๔	นักเรียนเข้ามามีระเบียบของโรงเรียน	๓.๕๓๗๘	
๕	นักเรียนไม่เข้าร่วมกิจกรรมต่าง ๆ ที่ทางโรงเรียนจัดขึ้น	๓.๒๕๔๔	บางครั้ง
๖	นักเรียนฝ่าฝืนระเบียบวินัยของโรงเรียน	๓.๒๕๐๖	
๗	นักเรียนไม่แสดงความเคารพเมื่อพบครูนอกบริเวณโรงเรียน	๓.๒๕๕๖	
๘	นักเรียนหนีโรงเรียน	๓.๑๖๓๘	
๙	นักเรียนไม่ปฏิบัติตามหรือเครื่องหมายของโรงเรียนตามที่โรงเรียนกำหนด	๒.๙๒๗๘	
๑๐	นักเรียนไม่ตั้งใจและไม่ปฏิบัติตามคำสั่งสอนของครู	๒.๘๗๒๒	
๑๑	นักเรียนพูดจาก้าวร้าวครู	๒.๘๐๕๖	
๑๒	นักเรียนแกล้งหรือประต้อมีความรุนแรง	๒.๖๑๕๔	
๑๓	นักเรียนทำลายทรัพย์สินของโรงเรียนและสาธารณสมบัติอื่น ๆ	๒.๔๖๑๑	นานๆครั้ง
๑๔	นักเรียนขยำไ้วหนวดและเครา	๒.๔๕๘๓	
๑๕	นักเรียนเที่ยวเตร่หรือเที่ยงคืนโดยไม่ได้ออกไปกับครู	๒.๔๑๖๗	
๑๖	นักเรียนประพฤติตนในทำนองชั่วช้า	๒.๓๓๖๑	
๑๗	นักเรียนลักขโมย	๒.๒๕๒๘	
๑๘	นักเรียนหญิงนุ่งกระโปรงสั้นกว่าเข่าเกิน ๕ เซนติเมตร	๒.๒๑๕๔	
๑๙	นักเรียนเล่นการพนัน	๒.๒๑๓๘	
๒๐	นักเรียนเสพยาเสพติด เครื่องดื่ม ของเมา ผิด กัญชา หรือเฮโรอีน	๒.๐๖๒๒	

จากตาราง ๒๓ แสดงให้เห็นว่า ครูในกลุ่มตัวอย่างมีความเห็นว่านักเรียนมีความบกพร่องทางวินัยในข้อต่อไปน้อย ๆ คือ แสดงกิริยาวาจาหยาบคาย พูดยาไม่สุภาพ พุกปด ส่งเสียงดังและก่อความรำคาญให้แก่ผู้อื่นในสถานศึกษา และไว้นมฉีกระเบียบโรงเรียน ข้อที่นักเรียนมีความบกพร่องทางวินัยเป็นบางครั้ง เช่น ไปเข้าร่วมกิจกรรมที่ทางโรงเรียนจัดขึ้น ฝ่าฝืนระเบียบวินัยของโรงเรียน ไม่แสดงความเคารพเมื่อพบครูนอกบริเวณโรงเรียน เป็นต้น และข้อที่ครูในกลุ่มตัวอย่างมีความเห็นว่านักเรียนมีความบกพร่องทางวินัยนาน ๆ ครั้ง เช่น ทาลายทรัพย์สินของโรงเรียน และสาธารณสมบัติอื่น ๆ นักเรียนชายไว้หนวดและเครา เที้ยวเคราหลังเหยียดค้มโดยที่ไม่ได้ไปกับครูปกครอง ประพฤติตนในทำนองชั่วช้า เป็นต้น

บทที่ ๕

การวิจัยโดยสังเขป อภิปราย และข้อเสนอแนะ

ความหมาย

การศึกษาค้างนี้เพื่อที่จะศึกษาปัญหาทางวินัยของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ในทัศนะของครู ทั้งนี้เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างระเบียบของโรงเรียนให้เหมาะสมกับสภาพสังคม วัฒนธรรม และพฤติกรรมของนักเรียนในโอกาสต่อไป ซึ่งจะส่งผลไปสู่คุณภาพของการศึกษาให้ดียิ่งขึ้น ดังนั้นการศึกษาค้างนี้ จึงเป็นการศึกษาข้อเท็จจริงเบื้องต้นเกี่ยวกับปัญหาทางวินัยของนักเรียน ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในทัศนะของครู ตามสภาพปัจจุบัน ดังนี้

๑. เพื่อศึกษาความเห็นของครูเกี่ยวกับบทบาทของครูที่มีต่อระเบียบโรงเรียน
๒. เพื่อศึกษาความเห็นของครูเกี่ยวกับระเบียบของโรงเรียน ซึ่งใช้อยู่ในปัจจุบัน

ในเรื่องต่อไปนี้

- ๒.๑ ระเบียบการแต่งกายของนักเรียน
- ๒.๒ ระเบียบความประพฤติของนักเรียน
๓. เพื่อศึกษาความเห็นของครูเกี่ยวกับการลงโทษนักเรียนผู้ซึ่งประพฤติดิระเบียบโรงเรียน
๔. เพื่อศึกษาความเห็นของครูเกี่ยวกับความบกพร่องทางวินัยของนักเรียน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้างนี้ เป็นครูที่กำลังสอนอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ในจังหวัดนครราชสีมา จากโรงเรียนราษฎร์ จำนวน ๒๒๒ คน และโรงเรียนรัฐบาล จำนวน ๑๓๔ คน รวมครูทั้งหมด ๓๕๖ คน

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถาม ซึ่งแบ่งเป็น ๕ ชุด คือ

- ชุดที่ ๑ แบบสอบถามความเห็นของครูเกี่ยวกับบทบาทของครูที่มีต่อระเบียบโรงเรียน มี ๑๔ ข้อ
- ชุดที่ ๒ แบบสอบถามความเห็นของครูเกี่ยวกับระเบียบการแต่งกายของนักเรียน มี ๑๖ ข้อ
- ชุดที่ ๓ แบบสอบถามความเห็นของครูเกี่ยวกับระเบียบความประพฤติของนักเรียน มี ๑๔ ข้อ
- ชุดที่ ๔ แบบสอบถามความเห็นของครูเกี่ยวกับการลงโทษนักเรียน ผู้ซึ่งประพฤติผิดระเบียบโรงเรียน มี ๑๔ ข้อ
- ชุดที่ ๕ แบบสอบถามความเห็นของครูเกี่ยวกับความบกพร่องทางวินัยของนักเรียน มี ๒๐ ข้อ

การวิเคราะห์ข้อมูล

เมื่อเก็บรวบรวมข้อมูลต่าง ๆ พร้อมแล้ว ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลเรียงตามลำดับดังนี้

๑. ทดสอบความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยของตัวแปรในกลุ่มต่าง ๆ จำแนกตาม

ระดับการศึกษา

อายุ

สังกัดโรงเรียน

เพศ

หน้าที่ของครูในโรงเรียน

ชนิดของโรงเรียน

โดยใช้ t - test, F - test และ q - statistic

๒. วิเคราะห์ความเห็นของครูที่เป็นกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด โดยการหาคะแนนเฉลี่ย

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

๑. ผลการทดสอบความแตกต่างของความเห็นของครูระหว่างกลุ่มตัวอย่าง

๑.๑ ผลการทดสอบความแตกต่างของความเห็นของครู จำแนกตามระดับการศึกษา

๑.๑.๑ ครูที่มีระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี และครูที่สำเร็จปริญญาตรีขึ้นไป มีความเห็นเกี่ยวกับบทบาทของครูที่มีต่อระเบียบโรงเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($t = 0.622$)

๑.๑.๒ ครูที่มีระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี และครูที่สำเร็จปริญญาตรีขึ้นไป มีความเห็นเกี่ยวกับระเบียบการแต่งกายของนักเรียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ ($t = 7.767$)

๑.๑.๓ ครูที่มีระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี และครูที่สำเร็จปริญญาตรีขึ้นไป มีความเห็นเกี่ยวกับระเบียบความประพฤติของนักเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ ($t = 6.045$)

๑.๑.๔ ครูที่มีระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี และครูที่สำเร็จปริญญาตรีขึ้นไป มีความเห็นเกี่ยวกับการลงโทษนักเรียนผู้ซึ่งประพฤติผิดระเบียบโรงเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ ($t = 27.700$)

๑.๑.๕ ครูที่มีระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี และครูที่สำเร็จปริญญาตรีขึ้นไป มีความเห็นเกี่ยวกับความบกพร่องทางวินัยของนักเรียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($t = 0.726$)

๑.๒ ผลการทดสอบความแตกต่างของความเห็นของครูจำแนกตามอายุ

๑.๒.๑ ครูที่มีอายุ ๒๑ - ๔๐ ปี และครูที่มีอายุ ๔๑ - ๖๐ ปี มีความเห็นเกี่ยวกับบทบาทของครูที่มีต่อระเบียบโรงเรียน แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ($t = 0.064$)

๑.๒.๒ ครูที่มีอายุ ๒๑ - ๔๐ ปี และครูที่มีอายุ ๔๑ - ๖๐ ปี
มีความเห็นเกี่ยวกับระเบียบการแต่งกายของนักเรียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
ที่ระดับ .๐๑ ($t = ๓.๗๖๔๔$)

๑.๒.๓ ครูที่มีอายุ ๒๑ - ๔๐ ปี และครูที่มีอายุ ๔๑ - ๖๐ ปี
มีความเห็นเกี่ยวกับระเบียบความประพฤติของนักเรียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
ที่ระดับ .๐๑ ($t = ๖.๐๖๓๓$)

๑.๒.๔ ครูที่มีอายุ ๒๑ - ๔๐ ปี และครูที่มีอายุ ๔๑ - ๖๐ ปี
มีความเห็นเกี่ยวกับการลงโทษนักเรียนผู้ประพฤติผิดระเบียบโรงเรียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ
ทางสถิติที่ระดับ .๐๑ ($t = ๑๓.๗๔๖๓$)

๑.๒.๕ ครูที่มีอายุ ๒๑ - ๔๐ ปี และครูที่มีอายุ ๔๑ - ๖๐ ปี
มีความเห็นเกี่ยวกับความบกพร่องทางวินัยของนักเรียน แตกต่างอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ
($t = ๐.๑๔๕๗$)

๑.๓ ผลการทดสอบความแตกต่างของความเห็นของครูจำแนกตามสังกัด

๑.๓.๑ ครูที่ทำงานในโรงเรียนราษฎร์ และครูที่ทำงานในโรงเรียนรัฐบาล
มีความเห็นเกี่ยวกับบทบาทของครูที่มีต่อระเบียบโรงเรียน แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ
($t = ๑.๖๔๐๐$)

๑.๓.๒ ครูที่ทำงานในโรงเรียนราษฎร์ และครูที่ทำงานในโรงเรียนรัฐบาล
มีความเห็นเกี่ยวกับระเบียบการแต่งกายของนักเรียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .๐๑
($t = ๒.๗๒๗๕$)

๑.๓.๓ ครูที่ทำงานในโรงเรียนราษฎร์ และครูที่ทำงานในโรงเรียนรัฐบาล
มีความเห็นเกี่ยวกับระเบียบความประพฤติของนักเรียน แตกต่างอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ
($t = ๐.๕๓๑๖$)

๑.๓.๔ ครูที่ทำงานในโรงเรียนราษฎร์ และครูที่ทำงานในโรงเรียนรัฐบาล มีความเห็นเกี่ยวกับการลงโทษนักเรียนผู้ประพฤติผิดระเบียบโรงเรียน แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ($t = ๑.๔๙๑๐$)

๑.๓.๕ ครูที่ทำงานในโรงเรียนราษฎร์ และครูที่ทำงานในโรงเรียนรัฐบาล มีความเห็นเกี่ยวกับความบกพร่องทางวินัยของนักเรียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ ($t = ๒.๖๔๐๔$)

๑.๔ ผลการทดสอบความแตกต่างของความเห็นของครูจำแนกตามเพศ

๑.๔.๑ ครูหญิงและครูชาย มีความเห็นเกี่ยวกับบทบาทของครูที่มีต่อระเบียบโรงเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ ($t = ๒.๑๕๒๓$)

๑.๔.๒ ครูหญิงและครูชาย มีความเห็นเกี่ยวกับระเบียบการแต่งกายของนักเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ ($t = ๓.๕๓๔๔$)

๑.๔.๓ ครูหญิงและครูชาย มีความเห็นเกี่ยวกับระเบียบความประพฤติของนักเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ ($t = ๓.๔๔๒๔$)

๑.๔.๔ ครูหญิงและครูชาย มีความเห็นเกี่ยวกับการลงโทษนักเรียนผู้ประพฤติผิดระเบียบโรงเรียนแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ($t = ๐.๔๖๐๔$)

๑.๔.๕ ครูหญิงและครูชาย มีความเห็นเกี่ยวกับความบกพร่องทางวินัยของนักเรียนแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ($t = ๐.๑๙๑๐$)

๑.๕ ผลการทดสอบความแตกต่างของความเห็นของครู จำแนกตามหน้าที่ของครู ในโรงเรียน

๑.๕.๑ ครูที่ทำหน้าที่ฝ่ายวิชาการในโรงเรียน ครูที่ทำหน้าที่ฝ่ายธุรการในโรงเรียน ครูที่ทำหน้าที่ฝ่ายปกครองในโรงเรียน และครูที่ทำหน้าที่ฝ่ายบริหารในโรงเรียน มีความเห็นเกี่ยวกับบทบาทของครูที่มีต่อระเบียบโรงเรียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ ($F = ๑๖.๘๓๖๒$) . เมื่อเปรียบเทียบทีละคู่ด้วย studentized q -statistic

พบว่า ครูที่ทำหน้าที่ฝ่ายวิชาการในโรงเรียน และครูที่ทำหน้าที่ฝ่ายปกครองในโรงเรียน มีความเห็นเกี่ยวกับบทบาทของครูที่มีต่อระเบียบโรงเรียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ครูที่ทำหน้าที่ฝ่ายบริหารในโรงเรียน และครูที่ทำหน้าที่ฝ่ายวิชาการในโรงเรียนมีความเห็นเกี่ยวกับบทบาทของครูที่มีต่อระเบียบโรงเรียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

๑.๕.๒ ครูที่ทำหน้าที่ฝ่ายวิชาการในโรงเรียน ครูที่ทำหน้าที่ฝ่ายธุรการในโรงเรียน ครูที่ทำหน้าที่ฝ่ายปกครองในโรงเรียน และครูที่ทำหน้าที่ฝ่ายบริหารในโรงเรียน มีความเห็นเกี่ยวกับระเบียบการแต่งกายของนักเรียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ ($F = ๒.๔๖๔๘$) เมื่อเปรียบเทียบทีละคู่ด้วย Studentized q - statistic พบว่า ครูที่ทำหน้าที่ฝ่ายปกครองในโรงเรียน และครูที่ทำหน้าที่ฝ่ายบริหารในโรงเรียนมีความเห็นเกี่ยวกับระเบียบการแต่งกายของนักเรียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

๑.๕.๓ ครูที่ทำหน้าที่ฝ่ายวิชาการในโรงเรียน ครูที่ทำหน้าที่ฝ่ายธุรการในโรงเรียน ครูที่ทำหน้าที่ฝ่ายปกครองในโรงเรียน และครูที่ทำหน้าที่ฝ่ายบริหารในโรงเรียน มีความเห็นเกี่ยวกับระเบียบความประพฤติของนักเรียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ ($F = ๑๓๑๘.๓๑๔๕$) เมื่อเปรียบเทียบทีละคู่ด้วย Studentized q-statistic พบว่า ครูที่ทำหน้าที่ฝ่ายวิชาการในโรงเรียน และครูที่ทำหน้าที่ฝ่ายธุรการในโรงเรียน มีความเห็นเกี่ยวกับระเบียบความประพฤติของนักเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ครูที่ทำหน้าที่ฝ่ายบริหารในโรงเรียน และครูที่ทำหน้าที่ฝ่ายธุรการในโรงเรียนมีความเห็นเกี่ยวกับระเบียบความประพฤติของนักเรียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ครูที่ทำหน้าที่ฝ่ายธุรการในโรงเรียน และครูที่ทำหน้าที่ฝ่ายปกครองในโรงเรียนมีความเห็นเกี่ยวกับระเบียบความประพฤติของนักเรียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

๑.๕.๔ ครูที่ทำหน้าที่ฝ่ายวิชาการในโรงเรียน ครูที่ทำหน้าที่ฝ่ายธุรการในโรงเรียน ครูที่ทำหน้าที่ฝ่ายปกครองในโรงเรียน และครูที่ทำหน้าที่ฝ่ายบริหารในโรงเรียน มีความเห็นเกี่ยวกับการลงโทษนักเรียนผู้ซึ่งประพฤติผิดระเบียบโรงเรียน แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ($F = ๐.๐๘๘๖$)

๑.๕.๕ ครูที่ทำหน้าที่ฝ่ายวิชาการในโรงเรียน ครูที่ทำหน้าที่ฝ่ายธุรการในโรงเรียน ครูที่ทำหน้าที่ฝ่ายปกครองในโรงเรียน และครูที่ทำหน้าที่ฝ่ายบริหารในโรงเรียน มีความเห็นเกี่ยวกับความบกพร่องทางวินัยของนักเรียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ ($F = ๒๑๕๖.๑๕๔๐$) เมื่อเปรียบเทียบทีละคู่ด้วย Studentized q - statistic พบว่า ครูที่ทำหน้าที่ฝ่ายปกครองในโรงเรียน และครูที่ทำหน้าที่ฝ่ายบริหารในโรงเรียน มีความเห็นเกี่ยวกับความบกพร่องทางวินัยของนักเรียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ครูที่ทำหน้าที่ฝ่ายปกครองในโรงเรียน และครูที่ทำหน้าที่ฝ่ายธุรการในโรงเรียน มีความเห็นเกี่ยวกับความบกพร่องทางวินัยของนักเรียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ครูที่ทำหน้าที่ฝ่ายวิชาการในโรงเรียน และครูที่ทำหน้าที่ฝ่ายบริหารในโรงเรียน มีความเห็นเกี่ยวกับความบกพร่องทางวินัยของนักเรียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ครูที่ทำหน้าที่ฝ่ายวิชาการในโรงเรียน และครูที่ทำหน้าที่ฝ่ายธุรการในโรงเรียน มีความเห็นเกี่ยวกับความบกพร่องทางวินัยของนักเรียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

๑.๖ ผลการทดสอบความแตกต่างของความเห็นของครู จำแนกตามชนิดโรงเรียน

๑.๖.๑ ครูที่สอนในโรงเรียนชาย ครูที่สอนในโรงเรียนหญิง และครูที่สอนในโรงเรียนสหศึกษา มีความเห็นเกี่ยวกับบทบาทของครูที่มีต่อระเบียบโรงเรียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ ($F = ๓๐.๔๑๓๖$) เมื่อเปรียบเทียบทีละคู่ด้วย Studentized q - statistic พบว่า ครูที่สอนในโรงเรียนหญิง และครูที่สอนในโรงเรียนชายมีความเห็นเกี่ยวกับบทบาทของครูที่มีต่อระเบียบโรงเรียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ครูที่สอนในโรงเรียนชาย และครูที่สอนในโรงเรียนสหศึกษา มีความเห็นเกี่ยวกับบทบาทของครูที่มีต่อระเบียบโรงเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

๑.๖.๒ ครูที่สอนในโรงเรียนชาย ครูที่สอนในโรงเรียนหญิง และครูที่สอนในโรงเรียนสหศึกษา มีความเห็นเกี่ยวกับระเบียบการแต่งกายของนักเรียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ ($F = ๑๓๔.๘๒๕๔$)

๑.๖.๓ ครูที่สอนในโรงเรียนชาย ครูที่สอนในโรงเรียนหญิง และครูที่สอนในโรงเรียนสหศึกษา มีความเห็นเกี่ยวกับระเบียบความประพฤติของนักเรียนแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

๑.๖.๔ ครูที่สอนในโรงเรียนชาย ครูที่สอนในโรงเรียนหญิง และครูที่สอนในโรงเรียนสหศึกษา มีความเห็นเกี่ยวกับการลงโทษนักเรียนผู้ซึ่งประพฤติผิดระเบียบโรงเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ ($F = ๑๓๒.๔๒๕๕$)

๑.๖.๕ ครูที่สอนในโรงเรียนชาย ครูที่สอนในโรงเรียนหญิง และครูที่สอนในโรงเรียนสหศึกษา มีความเห็นเกี่ยวกับความบกพร่องทางวินัยของนักเรียน แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ($F = ๑.๒๔๑๗$)

อภิปรายผล

ความเห็นของครูจำแนกตามระดับการศึกษา

จากการวิจัยพบว่า ครูที่มีระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี และครูที่สำเร็จปริญญาตรีขึ้นไป มีความเห็นเกี่ยวกับระเบียบการแต่งกายของนักเรียน ระเบียบความประพฤติของนักเรียน และการลงโทษนักเรียนผู้ประพฤติผิดระเบียบโรงเรียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งสอดคล้องกับสมมุติฐานที่ผู้วิจัยได้วางไว้ จากผลการวิจัยของ บุญกอบ เกตุวันดี (๒๕๐๖ : ๑๕ - ๑๖) พบว่า ครูที่มีระดับการศึกษาต่างกัน มีทัศนคติต่อนักเรียนแตกต่างกัน อาจเนื่องมาจากครูที่สำเร็จปริญญาตรีขึ้นไปนั้น ได้ศึกษาในสถาบันระดับอุดมศึกษามีโอกาสได้ตัวเองให้เป็นสมาชิกในสังคมประชาธิปไตย เช่น การยอมรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น การแลกเปลี่ยนทัศนะซึ่งกันและกันกับผู้อื่น (ป๋วย อึ๊งภากรณ์, ๒๕๑๓ : ๔๕ - ๕๑) จึงเป็นสาเหตุให้ครูเหล่านั้นยอมให้เด็กมีอิสระในการตัดสินใจ และสามารถควบคุมตนเองได้ ซึ่งต่างจากครูที่มีระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี ยังคงยึดมั่นในขนบธรรมเนียมประเพณี และระเบียบต่าง ๆ ของสังคมอย่างเคร่งครัด (Weidner, 1962 : 54)

ครูที่มีระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี และครูที่สำเร็จปริญญาตรีขึ้นไป มีความเห็นเกี่ยวกับบทบาทของครูที่มีต่อระเบียบโรงเรียน และความบกพร่องทางวินัยของนักเรียนแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งขัดแย้งกับสมมุติฐานที่วางไว้ อาจจะเนื่องมาจากสังคมไทยยกย่องครูว่าเป็นพ่อแม่คนที่สอง มีโอกาสใกล้ชิด อบรม สั่งสอนเด็กได้อย่างเต็มที่ (นิคม คังกะพิณพ, ๒๕๑๖ : ๒) ทำให้เข้าใจในตัวเด็กและทราบเกี่ยวกับความประพฤติของเด็กได้เป็นอย่างดี และอีกประการหนึ่งคือ ครูที่มีระดับการศึกษาต่างกัน เมื่อไปอยู่ในสภาพสังคมเดียวกันก็อาจมีแนวโน้มให้มีบทบาทต่อระเบียบโรงเรียนคล้ายคลึงกัน ครูที่มีระดับการศึกษาต่างกันมีความเห็นเกี่ยวกับความบกพร่องทางวินัยของนักเรียนไม่แตกต่างกัน อาจจะเป็นเพราะโรงเรียนในชนบทมักมีขนาดเล็ก จำนวนครูน้อย เมื่อเด็กกระทำผิดก็สามารรถรู้กันได้อย่างรวดเร็ว (โสภา ชูพิกุลชัย, ๒๕๑๕ : ๑๒๗)

ความเห็นของครูจาแนกตามอายุ

ครูที่มีอายุ ๒๑ - ๔๐ ปี และครูที่มีอายุ ๔๑ - ๖๐ ปี มีความเห็นเกี่ยวกับระเบียบการแต่งกายของนักเรียน ระเบียบความประพฤติของนักเรียน และการลงโทษนักเรียนผู้ประพฤติผิดระเบียบโรงเรียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งสอดคล้องกับสมมุติฐานที่วางไว้ และจากผลการวิจัยของ บุญกอบ เกตุวันดี (๒๕๐๖ : ๑๕ - ๑๖) และ เสียงม อินภิรมย์ (๒๕๐๕ : ๔๓ - ๔๔) พบว่า ครูที่มีอายุต่างกันมีทัศนคติต่อนักเรียนแตกต่างกันไปด้วย อาจจะเป็นเพราะว่าครูอายุ ๒๑ - ๔๐ ปี จัดอยู่ในกลุ่มคนรุ่นใหม่ ซึ่งเจริญเติบโตขึ้นมาพร้อมกับสังคมที่เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว จึงสามารถที่จะปรับตัวให้เข้ากับสภาพต่าง ๆ ของสังคมได้ดีกว่าคนสูงอายุ (ภุมเรียง อริยกะบุตร, ๒๕๑๓ : ๘) และจากผลการวิจัยของ ภุมเรียง อริยกะบุตร (๒๕๑๓ : ๘) พบว่า คนที่อายุแตกต่างกันมากมีความคิดเห็นและทัศนคติต่อระเบียบต่าง ๆ ของสังคมแตกต่างกันไปด้วย ซึ่งอาจกล่าวได้ว่าครูอายุ ๒๑ - ๔๐ ปี มีความคิดเห็นที่สอดคล้องกับเด็กในสมัยปัจจุบัน มากกว่าครูอายุ ๔๑ - ๖๐ ปี ดังนั้นครูที่อยู่ในวัยต่างกัน จึงมีความเห็นเกี่ยวกับระเบียบการแต่งกายของนักเรียน ระเบียบความประพฤติของนักเรียน และการลงโทษนักเรียนผู้ประพฤติผิดระเบียบโรงเรียนแตกต่างกัน

จากผลการวิจัยพบว่า ครูที่มีอายุ ๒๑ - ๔๐ ปี และครูที่มีอายุ ๔๑ - ๖๐ ปี มีความเห็นเกี่ยวกับบทบาทของครูที่มีต่อระเบียบโรงเรียน และความบกพร่องทางวินัยของนักเรียน คล้ายคลึงกัน ทั้งนี้อาจจะเนื่องมาจากครูสูงอายุในโรงเรียนมักจะได้รับ การเคารพนับถือจากครูที่มีอายุต่ำกว่า จึงเป็นผู้กำหนดค่านิยมต่าง ๆ ในโรงเรียน เช่น การมีบทบาทต่อระเบียบโรงเรียนของครู เป็นต้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งในสังคมชนบท ครูสูงอายุมีความสำคัญในการสร้างแนวความคิด หรือระเบียบปฏิบัติต่าง ๆ ของครูที่มีอายุต่ำกว่า (วิรุณหร วิเชียรโชติ, ๒๕๑๓ : ๓๓ - ๓๔) สาเหตุเหล่านี้อาจจะส่งผลให้ครูที่มีระดับอายุต่างกันมีความเห็นเกี่ยวกับบทบาทของครูที่มีต่อระเบียบโรงเรียนคล้ายคลึงกัน ครูที่มีระดับอายุต่างกัน มีความเห็นเกี่ยวกับความบกพร่องทางวินัยของนักเรียนไม่แตกต่างกัน อาจจะเป็นเพราะว่า ครูทุกคนจะต้องมีความรับผิดชอบในหน้าที่ความเป็นครูถึงที่สังคมมอบหมาย (อานนท์ อาภาภิรม, ๒๕๑๕ : ๓๒ - ๓๓) ซึ่งหมายความว่านอกจากการสอนแล้วครูยังจะต้องดูแลอบรม เกี่ยวกับความประพฤติของนักเรียนให้สอดคล้องกับระเบียบของโรงเรียนอีกด้วย ดังนั้นโอกาสที่ครูใกล้ชิดกับเด็กจึงมีมาก ทำให้ได้ทราบเกี่ยวกับความประพฤติของ เด็กในโรงเรียนได้เป็นอย่างดี

ความเห็นของครูจำแนกตามสังกัดโรงเรียน

จากการวิจัยนี้พบว่าครูที่ทำงานในโรงเรียนราษฎร์ และครูที่ทำงานในโรงเรียนรัฐบาล มีความเห็นเกี่ยวกับระเบียบการแต่งกายของนักเรียน และความบกพร่องทางวินัยของนักเรียนแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานที่ผู้วิจัยได้วางไว้ และสอดคล้องกับผลการวิจัยของ บุญกอบ เกตะวันดี (๒๕๐๖ : ๑๕ - ๑๖) และเสงี่ยม อินภิรมย์ (๒๕๐๕ : ๔๓ - ๔๔) พบว่าครูที่ทำงานในโรงเรียนราษฎร์ และครูที่ทำงานในโรงเรียนรัฐบาล มีความคิดเห็นและทัศนคติต่อนักเรียนและความประพฤติของนักเรียนต่างกัน พิจารณาได้จากโรงเรียนรัฐบาลจะต้องยึดถือระเบียบการแต่งกายของนักเรียน ดังที่กระทรวงศึกษาธิการกำหนดไว้ แต่โรงเรียนราษฎร์สามารถที่จะปรับปรุงระเบียบการแต่งกายตามความเหมาะสมของแต่ละโรงเรียนได้ อีกประการหนึ่งก็คือ

กิจการของโรงเรียนราษฎร์ ดำรงอยู่ได้ก็ต้องมีผู้เข้าเรียนจำนวนมาก (พา ไชยเดช, ๒๕๑๔ : ๓) ดังนั้นครูในโรงเรียนราษฎร์จึงไม่อาจช้หนักเรียนให้ประพฤติตามระเบียบมากนัก อันเป็นสาเหตุทำให้หนักเรียนขาดระเบียบวินัย กระทำความผิดบ่อย ๆ (สีปพนันท์ เกตุทัต, ๒๕๑๔ : ๑๗๖) ส่วนครูที่สอนในโรงเรียนรัฐบาลสามารถจะควบคุมให้นักเรียนประพฤติตามระเบียบอย่างเคร่งครัดได้ โดยไม่กระทบกระเทือนต่อกฎระเบียบของโรงเรียน และประการสุดท้ายก็คือ ครูในโรงเรียนราษฎร์มีความสัมพันธ์กับนักเรียนน้อยกว่าครูในโรงเรียนรัฐบาล เนื่องจากครูขาดความรู้ลึกมั่นคงในอาชีพ ส่วนใหญ่อาศัยโรงเรียนเป็นสถานที่พักพิงชั่วคราว หากมีโอกาสที่ดีกว่าก็จะลาออกไป ซึ่งต่างจากครูในโรงเรียนรัฐบาลที่เป็นข้าราชการประจำ มีความรู้ลึกมั่นคงในอาชีพมากกว่า (พา ไชยเดช, ๒๕๑๔ : ๓) สาเหตุต่าง ๆ เหล่านี้ อาจส่งผลให้ครูที่ทำงานในโรงเรียนราษฎร์ และครูที่ทำงานในโรงเรียนรัฐบาลมีความเห็นเกี่ยวกับระเบียบการแต่งกายของนักเรียน และความบกพร่องทางวินัยของนักเรียนแตกต่างกัน

นอกจากนี้ยังพบว่าครูที่ทำงานในโรงเรียนราษฎร์ และครูที่ทำงานในโรงเรียนรัฐบาลมีความเห็นเกี่ยวกับบทบาทของครูที่มีต่อระเบียบโรงเรียน ระเบียบความประพฤติของนักเรียน และการลงโทษนักเรียนผู้ประพฤติผิดระเบียบโรงเรียน แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งขัดแย้งกับสมมุติฐานที่วางไว้ อาจจะเนื่องมาจากครูทั้งในโรงเรียนราษฎร์และโรงเรียนรัฐบาล ยึดระเบียบของกระทรวงศึกษาธิการ เป็นแกนกลางเหมือนกัน และต่างก็มีหน้าที่อบรมสั่งสอนเด็กอย่างใกล้ชิดโดยเฉพาะครูในโรงเรียนต่างจังหวัด เพื่อมุ่งให้เกิดประพฤติตามระเบียบที่ทางโรงเรียนวางไว้ ดังนั้นครูที่สอนในโรงเรียนรัฐบาลและครูที่สอนในโรงเรียนราษฎร์จึงมีความเห็นที่คล้ายคลึงกัน

ความเห็นของครูจำแนกตามเพศ

ครูหญิงและครูชายมีความเห็นเกี่ยวกับการลงโทษนักเรียนผู้ประพฤติผิดระเบียบโรงเรียน และความบกพร่องทางวินัยของนักเรียน แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานที่วางไว้ และสอดคล้องกับผลการวิจัยของ ภูมิเวียง อริยกะบุกร (๒๕๑๓ : ๔๐ - ๔๑)

ได้พบว่า เพศหญิงและเพศชายมีทัศนคติต่อสิ่งที่พบเห็นเหมือน ๆ กัน ทั้งนี้อาจจะเนื่องมาจากครูที่สอนในสถานศึกษาซึ่งตั้งอยู่ในจังหวัดเดียวกัน มีขนบธรรมเนียมประเพณีที่ยึดถือคล้ายคลึงกัน จึงทำให้ครูที่ต่าง เพศกันมีความเห็นเกี่ยวกับการลงโทษนักเรียนผู้ประพฤติผิดระเบียบโรงเรียน และความบกพร่องทางวินัยของนักเรียนไม่แตกต่างกัน

ผลจากการวิจัยพบว่า ครูหญิงและครูชายมีความเห็นเกี่ยวกับบทบาทของครูที่มีต่อระเบียบโรงเรียน ระเบียบการแต่งกายของนักเรียน และระเบียบความประพฤติของนักเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของบุตทอน เกตะวันดี (๒๕๐๖ : ๑๕ - ๑๖) และเสถียร วินิกรมย์ (๒๕๐๕ : ๔๓ - ๔๔) ที่พบว่า ครูที่ต่าง เพศกันมีทัศนคติต่อนักเรียนแตกต่างกัน อาจจะเป็นเพราะผู้ชายไทยจะตัดสินสิ่งต่าง ๆ ด้วยเหตุผล ส่วนผู้หญิงเป็นพวกที่ค่อนข้างหัวเก่า พยายามรักษานขนบธรรมเนียมประเพณีและคุณค่าต่าง ๆ ของสังคมไว้ (Barry, 1967 : 56) โดยเฉพาะอย่างยิ่งครูหญิงมีความเห็นว่าระเบียบการแต่งกาย และระเบียบความประพฤติของนักเรียนที่กำหนดขึ้นนั้นมีความเหมาะสมจึงมักจะเข้าไปมีบทบาทในระเบียบโรงเรียน เช่น ตักเตือน อบรม แกล้วกษาให้เด็กอยู่ในระเบียบโรงเรียนอย่างเคร่งครัดกว่าครูชาย

ความเห็นของครูจากแนกตามหน้าที่ของครูในโรงเรียน

ผลจากการวิจัยพบว่า ความเห็นเกี่ยวกับบทบาทของครูที่มีต่อระเบียบโรงเรียน ครูที่ทำหน้าที่ฝ่ายวิชาการ และครูที่ทำหน้าที่ฝ่ายปกครอง ครูที่ทำหน้าที่ฝ่ายวิชาการ และครูที่ทำหน้าที่ฝ่ายบริหาร มีความเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่วางไว้ ทั้งนี้จากความเห็นของ แมกเค (Mackay, 1966 : 57 - 58) ได้กล่าวไว้ว่า ผู้ทำหน้าที่ฝ่ายบริหารในโรงเรียนคือครูใหญ่ เป็นคนดำเนินการให้ครูและบุคคลอื่นภายในโรงเรียนปฏิบัติงานให้บรรลุผลตามเป้าหมายของโรงเรียน แต่โอกาสในการสนิทสนมกับเด็กอาจมีน้อยกว่าครูที่ทำหน้าที่ฝ่ายวิชาการ ซึ่งทำการสอนมีเวลาใกล้ชิดกับเด็ก รู้จักเด็ก โดยเฉพาะอย่างยิ่งครูฝ่ายวิชาการบางคนก็เป็นครูประจำชั้นอีกด้วย แต่ถึงอย่างไรก็ตามหน้าที่ความรับผิดชอบในชั้น

ดูแลควบคุมกำกับดูแลความประพฤติของ เด็กก็ เป็นหน้าที่โดยตรงของครูที่ทำหน้าที่ฝ่ายปกครอง ซึ่งอาจ เป็นสาเหตุหนึ่งส่งผลให้ครูที่ทำหน้าที่ฝ่ายวิชาการและครูที่ทำหน้าที่ฝ่ายปกครองมีความเห็นเกี่ยวกับบทบาทของครูที่มีต่อระเบียบโรงเรียนแตกต่างกัน

ความเห็นของครูเกี่ยวกับระเบียบการแต่งกาย พบว่า ครูที่ทำหน้าที่ฝ่ายปกครองและครูที่ทำหน้าที่ฝ่ายบริหารมีความเห็นที่แตกต่างกัน ทั้งนี้อาจจะเนื่องมาจากครูที่ทำหน้าที่ฝ่ายบริหารส่วนมากจะเคร่งครัดให้แม้ไปตามระเบียบที่กระทรวงศึกษาธิการกำหนดไว้ (บรรเทา กิตติศักดิ์, ๒๕๑๐ : ๓๐) โดยไม่คำนึงถึงเด็กผู้ซึ่งจะต้องปฏิบัติตามระเบียบ แต่ครูที่ทำหน้าที่ฝ่ายปกครองมีโอกาสใกล้ชิดกับเด็ก เข้าใจเด็กมากกว่าฝ่ายบริหาร ก็อาจจะไม่เคร่งครัดเกี่ยวกับระเบียบการแต่งกาย นอกจากนี้ยังพบว่า ครูที่ทำหน้าที่ฝ่ายธุรการ เมื่อนำมาเปรียบเทียบกับครูที่ทำหน้าที่ฝ่ายวิชาการ ครูที่ทำหน้าที่ฝ่ายปกครอง และครูที่ทำหน้าที่ฝ่ายบริหาร มีความเห็นเกี่ยวกับระเบียบความประพฤติของนักเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ อาจจะเนื่องมาจาก ครูที่ทำหน้าที่ฝ่ายธุรการไม่ได้มีความรับผิดชอบโดยตรงในการควบคุม ดูแล ควบคุมเกี่ยวกับความประพฤติของ เด็ก สำหรับครูที่ทำหน้าที่ฝ่ายอื่น ๆ เมื่อนำมาเปรียบเทียบกันแล้วพบว่า มีความเห็นเกี่ยวกับระเบียบการแต่งกายและระเบียบความประพฤติของนักเรียนคล้ายคลึงกัน ซึ่งแสดงให้เห็นว่าครูเหล่านี้ มีความเห็นว่ระเบียบความประพฤติ และระเบียบการแต่งกายของนักเรียน ทั้งที่กระทรวงศึกษาธิการกำหนดไว้นั้นมีความเหมาะสม และยังคงใช้ได้กับสภาพปัจจุบัน ทั้งนี้อาจจะเนื่องมาจากกลุ่มตัวอย่างได้คำตอบที่ไม่เป็นความรู้สึกอันแท้จริงของตน แต่ยึดเอาระเบียบของโรงเรียนเป็นหลักประการหนึ่ง และอีกประการหนึ่งก็คือ โรงเรียนที่อยู่ในจังหวัดห่างไกลจะยึดมั่นในระเบียบอย่างเคร่งครัด (โสภกา ชูพิกุลชัย, ๒๕๑๕ : ๖๗) โอกาสที่จะรับวัฒนธรรมจากสังคมอื่นจึงมีน้อย ดังนั้นจึงส่งผลให้ครูมีความเห็นว่ระเบียบที่กำหนดขึ้นนั้นมีความเหมาะสม

เมื่อเปรียบเทียบความเห็นของครูเกี่ยวกับการลงโทษนักเรียนที่ประพฤติผิดระเบียบโรงเรียน ระหว่างกลุ่มครูที่ทำหน้าที่คณะฝ่าย พบว่า ไม่มีความแตกต่างที่เลย ซึ่งอาจเนื่องจากครูส่วนใหญ่มีความเห็นที่สอดคล้องกันว่าควรมีการลงโทษสถานเบา ก่อน แล้วจึงค่อยเพิ่มการลงโทษสถานหนักยิ่งขึ้น ตามลักษณะของความผิด ซึ่งสอดคล้องกับความเห็นของ พณีส หันนาถิ่นทร์

(๒๕๑๓ : ๒๑๑, - ๒๑๒) และ ชำรง บัวทวี (๒๕๐๖ : ๑๔๓ - ๑๖๒)

ผลจากการศึกษาความเห็นของครูเกี่ยวกับความบกพร่องทางวินัยของนักเรียน เมื่อนำความเห็นของครูที่ทำหน้าที่ฝ่ายวิชาการ เปรียบเทียบกับครูที่ทำหน้าที่ฝ่ายบริหาร และฝ่ายธุรการ พบว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งทั้งนี้อาจเนื่องจากครูฝ่ายวิชาการได้มีโอกาสใกล้ชิดกับเด็ก จึงได้พบเห็นและรับรู้เกี่ยวกับการกระทำผิดของเด็กด้วยตัวเอง ส่วนครูฝ่ายบริหาร เพียงแต่รับรายงานจากครูประจำชั้น ครูแนะแนว หรือครูฝ่ายปกครอง (ผจงวาทิ วายวานนท์, ๒๕๐๒ : ๑๔) และครูฝ่ายธุรการก็เช่นกัน คือเพียงแต่รู้ว่าเด็กกระทำความผิดโดยทราบจากครูฝ่ายอื่น ๆ อีกทอดหนึ่ง จึงอาจเป็นสาเหตุให้ความเห็นต่อความบกพร่องทางวินัยต่างกัน แต่เมื่อเปรียบเทียบระหว่างครูที่ทำหน้าที่ฝ่ายปกครองกับครูที่ทำหน้าที่ฝ่ายบริหาร และครูที่ทำหน้าที่ฝ่ายธุรการ ก็พบว่า มีความเห็นเกี่ยวกับความบกพร่องทางวินัยของนักเรียนแตกต่างกันด้วย ทั้งนี้อาจจะเนื่องจากครูฝ่ายปกครองมีหน้าที่รับผิดชอบเกี่ยวกับเด็กที่กระทำความผิดโดยตรง (กรมการฝึกหัดครู, ๒๕๐๒ : ๑๖) มีความสนิทสนมเข้าใจในตัวเด็กมากกว่าครูฝ่ายบริหาร และฝ่ายธุรการ อีกอย่างหนึ่งก็คือครูฝ่ายปกครอง ประสานงานร่วมกับผู้ปกครอง และครูแนะแนว จึงทำให้มีโอกาสรู้ว่าเด็กในโรงเรียนที่คนสอนหาความผิดอะไรมากที่สุด สาเหตุเหล่านี้ส่งผลให้ครูที่ทำหน้าที่ฝ่ายปกครองมีความเห็นเกี่ยวกับความบกพร่องทางวินัยของนักเรียน แตกต่างจากครูที่ทำหน้าที่ฝ่ายบริหาร และครูที่ทำหน้าที่ฝ่ายธุรการ

ความเห็นของครูว่าแนกตามชนิดโรงเรียน

ผลจากการวิจัยพบว่า ครูที่สอนในโรงเรียนชาย มีความเห็นเกี่ยวกับบทบาทของครูที่มีต่อระเบียบโรงเรียน แตกต่างจากครูที่สอนในโรงเรียนหญิง และครูที่สอนในโรงเรียนสหศึกษา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากครูที่สอนในโรงเรียนหญิงมีโอกาสใกล้ชิดกับเด็กหญิง ซึ่ง โจนส์ (Jonos, 1967 : 39 - 45) ได้กล่าวไว้ว่า สังคมมักจะเข้มงวดมากขึ้นกับความประพฤติของเด็กหญิงมากกว่าเด็กชาย และจากผลการวิจัยของ ภุมเรียง ขวัญกะบุกร (๒๕๑๓ : ๔) พบว่า เด็กหญิงมีความยึดมั่นในขนบธรรมเนียม และระเบียบของสังคมสูงกว่าเด็กชาย ฉะนั้นหากเราลองปล่อยให้ครูที่สอนในโรงเรียนหญิงต้องเข้าไปมีบทบาทต่อระเบียบโรงเรียน เช่น มีการกล่าวตักเตือน อบรม สั่งสอน และเคร่งครัดต่อระเบียบโรงเรียน ยิ่งกว่าครูที่สอนในโรงเรียนชาย แต่อย่างไรก็ตาม จากการศึกษาของ ฮาร์ทซอร์น, เมย์ และมอลเลอวี (๑๙๕๔ , ๑๐๕๕ - ๑๑๐๐) พบว่า เด็กชายมีการควบคุมตนเองน้อยกว่าเด็กหญิง และยังมีแนวโน้มที่จะฝ่าฝืนระเบียบวินัยต่าง ๆ มากกว่าเด็กหญิงด้วย ดังนั้นครูที่สอนในโรงเรียนชายก็พบกับสภาพของเด็กต่างจากในโรงเรียนหญิง ยิ่งครูที่สอนในโรงเรียนสหศึกษาต้องพบกับเด็กวัยรุ่นทั้งสองเพศในขณะเดียวกัน ก็อาจจะส่งผลให้ครูมีความเห็นเกี่ยวกับบทบาทของครูที่มีต่อระเบียบโรงเรียน แตกต่างจากครูที่สอนในโรงเรียนชาย

ครูที่สอนในโรงเรียนชาย ครูที่สอนในโรงเรียนหญิง และครูที่สอนในโรงเรียนสหศึกษา มีความเห็นเกี่ยวกับระเบียบการแต่งกายของนักเรียน และการลงโทษนักเรียนที่ประพฤติกผิดระเบียบโรงเรียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะว่า ครูในโรงเรียนแต่ละชนิดใกล้ชิดกับสภาพของเด็กแตกต่างกัน ถ้าเป็นครูที่สอนในโรงเรียนชาย ก็พบกับเด็กชายที่มักจะฝ่าฝืนระเบียบบ่อย ๆ (ประเสริฐ กันตกุล, ๒๕๑๓ : ๒๕๖) การลงโทษนักเรียนชายก็น่าจะใช้สถานหนักกว่านักเรียนหญิง ถ้าเป็นครูที่สอนในโรงเรียนหญิงก็พบกับเด็กหญิงที่ค่อนข้างจะเรียบร้อย ไม่ค่อยฝ่าฝืนระเบียบ (ภุมเรียง ขวัญกะบุกร, ๒๕๑๓ : ๔) ส่วนครูที่สอน

ในโรงเรียนสหศึกษาก็มีโอกาสพบกับเด็กทั้งสองเพศ ทั้งนี้สาเหตุเหล่านี้อาจจะส่งผลให้ครูที่สอนในโรงเรียนต่างชนิดกัน มีความเห็นแตกต่างกันไปด้วย

นอกจากนี้ผลการวิจัยยังพบว่า ครูที่สอนในโรงเรียนชาย ครูที่สอนในโรงเรียนหญิง และครูที่สอนในโรงเรียนสหศึกษา มีความเห็นเกี่ยวกับระเบียบความประพฤติของนักเรียน และความบกพร่องทางวินัยของนักเรียนแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ อาจจะเนื่องจากครูส่วนใหญ่ที่สอนในโรงเรียนจังหวัดเดียวกัน ได้รับอิทธิพลจากขนบธรรมเนียม ประเพณีต่าง ๆ ของท้องถิ่น ซึ่งส่งผลให้มีความคิดเห็นคล้ายคลึงกัน และนอกจากนี้ทั้งในโรงเรียนชาย โรงเรียนหญิง และโรงเรียนสหศึกษา ใช้ระเบียบของกระทรวงศึกษาธิการเป็นหลัก ดังนั้นครูที่สอนในโรงเรียนเหล่านี้ จึงมุ่งอบรมสั่งสอนและตักเตือนนักเรียนให้ประพฤติตนตามระเบียบที่กำหนดไว้

ข้อเสนอแนะ

๑. การที่จะให้ครูต่างวัย ต่างระดับการศึกษา ต่างหน้าที่ ทั้งชายและหญิง ได้มีส่วนร่วมแสดงความคิดเห็นในการกำหนดระเบียบของโรงเรียน
๒. ในการพิจารณาลงโทษเด็กที่กระทำความผิด หรือฝ่าฝืนระเบียบโรงเรียน การที่จะให้ครูซึ่งเป็นตัวแทนจากกลุ่มครูที่ทำหน้าที่ฝ่ายต่าง ๆ ในโรงเรียนประชุมร่วมกันกับครูฝ่ายปกครอง และครูแนะแนว เพื่อรับฟังความคิดเห็นที่แตกต่างกัน อันจะได้นำมาประกอบการพิจารณาก่อนที่จะลงโทษนักเรียนตามกรณีของความผิด
๓. เมื่อเกิดกรณีทำผิดระเบียบ ครูควรจะใช้วิธีใดตามสาเหตุและลงโทษสถานเบาดีกว่ากล่าวตักเตือนก่อน การลงโทษด้วยการเขียน และทำทัณฑ์บนนั้น ใช้ในกรณีที่เป็นการผิดที่ร้ายแรงขั้นต่อไป ส่วนโทษสถานหนักคือไล่ออกและตัดชื่อออก ใช้เมื่อเป็นการผิดที่ร้ายแรงมาก และการเป็นมติของครูหลายฝ่ายร่วมกัน

๔. ความที่กระทรวงศึกษาธิการ เป็นฝ่ายกำหนดระเบียบต่าง ๆ ของโรงเรียนชั้นนั้น การที่จะให้ครูเข้าใจมีส่วนร่วมด้วย เพราะครูเป็นผู้ที่ใกล้ชิดเด็ก ย่อมเข้าใจในตัวเด็ก และเห็นข้อบกพร่องต่าง ๆ ของเด็ก ยิ่งกว่านั้นครูยังเกี่ยวข้องโดยตรง ก็เป็นผู้รักษาระเบียบ ด้วยวิธีการอบรม สั่งสอน ว่ากล่าวตักเตือน และลงโทษ เพื่อแก้ไขข้อประพฤติตน เป็นไปตามระเบียบวินัยที่วางไว้

ข้อเสนอแนะในการทำการวิจัยต่อไป

๑. ในการศึกษาเปรียบเทียบกลุ่มตัวแปรต่าง ๆ นั้น ไม่ควรที่จะให้ตัวแปรมากเกินไป แต่ศึกษาให้ล่งลงไปได้แตกต่างกันในเรื่องใดบ้าง โดยศึกษากับกลุ่มตัวอย่างอื่น ๆ หรือนำมา เปรียบเทียบกับระหว่างกลุ่มตัวอย่างในจังหวัดพระนคร และต่างจังหวัด จะทำให้ข้อมูล ที่กว้างขวางยิ่งขึ้น

๒. แบบสอบถามซึ่งเป็นเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลนั้น ควรจะสร้างแบบสอบถาม ชนิดอื่น ๆ ที่สามารถช่วยๆ ให้ครูตอบความรู้สึกที่แท้จริงออกมาให้มากกว่านี้ เพื่อหลีกเลี่ยงการบิดเบือน ในระเบียบที่บังคับใจอยู่

๓. ควรที่จะมีการศึกษาเรื่องนี้กับกลุ่มตัวอย่างในสถานศึกษาระดับอื่น ๆ เช่น ระดับ ประถมศึกษา และระดับอุดมศึกษา เป็นต้น เพื่อจะได้ทราบข้อมูลเกี่ยวกับระดับการศึกษานั้น ๆ ซึ่งอาจนำมาเป็นส่วนหนึ่งในการพิจารณาสร้างระเบียบที่เหมาะสม

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

กรรมการดำเนินงานเกี่ยวกับครูผู้ปกครอง, คณะ เอกสารคู่มือครูผู้ปกครอง

โครงการพัฒนาการศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ๒๕๐๔, ๔๕ หน้า.

กาญจนา หาสีตะพันธ์ "วินัยในตนเอง" ชุมนุมทางวิชาการ กรมสามัญศึกษา

โรงพิมพ์คุรุสภา ๒๕๑๐, ๓๐๖ หน้า.

กานหา ณ ถลาง "จิตวิทยาและการเลี้ยงดูเด็ก" บทความแนะแนวการศึกษาและอาชีพฉบับ ๗

โรงพิมพ์คุรุสภา ๒๕๐๔, ๔๕ หน้า.

(๑) ชำรง บัวศรี หลักการศึกษ แพรววิทยา ๒๕๐๖, ๓๓๔ หน้า.

นิคม ตั้งกะพิกพ การศึกษาเปรียบเทียบบุคลิกภาพความเกรงใจและความคิดสร้างสรรค์

ของนักเรียนวัยรุ่นที่มาจากครอบครัวไทยและจีน ปรินิพนธ์ กศ.ม.

วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร ๒๕๑๖, ๑๒๕ หน้า.

บุญกอบ เกตะวันที, ทัศนคติของครูต่อนักเรียน ปรินิพนธ์ กศ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา

ประสานมิตร ๒๕๐๕, ๔๐ หน้า.

ประสาธ หลักศิลา ปัญหาสังคม โรงพิมพ์ก้าวหน้า ๒๕๐๔, ๓๐๔ หน้า.

พนัส หันนาคินทร์ หลักการบริหารโรงเรียน ไทวันพานิช ๒๕๑๓, ๒๗๒ หน้า.

กุมเรียง อริยกะบุตร การเปลี่ยนแปลงจารีตประเพณีของบุคคลต่างรุ่นและมีสภาพแวดล้อม

ทางสังคมต่างกัน ปรินิพนธ์ คบ. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ๒๕๑๓, ๔๔ หน้า.

มัลลิกา เกาพิจิตร หลักการควบคุมชั้น โรงพิมพ์คุรุสภา ๒๕๐๖, ๖๑ หน้า.

วารินทร์ ม่วงสุวรรณ ความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูแบบได้ความรักและความคุม

ความเอื้อเฟื้อและวินัยทางสังคม ปรินิพนธ์ กศ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา

ประสานมิตร ๒๕๑๗, ๑๔๔ หน้า.

วิชาการ, กรม รายงานการวิจัยทางการศึกษา โรงพิมพ์คุรุสภา ๒๕๑๕, ๘๕ หน้า.

วิรุพ ธิ์ วิเชียรโชติ "สังคมไทยสัมพันธ์กับการพัฒนาประเทศ" วารสารจิตวิทยา
สมาคมจิตวิทยาแห่งประเทศไทย ๒๕๑๓, ๕๕ หน้า.

สมควร อภัยพันธ์ เอกสารประกอบการเรียนวิชาจิตวิทยาการศึกษา คณะวิชาการศึกษา
วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร ๒๕๐๙, ๒๔๔ หน้า.

สนั่น สุมิตร วินัยเป็นปัจจัยสำคัญที่ก่อให้เกิดความมั่นคงปลอดภัยของชาติ
โรงพิมพ์คุรุสภา ๒๕๐๕, ๖๐ หน้า.

สุชา จันทน์เฒ จิตวิทยาเด็ก แพรววิทยา ๒๕๑๖, ๒๓๔ หน้า.

อานนท์ อภาภิรมย์ มนุษย์กับสังคม : สังคมและวัฒนธรรม โรงพิมพ์บำรุงนุกุลกิจ
๒๕๑๕, ๒๔๕ หน้า.

เสงี่ยม อภิภิรมย์, ร.ท. การสำรวจความคิดเห็นของครูเกี่ยวกับเนื้อหาทางพฤติกรรมของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ในจังหวัดพระนครศรี
อยุธยา กศ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร ๒๕๐๓, ๔๔ หน้า.

โสภณ รุทธิกุลชัย จิตวิทยาสังคม โรงพิมพ์คุรุสภา ๒๕๑๔, ๒๓๖ หน้า.

Bedard, Joseph Donald, "Written Discipline in California High School"

Dissertation Abstract 25 : 3338, October - December, 1964.

Caladara, Arthur P., editor, Educational Psychology, Dryden Press, Inc., New York, 1955, 174 pp.

Donahue, George T., Teaching the Troubled Child, The Free Press, New York, 1968, 202 pp.

Ferguson, George A., Statistical Analysis in Psychology and Education, Mc Graw - Hill Book Company, New York, 1966, 466 pp.

Garrott, Henry E., Statistics in Psychology and Education, David Mackay Company Inc., 1962, 478 pp.

Guilford, J.P., Fields of Psychology, D. Von Nostrand Company, Inc., New York, 1955, 440 pp.

Jersild, Arthur Thomas, Child Psychology, Englewood Cliffs, N.J., Prentice - Hall, 1960, 506 pp.

Jones, Estner M. Lloyd, Social and Cultural Foundations of Guidance a Source Book, edited by Esther M. Lloyd Jones and Norah Poschau, New York, 1967, 643 pp.

Larson, Knute G. and Karpas Melvin R., Effective Secondary School Discipline, Prentice - Hall, 1963, 206 pp.

Lindquist, E.F., Design and Analysis of Experiment in Psychology and Education, Houghton Mifflin, Boston, 1956, 398 pp.

Mc Nemar, Quinn, Psychological Statistics, John Wiley and Sons, Inc., New York, 1959, 408 pp.

Mitchell John O., "A Study of teachers' and Mental Hygienists' Ratings of Certain Behavior Problems of Children" Journal of Educational Research", 36 : 292 - 307, December, 1942.

Sheviakov, George V. and Redl Fritz, Discipline For Today's Children and Youth, Association For Supervision and Curriculum Development, Washington D.C., 1956, 64 pp.

Stanley, William Oliver, Social Foundation of Education, Dryden Press, New York, 1955, 638 pp.

Wickman, E.K., Children's Behavior and Teachers Attitudes, Dryden Press, Inc., New York, 1950.

Williamson, Edmund Griffith, "The Fusion of Discipline and Counseling", The Personnel And Guidance Journal 5 : 74 - 79, October, 1955.

การคำนวณ

ภาคผนวก ก.

ตาราง ๒๘ แสดงค่าอ่านจําแนกเป็นรายข้อของแบบสอบถามวัดความเห็นของครู
เกี่ยวกับบทบาทของครูที่มีต่อระเบียนโรงเรียน

ข้อที่	ค่าอ่านจําแนก	ข้อที่	ค่าอ่านจําแนก
๑	๒.๔๖๖๖ **	๘	๑.๘๘๕๕ *
๒	๒.๑๓๘๘ *	๙	๒.๒๑๔๒ *
๓	๑.๙๖๖๗ *	๑๐	๒.๕๕๖๖ **
๔	๑.๗๖๒๕ *	๑๑	๒.๐๒๔๒ *
๕	๑.๙๐๒๖ *	๑๒	๒.๔๕๒๖ **
๖	๑.๙๕๔๕ *	๑๓	๒.๑๑๒๒ *
๗	๒.๐๐๒๑ *	๑๔	๒.๑๒๒๔ *

* $t < .๐๕$

** $t < .๐๑$

ตาราง ๒๕ แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อของแบบสอบถามวัดความเห็นของครู
เกี่ยวกับระเบียบการแต่งกายของนักเรียน

ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนก	ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนก
๑	๒.๕๑๒๕ **	๘	๑.๘๒๕๖ *
๒	๒.๖๐๒๒ **	๑๐	๑.๕๒๘๐ *
๓	๒.๓๐๐๒ *	๑๑	๒.๐๘๕๕ *
๔	๒.๒๕๒๕ *	๑๒	๒.๐๘๒๔ *
๕	๒.๒๒๒๒ *	๑๓	๒.๕๒๘๓ **
๖	๒.๐๑๒๑ *	๑๔	๒.๐๐๒๑ *
๗	๑.๕๐๒๕ *	๑๕	๑.๘๒๕๔ *
๘	๑.๗๕๒๕ *	๑๖	๒.๐๐๐๐ *

* t < '๐.๐๕'
 ** t < '๐.๐๑'

ตาราง ๓๐ แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อของแบบสอบถามวัดความเห็นของครู
เกี่ยวกับระเบียบความประพฤติของนักเรียน

ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนก	ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนก
๑	๒.๕๐๐๐**	๘	๒.๐๐๒๖ *
๒	๓.๘๐๐๐**	๙	๒.๕๒๘๕ **
๓	๒.๒๖๒๒ *	๑๐	๑.๕๒๘๐ *
๔	๑.๕๕๒๕ *	๑๑	๓.๐๐๐๐ *
๕	๑.๙๕๒๘ *	๑๒	๒.๑๕๕๖ *
๖	๑.๘๕๒๕ *	๑๓	๒.๒๕๒๖ *
๗	๑.๕๒๘๐ *	๑๔	๑.๘๒๘๐ *

* $t < .05$
 ** $t < .01$

ตาราง ๓๑ แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายชื่อของแบบสอบถามวัดความเห็นของครู
เกี่ยวกับการรณรงค์ให้นักเรียนผู้ซึ่งมีพฤติกรรมระเบียบโรงเรียน

ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนก	ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนก
๑	๒.๒๑๑๑ *	๑๐	๑.๕๒๗๐ *
๒	๒.๒๐๒๑ *	๑๑	๒.๐๐๐๑ *
๓	๒.๒๐๐๐ *	๑๒	๒.๑๒๕๓ *
๔	๑.๕๕๒๓ *	๑๓	๑.๕๒๕๐ *
๕	๑.๕๐๒๒ *	๑๔	๑.๕๕๔๐ *
๖	๒.๐๒๕๑ *	๑๕	๑.๕๖๒๐ *
๗	๒.๑๔๖๓ *	๑๖	๑.๕๒๐๐ *
๘	๒.๑๒๔๔ *	๑๗	๑.๕๒๒๐ *
๙	๑.๕๒๕๖ *	๑๘	๑.๕๐๐๐ *

* t < .๐๕

** t < .๐๑

ตาราง ๓๒ แสดงค่าอ่านจําแนกเป็นรายข้อของแบบสอบถามวัดความเห็นของครู
เกี่ยวกับความบกพร่องทางวินัยของนักเรียน

ข้อที่	ค่าอ่านจําแนก	ข้อที่	ค่าอ่านจําแนก
๑	๓.๒๕๒๔ **	๑๑	๑.๙๐๒๕ *
๒	๕.๑๖๕๒ **	๑๒	๑.๘๐๒๔ *
๓	๑.๙๘๕๖ *	๑๓	๑.๘๕๕๖ *
๔	๒.๙๖๕๒ **	๑๔	๑.๘๐๒๖ *
๕	๒.๘๐๐๐ **	๑๕	๑.๙๒๔๕ *
๖	๒.๒๐๐๑ *	๑๖	๒.๐๒๒๕ *
๗	๒.๗๐๐๐ *	๑๗	๒.๑๑๒๔ *
๘	๒.๕๐๒๑ **	๑๘	๑.๙๒๔๔ *
๙	๒.๕๐๒๑ **	๑๙	๒.๐๐๒๑ *
๑๐	๒.๙๐๐๐ **	๒๐	๑.๙๘๕๖ *

* t < .๐๕

** t < .๐๑

နာမနာမူ န.

เรียน คุณครูทุกท่าน

ภาพเจ้าความไร้ซึ่งจะขอสำรวจความคิดเห็นของท่านที่มีต่อระเบียบของโรงเรียน
เพื่อให้เป็นข้อมูลในการวิจัยเรื่อง "การศึกษาปัญหาทางวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น
ในทัศนะของครู ในจังหวัดนครศรีธรรมราช" ซึ่งผลจากการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้จะได้นำเสนอข้อ
เกี่ยวข้องกับการกำหนดระเบียบของโรงเรียน เพื่อใช้ประกอบการพิจารณาแก้ไขปรับปรุง
เปลี่ยนแปลงระเบียบได้เหมาะสมกับสภาพการณ์ในปัจจุบัน จึงขอความร่วมมือจากคุณครู
ทุกท่าน ในการตอบแบบสอบถาม โดยไม่ต้องคำนึงว่าสิ่งที่ท่านตอบจะขัดแย้งกับระเบียบของ
โรงเรียนหรือไม่ ขอให้ออกมาในสิ่งที่ตรงกับความรู้สึก ความคิด ความต้องการ
ที่แท้จริงของท่านเท่านั้น และโปรดเขียนชื่อของท่านลงในแบบสอบถามฉบับนี้ หวังว่าคงได้รับความ
ร่วมมือจากท่านเป็นอย่างดี.

ศุภวดี ภูวงศ์

นิสิตปริญญาโทปีที่ ๒ สาขาการแนะแนว

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

คำชี้แจงในการตอบแบบสอบถาม

แบบสอบถามฉบับนี้ทั้งหมด ๕ ตอน คือ

- ตอนที่ ๑ แบบสอบถามเกี่ยวกับรายละเอียดส่วนตัวของท่าน มี ๕ ข้อ
- ตอนที่ ๒ แบบสอบถามเกี่ยวกับความเห็นของครูเกี่ยวกับบทบาทของครูที่มีต่อ
ระเบียบโรงเรียน ปี ๑๔ ข้อ
- ตอนที่ ๓ แบบสอบถามเกี่ยวกับความเห็นของครูเกี่ยวกับระเบียบการแต่งกาย
ของนักเรียน มี ๑๖ ข้อ และความเห็นของครูเกี่ยวกับระเบียบ
ความประพฤติของนักเรียน ปี ๑๔ ข้อ
- ตอนที่ ๔ แบบสอบถามเกี่ยวกับความเห็นของครูเกี่ยวกับการลงโทษนักเรียน
ผู้ซึ่งประพฤติผิดระเบียบโรงเรียน ปี ๑๔ ข้อ
- ตอนที่ ๕ แบบสอบถามเกี่ยวกับความเห็นของครูเกี่ยวกับความบกพร่องทางวินัย
ของนักเรียน มี ๒๐ ข้อ

ขอให้ท่านทำสิ่งทุกก่อนลงมือทำแบบสอบถาม

ตอนที่ ๑

กำลังให้ท่านเขียนเครื่องหาย ☒ ลงใน ☐ หน้าหัวข้อที่เป็นภาพจริง ๆ
ของท่าน และเส้นค่าลงในช่องว่างที่เว้นไว้

๑. เพศ ☐ ชาย
☐ หญิง
๒. อายุ ☐ ๒๑ - ๔๐ ปี
☐ ๔๑ - ๖๐ ปี
๓. ระดับการศึกษา ☐ต่ำกว่าปริญญา
☐ปริญญาตรีขึ้นไป
๔. หลักสูตรในโรงเรียนซึ่งได้รับแต่งตั้ง
☐ ฝ่ายปกครอง
☐ ฝ่ายวิชาการ
☐ ฝ่ายบริหาร
☐ ฝ่ายธุรการ

๕. ท่านเป็นครูในโรงเรียน

๕.๑

- ☐ โรงเรียนชาย
☐ โรงเรียนหญิง
☐ โรงเรียนสหศึกษา

๕.๒

- ☐ โรงเรียนราษฎร์
☐ โรงเรียนรัฐบาล

๑๑๑๑๑

ข้อหา	เป็น ประจำ	บ้าง ครั้ง	นาน ครั้ง	ไม่เคย เลย
๑. ข้าราชการรวมประชุมกับคณะครูใน โรงเรียนเกี่ยวกับการกำหนดระเบียบ การแต่งกายของนักเรียน				
๒. เมื่อทางโรงเรียนกำหนดระเบียบการ แต่งกายของนักเรียนที่ใหม่ ข้าราชการ จึงเกิดการแสดงออกของนักเรียนต่อ ระเบียบใหม่นี้				
๓. ข้าราชการมีโอกาสแสดงความคิดเห็นต่อ ที่ประชุม เมื่อมีการพิจารณาของนักเรียน ที่ไว้ในระเบียบ				
๔. ข้าราชการมีมติขอเร่งรัดการดูแลความ- ประพฤติของนักเรียนแต่ละ ๆ กับงานทาง ด้านการสอน				
๕. ข้าราชการมีโอกาสแสดงความชัดเจนเกี่ยวกับ ระเบียบ การลงโทษนักเรียนในที่ประชุม				
๖. ทุกครั้งที่มีการกำหนดระเบียบของโรงเรียน ข้าพเจ้ามีความสนใจอ่านระเบียบเหล่านี้				

ข้อความ	เป็น ประจำ	บ่อย ๆ	บาง ครั้ง	นาน ๆ ครั้ง	ไม่เคย เลย
๗. ผู้บริหารจะปล่อยโอกาสให้คณะครูแสดงความ คิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องระเบียบของโรงเรียนได้ อย่างเต็มที่					
๘. ข้าพเจ้าให้ความร่วมมือแก่ครูฝ่ายปกครองและ ผู้บริหาร เมื่อมีการชี้แจงเกี่ยวกับระเบียบของ โรงเรียน					
๙. ข้าพเจ้าให้โอกาสแก่นักเรียนพิจารณาโทษที่ควร จะได้รับจากการกระทำผิดแล้วจึงลงโทษ นักเรียนตามนั้น					
๑๐. ข้าพเจ้าจะพิจารณาชมรมซึ่งความคิดเห็นของ นักเรียน					
๑๑. ข้าพเจ้าเรียกนักเรียนเข้าพบเป็นการส่วนตัว เพื่อซักเสาะในเรื่องความประพฤติหรือการ แต่งกาย					
๑๒. ถ้าข้าพเจ้ามีโอกาสนัดประชุมนักเรียนข้าพเจ้าจะ พิจารณาว่าควรตักเตือนให้ปฏิบัติอยู่ในระเบียบ ของโรงเรียน					
๑๓. ข้าพเจ้ามีโอกาสดูแลความกตัญญูในการเข้า ร่วมประชุมกับนักเรียนเมื่อมีการอภิปรายถึง ระเบียบของโรงเรียน					
๑๔. ข้าพเจ้าเขียนรายงานการประพฤติของ นักเรียนลงในสมุดพกตามความเป็นจริงของ นักเรียนตามที่ข้าพเจ้าสังเกตเห็น					

ตอนที่ ๓

คำสั่ง ให้ท่านเขียนเครื่องหมาย X ลงในช่องว่างความแตกต่าง ตามที่ท่านเห็นว่า มีความสอดคล้องกับข้อความนี้

ตัวอย่างการตอบ

ข้อความ	เห็นด้วยมากที่สุด	เห็นด้วยมาก	เห็นด้วย	ไม่ค่อยเห็นด้วย	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง
๑. นักเรียนชายสวมกางเกงขายาวมาเรียนหนังสือได้		X			

เมื่ออ่านข้อความแล้ว ก็พิจารณาว่าท่านมีความเห็นเกี่ยวกับข้อความนั้นมากน้อยเพียงใด

ความหมายของมาตราส่วน

เห็นด้วยมากที่สุด	หมายถึง	การทำงานเห็นวาระ เป็นมันเหมาะ สมมากที่สุด
เห็นด้วยมาก	หมายถึง	การทำงานเห็นวาระ เป็นมันเหมาะ สมมาก
เห็นด้วย	หมายถึง	การทำงานเห็นวาระ เป็นมันเหมาะสม
ไม่ค่อยเห็นด้วย	หมายถึง	การทำงานเห็นวาระ เป็นมันไม่ค่อยเหมาะสม
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	หมายถึง	การทำงานเห็นวาระ เป็นมันไม่เหมาะสมมากที่สุด

๓.๑ ระเบียบการแต่งกายของนักเรียน

ข้อความ	เห็นด้วย มากที่สุด	เห็นด้วย มาก	เห็นด้วย ปานกลาง	ไม่เห็นด้วย เท่าใด	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง
๑. นักเรียนหญิงนุ่งกระโปรงสีหรือยาวถึงข้อเข่า แต่ความสูงของการนุ่งควรวางงาม					
๒. นักเรียนหญิงจรรยาจะนุ่งกระโปรงสีอื่นนอกจาก สีกรมท่าและสีค่ามาเรียนหนังสือได้					
๓. นักเรียนชายสวมกางเกงขาสั้นสีทึบ					
๔. ให้สวมเสื้อวอแบ่น ๆ แต่สีพาดำโรงเรียน					
๕. นักเรียนชายสวมกางเกงขากว้างเท่าใดก็ได้					
๖. เด็กนักเรียนควรเป็นสีขาวและสีขาวคลาญ เล็กน้อยได้					
๗. หามนักเรียนที่รักดูปลาเกินไป					
๘. อนุญาตให้นักเรียนสวมกางเกงที่มิดกระโปรง หลังได้					
๙. นักเรียนต้องไม่ปล่อยผมยาวจนเกินไป ตามยาว					
๑๐. กำหนดรูปทรงและสีรองเท้าของนักเรียนหญิง					

ข้อความ	ได้ดู มากที่สุด	ได้ดู มาก	ได้ดู พอสมควร	ไม่ได้ดู เห็นด้วย	ไม่ได้เห็นด้วย อย่างยิ่ง
๑๑. นักเรียนบางส่วนถูกเพิกีดันจาก สีน้ำตาและสีากที่บาโรงเรียนได้					
๑๒. ให้นักเรียนตกแต่งอาคารโรงเรียนได้					
๑๓. นักเรียนหญิงไวเสียวาวได้					
๑๔. นักเรียนใช้เครื่องสำอางและสิ่งปลอมเกิน การเสริมสวยได้					
๑๕. ทางโรงเรียนควรกำหนดความยาวและแรงผม ของนักเรียนชาย					
๑๖. นักเรียนควรวางผมยาวไปตามที่ตัวเองเห็นว่า เหมาะสม					

๓.๒ ระเบียบความประพฤติของนักเรียน

ข้อความ	เห็นด้วย มากที่สุด	เห็นด้วย มาก	เห็นด้วย พอสมควร	ไม่เห็นด้วย เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง
๑. เล่นการพนันในวันเสาร์หรือวันลาหยุดได้เพื่อ เป็นการพักผ่อน					
๒. ให้นักเรียนเที่ยวเตร่ได้ไปกับผู้ปกครอง หลังเที่ยงวัน					

ข้อความ	เห็นด้วย มากที่สุด	เห็นด้วย มาก	เห็นด้วย ปานกลาง	ไม่ค่อย เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างสิ้นเชิง
๓. ให้นักเรียนช่วยกันทำโครงการนอกโรงเรียน					
๔. ให้นักเรียนสำรวจรายได้ของโอกาสวันเจ็ดกับ ในระหว่างเดือน					
๕. ทำให้นักเรียนประพจน์ในที่สาธารณะ					
๖. ห้ามนักเรียนคบค้าสมาคมกับหญิงโสเภณี เว้นแต่เป็นญาติกับหญิงนั้น					
๗. อนุญาตให้นักเรียนหญิงประกอบนางงาม และแสดงแฟชั่นโชว์ได้					
๘. ห้ามนักเรียนเล่นกีฬา เครื่องทองของ เมา ดื่ม ยา และเฮโรอีน					
๙. ให้นักเรียนของ เมา รวบรวมกิจกรรมที่ทางโรงเรียน จัดขึ้นสู่การ					
๑๐. ทางโรงเรียนไม่ควรบังคับนักเรียนเรื่อง ความสะอาดของนักเรียนในทาง					
๑๑. ทางโรงเรียนควรเคร่งครัดในเรื่องการ ประพจน์ของนักเรียน					
๑๒. ห้ามนักเรียนแสดงกิริยาว่าหยาบคาย เว้น แต่เป็น					
๑๓. ห้ามนักเรียนรถตกย หรือก่อการวิวาทกับผู้อื่น					
๑๔. ห้ามนักเรียนฝ่าฝืนระเบียบวินัยของโรงเรียน					

ข้อความ	ว่ากล่าว ตักเตือน	เขียน	ทำ ทัณฑ์บน	สั่งพัก การเรียน	ไล่ออก	ตัดข้อ ออก
๑. นักเรียนมายาไวหนวดเครา						
๒. นักเรียนใช้เครื่องมือช่างและสิ่งปลอม เพื่อการเสริมสวย						
๓. นักเรียนชายสวมกางเกงใบมีจีบยาว โรงเรียน						
๔. นักเรียนใช้โทรศัพท์มือถือเครื่องของ โรงเรียนตามที่โรงเรียนกำหนดไว้						
๕. นักเรียนหญิงสวมรองเท้าส้นสูงเกิน ๓ เซนติเมตรมาโรงเรียน						
๖. นักเรียนชายไว้ผมยาวโดยไว้ผม ข้างขวาและกลางศีรษะเกิน ๕ เซนติเมตร						
๗. นักเรียนแสดงกิริยาราวา ผสมกาย เช่น พุก บัง ภู เบี้ยว						
๘. นักเรียนฝ่าฝืนระเบียบวินัยของโรงเรียน						
๙. นักเรียนดื่มสุราในสถานศึกษา						

ข้อความ	วาดภาพ ที่ชัดเจน	เขียน	ทำ วัฒนธรรม	ฝึก การเรียง	ให้ออก	ผู้ คิดหรือ ออก
๑๐. นักเรียนทบทวนความรู้ก่อนเรียน						
๑๑. นักเรียนเข้าไปในสถานที่ที่ประเพณี						
๑๒. นักเรียนประพฤติตนในทางของสุภาพ						
๑๓. นักเรียนพบคุณครูนอกบริเวณโรงเรียน โดยไม่แสดงความเคารพ						
๑๔. นักเรียนดูบทเรียนที่จะทำในวันพรุ่งนี้						
๑๕. นักเรียนเที่ยวเตร่โดยที่ไม่ได้ไปกับ ผู้ปกครองหรือเพื่อน						
๑๖. เล่นการพนัน						
๑๗. สิ่งเจียงจี้ และก่อความวุ่นวายให้กับ ผู้อื่นในสถานศึกษา						
๑๘. นักเรียนเข้าแถวรออยู่ในที่สาธารณะสถาน ในระหว่างเวลาเรียน						

ถ้าสิ่งใดที่เราเขียนเครื่องหมาย X ลงในช่องว่างข้อความและขอทางที่ท่านเห็นว่าข้อความสอดคล้องกับข้อความนั้น

ตัวอย่งการตอบ

ข้อความ	เห็นบ่อยที่สุด	เห็นบ่อยๆ	เห็นบางครั้ง	เห็นนานๆครั้ง	ไม่เคยเห็นเลย
๑. นักเรียนก่อการวิวาทกับเพื่อน					

เมื่ออ่านข้อความแล้ว ก็พิจารณาว่าท่านมีความเห็นว่านักเรียนประพฤติผิดระเบียบโรงเรียนตามข้อความนั้นบ่อยครั้งเพียงใด

ความหมายของภาพวาด

เห็นบ่อยที่สุด	หมายถึง	การที่ท่านเห็นว่านักเรียนได้ประพฤติผิดระเบียบตามข้อความนั้นบ่อยที่สุด
เห็นบ่อย ๆ	หมายถึง	การที่ท่านเห็นว่านักเรียนได้ประพฤติผิดระเบียบตามข้อความนั้นบ่อย ๆ
เห็นบางครั้ง	หมายถึง	การที่ท่านเห็นว่านักเรียนได้ประพฤติผิดระเบียบตามข้อความนั้นบางครั้ง
เห็นนาน ๆ ครั้ง	หมายถึง	การที่ท่านเห็นว่านักเรียนได้ประพฤติผิดระเบียบตามข้อความนั้นนาน ๆ ครั้ง
ไม่เคยเห็นเลย	หมายถึง	การที่ท่านเห็นว่านักเรียนไม่ได้ประพฤติผิดระเบียบตามข้อความนั้นเลย

ขอทราบ	เห็นบ่อย ที่สุด	เห็น บ้าง	เห็น บางครั้ง	เห็น นานๆครั้ง	ไม่เคย เห็นเลย
๑. นักเรียนเห็นโรงเรียน					
๒. นักเรียนไม่เข้าร่วมกิจกรรมต่าง ๆ ที่ ทางโรงเรียนจัดขึ้น					
๓. นักเรียนพูดจาขว้างขว้าง					
๔. นักเรียนทำลายทรัพย์สินของโรงเรียน					
๕. นักเรียนแสดงกิริยาจาบคาย เช่น พูด นิ่ง ญ เป็นกัน					
๖. นักเรียนนุกนค					
๗. นักเรียนส่งเสียงถึงแม้จะกลัวความรำคาญ ได้แก่ผู้อื่นในสถานศึกษา					
๘. นักเรียนแกล้งว่า เครื่องของของ อื่น ถูกรั่ว หรือฉีกฉีก					
๙. นักเรียนฝ่าฝืนระเบียบวินัยของโรงเรียน					
๑๐. นักเรียนเล่นการพนัน					

ข้อกล่าวหา	เห็นด้วย ที่สุด	เห็น น้อยๆ	เห็น บางครั้ง	เห็น นานๆครั้ง	ไม่เห็น เลย
๑๑. นักเรียนเข้าแถวเคารพธงชาติอย่างตั้งใจโดยไม่ไปไหนไปนั้น					
๑๒. นักเรียนไม่แสดงความเคารพต่อครู นอกบริเวณโรงเรียน					
๑๓. นักเรียนประพฤติกินอาหารของผู้อื่น					
๑๔. นักเรียนดัดขโมย					
๑๕. นักเรียนไว้มติกระเบียบของโรงเรียน					
๑๖. นักเรียนไม่ถือหรือเครื่องหมายของโรงเรียน ตามที่โรงเรียนกำหนด					
๑๗. นักเรียนหญิงนุ่งกระโปรงสั้นกว่าที่กำหนด เกิน ๕ เซนติเมตร					
๑๘. นักเรียนสวมเครื่องประดับที่มากเกินไปจนเกินไป					
๑๙. นักเรียนขายอาหารหรือของเล่น					
๒๐. นักเรียนไปซื้อของและไปปฏิบัติต่อกับผู้สอน ของครู					